

NAMTURĪBA: SIRDS MOTĪVI

DŽONS H. H. MATEJS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2018. GADA 1. CETURKSŅIM

KRISTĪGA PĀRVALDNIKA DZĪVE

Kā kristiešiem mums ir jāatzīst savs grēcīgais stāvoklis, pirms mēs varam ieraudzīt vajadzību pēc izmaiņām. Šī izmaiņa var notikt, pateicoties tikai un vienīgi Kristus darbam mūsos. Viena no Viņa darba izpausmēm mūsos notiek namturības jomā. Lai gan namturība ietver daudzus un dažādus kristīgās dzīves aspektus, mēs to tagad definēsim plašāk – kā taustāmu un netaustāmu īpašumu pārvaldīšanu Dieva godam.

Kā māca Bībele, namturība – kopā ar visu pārējo – ir spēcīgs instruments pret materiālisma (mīlestības uz to, ka man kaut kas pieder) vai pasaulīguma briesmām – tas ir viens no lielajiem garīgajiem slazdiem, ko ienaidnieks noliek mūsu priekšā. Daudzi cilvēki nesaprot, ka īpašumi un bagātība ir lētas, mākslīgas garšvielas, kas ātri zaudē garšu. Diemžēl daudzas dvēseles ies bojā, jo tās nespēs atbrīvoties no mīlestības uz pasauli. No pasaules ceļiem, kas ir “miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība” (1. Jāņa 2:16), iespējams attālināties un pat izvairīties, pateicoties namturības principiem, ja tos iemieso savā dzīvē.

Tāpēc šajā ceturksnī mēs runāsim par namturību un ko tā var mums iemācīt par to, kā dzīvot pēc Dieva prāta, esot brīvi no mīlestības uz pasauli visās tās izpausmēs. Namturība ir ikdienas praktiska izteiksme tam, ko nozīmē sekot Jēzum. Tā ir mūsu mīlestības pret Dievu izpausme, līdzeklis, kā izdzīvot patiesību, kas mums ir dota Kristū. Mēs esam namturi, jo Dievs mūs ir pirmais mīlējis.

Namturības principu iemiesošana ietver mūsu attieksmi, atgriešanos, nodošanos, pašdisciplīnu un daudz ko vairāk. Mums ir jābūt uzticamiem un uzticības cienīgiem Dieva kalpiem, dzīvojot nesavtīgu dzīvi, savienojoties ar Jēzu visā, ko mēs darām vai sakām. Kristus skolā mēs atklājam, ka namturības rezultāts ir ar taisnu dzīvi iegūta apmierinātība. Mums ir jābūvējam pārvaldīt Dieva īpašumus Viņa godam, ar resursiem atbalstot Viņa misiju, lai pabeigtu Viņa darbu.

Dieva namturi tagad redz “neskaidri, kā raudzīdamies atspulgā” (1. Kor. 13:12), bet Jēzus redz skaidri. Viņš uztic mums Sava darba darīšanu. Pat pasaules kārdinājumu nogurdināti,

mēs joprojām esam atbildīgi par pienācīgu savu talantu, līdzekļu, veselības un vides pārvaldību. Šīs mācības ir piemērotas, lai mācītu mums, kādas ir mūsu kā namturu atbildības un kā mēs Dieva žēlastībā varam šīs atbildības izpildīt – nevis lai nopelnītu glābšanu, bet lai atklātos auglis tam, ka mums šī glābšana jau ir.

Mūsu kā kristīgo namturu dzīve atspoguļo pasaulei Dieva raksturu. To dzīvēs, kas kultūras tendenču un straumes vidū uzdrošinās nostāties par Bībeles principiem, atklājas skaistums, laime un dievbijība. Ikviens tiek kārdināts dzīvot bezdievīgu dzīvi. Kārdinājumi ir mums visapkārt gan atklātā, gan slēptā veidā. Kā kristiešiem, īpaši kā kristīgiem namturiem, mums nav tikai parādīts, kā izbēgt no šīm kārdināšanām, bet arī ir apsoliāts spēks to paveikt.

Zemes dzīves beigās mēs dzirdēsim vienu no šiem diviem vērtējumiem: “Es jūs nekad neesmu pazinis, nost no manis” (Mat. 7:23) vai “Labi, mans krietnais un uzticamais kalps! Tu esi bijis uzticams mazās lietās, es tevi iecelšu pār lielajām. Ieej sava kunga priekā!” (Mat. 25:23).

Tā ir mūsu cerība un lūgšana, lai tas, ko mēs mācīsimies šajā ceturksnī par namturību, palīdz mums noturēties uz ceļa, kas patiešām ļaus mums dzirdēt vārdus: “Ieej sava kunga priekā.”

Džons H. H. Matejs no Endrjūsa universitātes ir iesvētīts mācītājs, kas ir kalpojis Floridā, Alabamā, Aiovā, Misūrī, Tenesī un Nebraskā. Šobrīd viņš ir Ziemeļamerikas divīzijas namturības nodaļas direktors.

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

MATERIĀLISMA IETEKME

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Jāņa 2:16, 17; Lūk. 14:26-33; 12:15-21; 5. Moz. 8:10-14; 1. Tim. 6:10; Jāņa 15:5; Gal. 2:20.

ATMIŅAS PANTS:

“Netopiet šim laikam līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā prātā, lai jūs varētu izprast, kas ir Dieva griba – to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs” (Rom. 12:2).

Dieva Vārds māca Viņa ļaudīm nekļūt “šim laikam līdzīgiem” (Rom. 12:2), bet materiālistiska valdzinājums un pārmērīgas ilgas pēc bagātības un pēc tā, ko mums var dot bagātība, ir spēcīgi. Tikai nedaudz cilvēku atrodas ārpus materiālistiska sniedzamības robežām. Tas skar arī kristiešus – gan bagātus, gan nabadzīgus.

Nav nekas nepareizs tajā, ka cilvēks ir bagāts vai ja viņš smagi strādā, lai izsistos dzīvē uz augšu un varētu nodrošināt ērtības sev un saviem mīļajiem. Bet, ja nauda vai dzīšanās pēc naudas kļūst par visu noteicošo, tad mēs esam iekrituši velna slazdos un esam kļuvuši “šim laikam līdzīgi”.

Laicīgā pasaule popularizē uzskatu, ka laba dzīve, pārpilna dzīve ir atrodama tikai naudā. Bet nauda ir maska, aiz kuras slēpjas sātans, lai panāktu mūsu uzticību. Materiālists ir viens no sātana izvēles ieročiem pret kristiešiem. Galu galā, kam gan nepatīk nauda un tas, ko nauda mums var dot šeit un tagad? Tās lielākais sasniegums ir tūlītējs apmierinājums, bet tomēr tā nevar atrisināt mūsu visdziļākās vajadzības.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. janvārī.

Šis pasaules dievs

Nauda ir kļuvusi par šīs pasaules dievu, un materiālisms ir tās reliģija. Materiālisms ir sarežģīta un viltīga sistēma, kas piedāvā laicīgu nodrošinājumu, bet ne galēju drošību.

Materiālisms, kā mēs to šeit saucam, ir tad, ja ilgas pēc bagātības un īpašumiem kļūst svarīgākas un vērtīgākas par garīgām realitātēm. Īpašumiem var būt vērtība, bet to vērtībai nevajadzētu pakļaut mūs: “Kas mīl naudu, tam naudas nepietiek, un, kas mīl pārpilnību, tam gana neienāk – tā arī ir tukšība” (Māc. 5:9). Problēma ar ilgām pēc šīs pasaules lietām ir: nav svarīgi, cik daudz mēs dabūjam, jo nekad nav pietiekami. Mēs cenšamies vairāk un vairāk, lai dabūtu vairāk un vairāk to, kas nekad mums nedos apmierinājumu. Kāds sladz!

Izlasi 1. Jāņa 2:16, 17. Ko šis pants mums stāsta par to, kam patiešām ir nozīme? _____

Izlasi Lūk. 14:26-33. Ko Jēzus mums šeit pasaka arī par to, kas kristietim ir vissvarīgākais? _____

Varbūt to var pateikt šādi: tiem, kam nauda vai ilgas pēc naudas kļūst par visu citu nomācošu realitāti, vajadzētu pārdomāt, ko tas maksā. “Ko gan iegūst cilvēks, kas iemanto visu pasauli, bet nodara ļaunumu savai dvēselei?” (Marka 8:36).

“Kad Kristus nāca uz šo Zemi, cilvēce, kā likās, bija sasniegusi savu zemāko punktu. Sabiedrības pamati bija noniecināti. Dzīve bija kļuvusi samākslota un nepatiesa. [...] Viscaur pasaulē visas reliģijas sistēmas bija zaudējušas ietekmi uz prātu un dvēseli. Izjūtot riebumu pret pasakām un meliem, cenšoties noslīcināt savas domas, cilvēki pievērsās bezdievībai un materiālismam. Atstājuši mūžību ārpus sava redzesloka, viņi dzīvoja tagadnei.” (E. Vaita “Audzināšana”, 74., 75. lpp.)

Cilvēki pievērsās bezdievībai un materiālismam un dzīvoja tikai tagadnei? Vai neizklausās pazīstami?

Kam gan nepatīk, ka viņam pieder dažādas lietas? Jautājums ir: kā mēs varam zināt, vai tas, kas mums pieder, pat ja tas nav daudz, nav ieguvis savā īpašumā arī mūs? Kas ir vienīgais, kam mums vajadzētu piederēt, un kā mēs varam būt droši, ka piederam Viņam? _____

Šķūņu pildīšana

Izlasi Lūk. 12:15-21. Kāda ir šeit sniegtā vēsts mums? Kā šeit atklāto principu var attiecināt pat uz kādu, kas nav bagāts? _____

Neatkarīgi no tā, vai mēs esam bagāti vai nabagi, mūsu ilgas pēc tā, lai mums piederētu visādas lietas, var novērst mūsu prātu no patiešām svarīgā un pievērst to tam, kas ir tikai laicīgs, pārejošs un noteikti ne mūžīgās dzīvības vērts.

Mēs mūsdienās droši vien nekad nelieksimies burtiski zelta vai sudraba statujas priekšā un to nepielūgsim. Tomēr mēs varam atrasties briesmās pielūgt zeltu un sudrabu, tikai citā veidā.

Šo līdzību var attiecināt uz daudzām pasaules daļām, kur dzīve tiek veltīta gandrīz tikai un vienīgi īpašumu vairošanai. Tirgotāji savu preču pārdošanu ir padarījuši par mākslas veidu globālā mērogā. Visa viņu mārketinga stratēģija ir būvēta uz to, lai mēs domātu, ka nevaram būt laimīgi vai apmierināti, kamēr mums nepieder tas, ko viņi tirgo. Kāda ļoti veiksmīga firma radīja produktu, lika mums noticēt, ka mums tas ir nepieciešams un tad pārdeva to mums. Un patiesība ir: tas nostrādāja! Pat kristieši, kuru cerība nav uz šo pasauli, nav pasargāti no šīs krāpšanas.

Izlasi 5. Moz. 8:10-14. Kādos veidos jebkurš draudzes loceklis var būt apdraudēts tā, kā šeit brīdināts? _____

Kādus piemērus Bibelē vai mūsdienu pasaulē jūs varat atrast, kur bagātības un materiālo lietu uzkrāšana ir vairojusi cilvēka garīgumu, mīlestību uz Dievu un ilgas pēc Debesu un garīgām lietām? Lūdzu, līdzdaliet savas atbildes Bibeles izpētes grupā. _____

Materiālisma kārdinājums

Reklāmas pasaule ir spēcīga. Uzņēmumi tērē miljardus, lai savu produktu attēlus noliktu mūsu priekšā. Viņi gandrīz vienmēr izmanto skaistus un pievilcīgus cilvēkus, lai reklamēto savu preci. Mēs skatāmies uz šo reklāmu un redzam sevi, ne tikai kopā ar šo produktu, bet patiesībā līdzīgus cilvēkiem, kas ir reklāmā.

Materiālisms nebūtu tik ietekmīgs, ja reklāmās netiktu ievīta viltīga (un dažreiz ne tik viltīga) spēle ar jūtām. Tā ir reklāmas visspēcīgākā tehnika, bet uz kristiešiem, kas cīnās pret materiālisma radītajām briesmām, tā iedarbojas kā inde.

Izlasi Mat. 6:22-24. Ko simbolizē acs, ja runājam par kristieša domām un rīcību? Kā mums, kristiešiem, vajadzētu reaģēt uz viltīgiem attēliem, kas kārdina mūs iegūt to, kas mums patiesībā nav vajadzīgs? _____

Reklāma, kas tirgotāju produktiem pievieno jūtas, var kļūt par spēcīgu instrumentu. Tirgotāji pārdod savus produktus, radot sajūsmu patērētāju prātos. Piedzīvotais ir vistīrākā fantāzija, bet tā darbojas. Tā var būt gandrīz mistiska, pārceļot cilvēkus it kā citā eksistences valstībā, kaut arī īslaicīgā. Tā kļūst par viltus reliģiju, kas nepiedāvā nekādas zināšanas un nekādu garīgo patiesību, tomēr tajā brīdī ir tik kārdinoša un vilinoša, ka daudzi cilvēki tai nespēj pretoties. Mēs to gribam, un mēs jūtamies tā, ka esam to pelnījuši, tad kāpēc neieģādāties? Tikai Dievs zina milzīgās summas, kas ir iztērētas un vēl joprojām tiek tērētas par lietām, par kurām reklāmas mūs ir pārliecinājušas, ka mums tās ir vajadzīgas.

“Bet es jums saku: dzīvojiet Garā, tad jūs neļausieties miesas iegribām.” (Gal. 5:16) Lai gan mēs sliecamies domāt par “miesas iegribām” tikai seksuālā ziņā, kā vēl mēs varam atrasties briesmās ļauties miesas iegribām? _____

Sevis mīlestība

“Jo žēlastībā, kas man dota, es ikvienam jums saku: neuzskatiet sevi par pārākiem kā citi, esiet saprātīgi, ikviens pēc tāda ticības mēra, kādu Dievs tam ir piešķīris” (Rom. 12:3).

Dievs teica: “Tava sirds lepojās par tavu lieliskumu – dižošanās samaitāja tavu gudrību. Es tevi zemē nosviedīšu, ķēniņu priekšā es tevi likšu apsmieklā” (Ec. 28:17). Lucifers piekrāpa sevi, domādams, ka viņš ir varenāks, nekā patiesībā bija. Kad viņš savā sirdī teica: es būšu “kā pats Visaugstākais” (Jes. 14:14), viņš atklāja savu godkāri, pieprasot sev tiesības, kādas viņam nebija. Godkāre un pašapmāns bija divas Lucifera kritušās sirds rakstura īpašības.

Šiem pantiem par Lucifera krišanu vajadzētu mums daudzējādā ziņā mācīt to, ka grēka sākums ir narcisms, ko kāda vārdnīca definē kā “pārmērīga sevis apbrīošana, sevis mīlestība, iedomība”. Kādas rakstura īpašības jebkurā kritušā cilvēkā var būt lielāks pašapmāns par šīm?

Tomēr šīs īpašības ir vairāk izplatītas, nekā mēs varbūt domājam. Nebukadnēcars augstprātīgi domāja, ka viņš ir lielāks, nekā viņš bija patiesībā (Dan. 4:30). Farizeji arī bija iemācījušies pieņemt šo vilinošo fantāziju (sk. Lūk. 18:11, 12). Arī bagātība var vadīt pie šādas pašas krāpšanas, ja mēs neesam piesardzīgi.

Izlasi 1. Tim. 6:10. No kādām briesmām Pāvils šeit brīdina? _____

Pāvils pamāca Timoteju sargāties no dažāda veida sliktiem cilvēkiem (2. Tim. 3:1-5), tai skaitā no “naudaskāriem”. Mīlestība uz naudu var veicināt pārāk lielu pašāvilību uz sevi un pārspīlēti svarīgu, iedomīgu attieksmi. Tāpēc materiālisms tos cilvēkus, kam ir lieli īpašumi, piepilda ar iedomātu svarīguma izjūtu. Ja cilvēkam ir daudz naudas, ir viegli būt par sevi augstākās domās, nekā vajadzētu. Galu galā, praktiski ikviens gribētu būt bagāts, bet tikai nedaudzi var tādi kļūt. Tāpēc bagātajiem ir viegli iegrimt sevī, būt lepniem un lielīgiem.

Izlasi Fil. 2:3. Kā šis pants palīdz mums saprast, kāpēc materiālisms un attieksme, ko tas var veicināt, ir tik pretēji kristieša ideālam! _____

Materiālisma patiesā niecība

Ir daudz cilvēku, kas mīl Dievu. Viņu personība ir saplūdusi kopā ar Viņa personību tādā veidā, ko materiāli īpašumi nevar izmainīt.

Izlasi 5. Moz. 7:6, 1. Pēt. 2:9, Jāņa 15:5 un Gal. 2:20. Ko nozīmē būt Dieva īpašumam, un kur mēs varam rast savu patieso identitāti? _____

Dievs saka: “ES ESMU vīnakoks, jūs esat zari. [...] Bez manis jūs neko nespējat darīt” (Jāņa 15:5). Savienība ir tieša un droša. “Patiesa paklausība nāk no sirds. Sirds bija tā, ar ko strādāja Kristus. Ja mēs ļaujam, Viņš tā saplūst ar mūsu domām un mērķiem, tā pārvērš mūsu sirdis un domas saskaņā ar Viņa gribu, ka, paklausot Viņam, mēs patiesībā īstenojam paši savas vēlēšanās.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 668. lpp.)

No otras puses, materiālisms piedāvā mums identitāti, kas ir pielīdzināta mūsu īpašumiem. Citiem vārdiem, mēs par sevi spriežam pēc tā, kas mums pieder un ko mēs varam nopirkt no šīs pasaules labumiem. Jēkabs mūs no tā brīdina: “Jūsu zelts un jūsu sudrabs ir sarūsējis, un šī rūsa būs jums par liecību un apris jūsu miesas kā uguns. Jūs esat krājuši savu mantu laiku beigās” (Jēk. 5:3). Svarīgi ir saprast, ka daudzi savu identitāti atrod šajā mantā, vienalga, vai tās ir daudz vai maz (Lūk. 12:19-21).

Materiālisms ir identitātes sajukuma forma. Tas nozīmē, ka daudziem no mums identitāte saplūst kopā ar mūsu īpašumiem. Īpašumi kļūst par mūsu Dievu (Mat. 6:19-21). Kā teicis kāds cilvēks: “Es bez savām lietām neesmu nekas.” Cik skumji, ja mēs sevi identificējam tikai ar saviem laicīgajiem īpašumiem! Kāds sekls, gaistošs un ārkārtīgi tukšs veids, kā pavadīt savu dzīvi, īpaši ja cilvēks sauc sevi par kristieti. Vai mēs sevi redzam caur Dieva vai caur savu īpašumu prizmu? Beigās būs vai nu viens, vai otrs.

Cik lielā mērā tava pašapziņa ir saistīta ar lietām, kas tev pieder? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ienaidnieks mūsdienās ļoti lēti pērk dvēseles. ‘Jūs esat pārdevuši sevi par neko,’ tāda ir Rakstu valoda. Viens pārdod savu dvēseli par pasaules aplausiem, cits par naudu, cits par zemisku kaislību apmierināšanu, cits par pasaulīgām izpriecām. Šādi darījumi tiek slēgti ik dienas. Sātans sola daudz tiem, kas ir atpirkti ar Kristus asinīm, un nopērk viņus par smieklīgu naudu, neskatoties uz bezgalīgo maksu, kas ir samaksāta, lai viņus glābtu.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 133. lpp.)

Pirkt dvēseles ar materiālisma palīdzību ir sātana mērķis, un virspusējie slazdi uzrunā katru sirdi. Materiālisms nevar runāt, bet tas zina visas valodas. Tas zina, kā nodrošināt izpriecas un apmierināt gan bagātos, gan nabagos un likt viņiem teikt: “Man šeit ir viss, kas man ir nepieciešams. Kāpēc satraukties par kaut ko citu?” Tādējādi materiālisms samaitā prātu. Tas liek cilvēkiem uzticēties tam, kas viņiem pieder, nevis Dievam. Tomēr tam pretinde ir: “Ne ar spēku un ne ar varu, bet ar manu Garu! – saka Pulku Kungs” (Cah. 4:6). Materiālisms nevar stāties pretī Svētā Gara pārvaldībai, ja mēs nododam sevi Dievam un Viņa žēlastībā nolemjam neļaut materiālismam pārvaldīt mūsu dzīvi.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādos veidos mūs var pārņemt savā varā dažas no briesmām, ko mēs aplūkojām šajā nedēļā?

2. Daži cilvēki saka: “Mani neinteresē nauda. Nauda manā dzīvē nav nekas.” (Lai gan bieži tiem, kas to saka, ir daudz naudas.) Kāpēc daudzos gadījumos tā nav taisnība? Finances ir svarīgas. Tām ir loma mūsu dzīvē. Jautājums ir: kā mēs varam naudu un mūsu vajadzību pēc naudas noturēt pareizā Bībeles perspektīvā?

3. “Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog, bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds” (Mat. 6:19-21). Izlasi uzmanīgi, ko Jēzus mums šeit pasaka. Kā tas, ko Viņš mums pasaka, ir spēcīgs veids, kā pasargāt sevi no materiālisma radītajām briesmām?

ES REDZU, ES GRIBU, ES PANĒMU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 8:1-7, Mat. 13:3-7, 22; 1. Moz. 3:1-6; Jes. 56:11; Mat. 26:14-16; 2. Pēt. 1:5-9.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet kas sēts starp ērkšķiem – tas vārdu dzird, bet laicīgās rūpes un bagātības viltus to noslāpē, un viņš kļūst neauglīgs” (Mat. 13:22).

Mīlestība uz naudu un materiālām lietām var ienākt mūsos no dažādām pusēm. E. Vaits apraksta sātana plānu, kā ievilināt mūs lamatās ar materiālisma viltību. “Ejiet, padariet zemes un naudas īpašniekus piedzērušos ar šīs dzīves rūpēm. Atklājiet pasauli viņu priekšā vispievilcīgākajā gaismā, lai viņi varētu krāt savu mantu šeit un piesaistīt savu mīlestību zemes lietām. Mums ir jādara viss, ko spējam, lai neļautu tiem, kas strādā Dieva darbā, iegūt līdzekļus, ko lietot pret mums. Turiet naudu mūsu pašu aprindās. Jo vairāk līdzekļu viņi iegūs, jo vairāk viņi kaitēs mūsu valstībai, atņemot mums pavalstniekus. Lieciet viņiem vairāk rūpēties par naudu, nevis par Kristus valstības celšanu un tās patiesības izplatīšanu, ko mēs ienīstam, un mums nebūs jābaidās no viņu ietekmes. Jo mēs zinām, ka ikviena savtīga, mantkāriga persona kritis mūsu varā un visbeidzot tiks nošķirta no Dieva Jaudīm.” (“Padomi par nāmurību”, 154., 155. lpp.)

Ienaidnieka plāns, šķiet, darbojas ļoti labi. Paanalizēsīm šīs briesmas un ko Dieva Vārds mums saka, lai mēs varētu izvairīties no šī garīgā slazda.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. janvārī.

Labklājības evaņģēlijs

Kādam populāram televīzijas evaņģēlistam ir vienkārša vēsts: Dievs grib jūs svētīt, un Viņa svētības pierādījums ir materiālie īpašumi, kas jums pieder. Citiem vārdiem, ja jūs būsiet uzticīgi, Dievs darīs jūs bagātus.

Šī ideja un tās versijas tiek sauktas par labklājības evaņģēliju: sekojiet Dievam, un Viņš darīs jūs bagātus pasaulīgās lietās. Taču tas nav nekas cits kā teoloģisks attaisnojums materiālistiskam, jo būtībā pasaka: ja gribat būt materiālistisks un justies labi, lūk, šis ir “evaņģēlijs” jums.

Tomēr savienot evaņģēliju ar garantētu bagātību ir nepareizi. Šāds uzskats nesaskan ar Rakstiem un atspoguļo uz sevi vērstu teoloģiju, kas nav nekas vairāk kā puspatiesība ietērpta Bībeles valodā. Šo melu būtība ir jautājums, kas ir visu grēku sakne, un tas ir savs ego un ilgas izpatikt sev pāri visam.

Labklājības evaņģēlija teoloģija māca, ka, dodot Dievam, mēs saņemam pretī materiālas bagātības garantiju. Bet tas padara Dievu par tirgošanās mehānismu un pārvērš mūsu attiecības ar Viņu darījumā: es izdarīšu šo, bet Tu apsoli izdarīt pretī šo. Mēs dodam nevis tāpēc, ka tā darīt ir pareizi, bet tāpēc, ka saņemam kaut ko pretī.

Tas ir labklājības evaņģēlijs.

Izlasi 2. Kor. 8:1-7. Kas šeit notiek? Kādus principus mēs redzam šajos pantos, kas ir pretēji labklājības evaņģēlijam? Ko Pāvils domā, runājot par “došanas žēlastību” (2. Kor. 8:7)? _____

Lai arī šie cilvēki bija “visdziļākajā nabadzībā” (2. Kor. 8:2), viņi tomēr bija ļoti dāsni, dodot vairāk, nekā viņi varēja atļauties. Šādi panti un daudzi citi palīdz atspēkot labklājības evaņģēlija viltus teoloģiju, kas māca: ja tu dzīvosi pareizās attiecībās ar Dievu, tev būs daudz mantas, ar ko to pierādīt.

Vai tu zini cilvēkus, kas ir uzticīgi Dievam, bet kam nepieder laicīgi īpašumi, un tādus, kas nav uzticīgi Dievam, bet ir bagāti? Ko tas mums liecina par bagātības izmantošanu kā norādi uz Dieva svētībām? _____

Miglaina garīgā redze

Nav vajadzīga Bībele, lai mācītu mums acīmredzamu patiesību: šīs dzīves rūpes un tās bagātības ir islaicīgas. Šeit nekas nav ilgstošs, un arī ne paliekošs. Kā teica Pāvils: “Jo mūsu skatiens nav pievērst redzamajam, bet neredzamajam; redzamais ir tikai uz brīdi, bet neredzamais – mūžīgs” (2. Kor. 4:18). Kristieši ir tuvredzīgi, ja viņi ir norūpējušies par šo pasauli, nevis par ceļu uz Debesīm. Bagātības viltīgums kā reti kas var padarīt aklas viņu acis uz šī ceļa. Helēna Kellere, kas bija akla, teica: “Vislielākais žēlums ir pret cilvēku šajā pasaulē, kam ir redze, bet kas neredz.” Bībele ir pilna ar tādu cilvēku piemēriem, kas varēja redzēt, bet patiešām bija garīgi akli.

“Daži mīl šo pasauli tik ļoti, ka tā aprij viņu mīlestību uz patiesību. Vairojoties viņu mantai šeit, mazinās viņu interese par mantu Debesīs. Jo vairāk viņiem pieder šajā pasaulē, jo ciešāk viņi tam pieķeras, it kā baidīdamies, ka viņu kārotā manta varētu viņiem tikt atņemta. Jo vairāk viņiem pieder, jo mazāk viņiem ir jādod citiem, tāpēc ka jo vairāk viņiem ir, jo nabadzīgāki viņi jūtas. Ak, bagātības viltība! Viņi neredzēs un nesapratīs Dieva lietas vajadzības.” (E. Vaita “Spiritual Gifts” 2. sēj., 267. lpp.)

Izlasi Mat. 13:3-7 un 22. Par kādām briesmām Jēzus šeit brīdina? Kāpēc tas ir slazds, kurā var viegli iekrist ikviens, vai viņš būtu bagāts, vai trūcīgs? _____

Vispirms Jēzus mūs brīdina no “laicīgām rūpēm” (Mat. 13:22). Jēzus zina, ka mums visiem ir rūpes, tai skaitā finansiālas. Trūcīgie raizējas par to, ka viņiem nav pietiekami, bagātie raizējas par to, ko vēl viņi varētu gribēt. Mums ir jābūt drošiem, ka neļaujam šādām rūpēm “noslāpēt vārdu” (Mat. 13:22) savā dzīvē.

Otrkārt, Jēzus mūs brīdina par “bagātības viltu” (Mat. 13:22). Lai gan bagātība pati par sevi nav ļauna, tai vienalga ir vara piekrāpt mūs tādā veidā, kas var novest mūs galējā iznīcībā.

Kādos veidos jūs savā dzīvē varat redzēt “bagātības viltu”? Kādu praktisku izvēli jūs varat izdarīt, lai pasargātu sevi no šāda veida krāpšanas? _____

Mantkārības soļi

Līdzīgi visiem grēkiem mantkārība sākas sirdī. Tā sākas mūsu iekšienē un tad darbojas uz āru. Tieši tas notika Ēdenē.

Izlasi 1. Moz. 3:1-6. Ko sātans darīja, lai ievilinātu levu grēkā? Kā viņš ir izmantojis šus principus visos laikmetos, lai piekrāptu kristiešus? _____

“Un sieva redzēja, ka tas koks ir labs, lai ēstu, ka tīkams acīm un kārojams prātam, un viņa ņēma tā augli un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija kopā ar viņu, un viņš ēda” (1. Moz. 3:6).

Ja cilvēkam nav citu zināšanu, viņš varētu domāt, ka reklāmas industrija paraugu, kā pārdot savus produktus, guvusi no Ēdenes stāsta. Velns aizliegtā koka augli prezentēja tādā veidā, kas radīja levā ilgas gribēt vairāk par to, kas viņai jau bija, kā arī lika viņai domāt, ka viņai ir vajadzīgs kas tāds, kas viņai nemaz nebija vajadzīgs. Lieliski! Viņas krišana atklāj trīs soļus, ko sper katrs no mums, kļūstot mantkārībā: es redzu, es gribu, es paņemu.

Mantkārība, protams, var būt neuzkrītošs grēks. Līdzīgi iekārei tā ir paslēpta aiz mūsu miesas priekškara. Bet, kad tā beidzot nes augļus, tā var būt postoša. Tā var sabojāt attiecības, atstāt rētas attiecībā uz mūsu mīļajiem un pēc tam sasist mūs ar vainas apziņu.

Ļaujiet mantkārībai nonākt virspusē, un tā pārņems jebkuru principu. Ķēniņš Ahābs redzēja Nābota vīna dārzu, iegribēja to un sabozās, līdz viņa sieva nogalināja Nābotu par to (1. Ķēn. 21). Āhāns nevarēja pretoties, kad viņš ieraudzīja naudu un drēbes, – viņš iekāroja un paņēma tās (Joz. 7:20-22). Mantkārība, galu galā, vienkārši ir vēl viens savtības veids.

“Ja savtība ir dominējošais grēka veids, mantkārību var uzskatīt par dominējošo savtības veidu. To pārsteidzoši atklāj apustulis Pāvils, kad, aprakstot pēdējās atkrišanas “grūtos laikus” (2. Tim. 3:1), viņš atklāj savtību kā auglīgu visu ļaunumu sakni, kas tad dominēs, un mantkārību kā tās pirmo augli. ‘Jo cilvēki būs patmīļīgi, naudaskāri’ (2. Tim. 3:2).” (John Harris, „Mammon” (New York: Lane & Scott, 1849), 52. lpp.)

Kāpēc ir svarīgi atpazīt sevi katru un jebkuru tieksmi uz mantkārību? _____

Alkatība – gribēt visu pa savam

Izlasi Jes. 56:11. No kāda grēka šis pants brīdina? _____

Mums, kritušām būtnēm, alkatība var būt tikpat viegla kā elpošana. Un arī tikpat dabiska. Tomēr ir grūti iedomāties kaut ko cilvēka raksturā, kas vēl mazāk atspoguļo Kristus raksturu kā alkatība. “Jūs pazīstat mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastības dāvanu. Viņš, bagāts būdams, jūsu dēļ kļuva nabags, lai jūs viņa nabadzībā kļūtu bagāti” (2. Kor. 8:9).

Tikai Kungs zina, kādu kaitējumu alkatība ir radījusi visā vēsturē. Alkatība ir bijusi iemesls kariem. Alkatība ir likusi cilvēkiem izdarīt noziegumus, kas ir sagrāvuši viņus un viņu ģimenes. Alkatība var būt kā vīruss, kas pielīp savam pārnēsātājam un apriņķus visus tikumus, kamēr vienīgais, kas paliek, ir arvien lielāka un lielāka alkatība. Alkatība ir sērga, kas grib visu: patiku, varu un īpašumus. Un atkal: es redzu, es gribu, es paņemu.

Izlasi Mat. 26:14-16. Ko mēs varam mācīties no šī skumjā stāsta par alkatības varu? _____

Ievēro Jūdas vārdus: “Ko jūs esat ar mieru man dot? Es jums viņu nodošu” (Mat. 26:15). Pārrunājiet alkatības spēju nomākt visu citu! Jūdām bija tādas priekštiesības, kādas ir bijušas tikai dažiem cilvēkiem pasaules vēsturē: viņš dzīvoja kopā ar Jēzu miesā, bija liecinieks Viņa brīnumiem un dzirdēja Viņu sludinām dzīvības vārdus. Un tomēr varam tikai brīnīties, uz kādiem darbiem viņu vadīja mantkārība un alkatība.

“Cik maigi Glābējs izturējās pret viņu, kam bija jākļūst par Viņa nodevēju! Savā mācībā Jēzus kavējās pie labdarības principiem, kas skāra pašu mantkārības sakni. Viņš atklāja Jūdas priekšā šausmīgo alkatības raksturu, un daudzas reizes mācekļi saprata, ka tiek ainots viņa raksturs, atklājās viņa grēks. Bet viņš negribēja atzīt un atstāt savu netaisnību.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 295. lpp.)

Kuram gan no mums nepiemīt alkatība raksturā, ja vien neesam piesardzīgi? Kā mēs varam Dieva žēlastībā kontrolēt šo dabisko tieksmi? _____

Paškontrole

Izlasi tālākos pantus. Ko tie mums atklāj tādu, kas var un kam vajadzētu mums palīdzēt saprast, kā cilvēki, bagāti vai nabagi, var pasargāt sevi no briesmām, ko kristiešiem var radīt alkātība, mantkārība un mīlestība uz naudu un materiālām lietām?

Ap. d. 24:24-26 _____

Gal. 5:22-25 _____

2. Pēt. 1:5-9 _____

Šie panti ir tik bagāti un pilni ar daudziem dievišķiem priekšrakstiem attiecībā uz to, kā mums vajadzētu dzīvot. Bet ievērojiet vienu kopīgu pavelienu: paškontrole. Šī īpašība var būt īpaši grūta, ja runa ir par alkātību, mantkārību un ilgām pēc mantiskām vērtībām. Tikai ar paškontroles palīdzību, kas vispirms notiek mūsu domās un tad darbos, mēs varam tikt pasargāti no briesmām, par kurām runājam.

Mēs varam mācīties šo kontroli tikai tik lielā mērā, cik atdodam sevi Kunga spēkam. Neviens no mums pats no sevis nevar uzvarēt šīs grēcīgās īpašības, īpaši ja tās ir ilgi koptas un lolotas. Mums patiešām ir vajadzīgs pārdabisks Svētā Gara darbs mūsu dzīvē, ja mēs gribam gūt uzvaru pār šīm spēcīgajām krāpšanām. "Jūs nav piemeklējis nekas cits kā vien cilvēcisks pārbaudījums, bet Dievs ir uzticams, viņš nepieļaus, ka jūs tiekat pārbaudīti pāri tam, cik spējat nest. Viņš arī rādīs ceļu, kā iziet no pārbaudījuma, dodams spēju jums to panest" (1. Kor. 10:13).

Izlasi vēlreiz 2. Pēt. 1:5-9. Kas ir tas ceļš, uz ko Pēteris norāda? Kādi ir pareizie soļi un kā mēs varam mācīties tiem sekot – īpaši savā cīņā pret alkātību un mantkārību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Cilvēka augstākais mērķis ir būt laimīgam un apmierinātam. Bet pašpiepildījums ar materiālismu nepalīdz sasniegt šo mērķi. Dzīļi sirdī cilvēki zina, ka tā ir patiesība, un tomēr viņi iet uz priekšu savā apsēstībā ar mantu: es redzu, es gribu, es paņemu. Kas var būt vēl vienkāršāks par šo? Septītās dienas adventisti tieši tāpat kā visi citi piedzīvo kārdinājumu pieņemt materiālisma vērtības. Tomēr pastāvīga mantas vairošana nerada laimi, apmierinājumu un gandarījumu. Tā vietā tā rada problēmas, ko mēs varam redzēt tad, kad jaunais bagātnieks aizgāja prom no Jēzus nelaimīgs, nomākts un drūms, jo viņš nedzirdēja un nedabūja to, ko bija gribējis. “Materiālistiskas vērtības tiek saistītas ar izplatītu cilvēka labsajūtas samazināšanos no zemas dzīves apmierinātības un laimes līdz depresijai un satraukumam, fiziskām problēmām, piemēram, galvaspāpēm, un personības traucējumiem, narcisismu un antisociālu uzvedību.” (Tim Kasser “The High Price of Materialism” (Cambridge, Mass.: The MIT Press, 2002), 22. lpp.)

Citiem vārdiem sakot, materiālistiski kristieši lepmi dzer no bagātības akas, bet garīgi ir zaudējuši šķidrumu. Bet, dzerot no Kristus dotā ūdens, mēs nekad nepiedzīvosim slāpes (Jāņa 4:14).

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Pakavējies vairāk pie idejas par labklājības evaņģēliju. Kurus pantus tie, kas tic šai idejai, varētu izmantot, lai to atbalstītu? Vienlaikus kādus uzticīgu cilvēku piemērus mēs varam atrast Bibelē, kuru dzīve ir dzīvs atspēkojums šai nepareizajai mācībai?

2. Pēc tam, kad viņa pirmajam bērnam bija daži gadi, kāds vīrietis teica: “Es no šī bērna esmu iemācījies divas svarīgas Bībeles patiesības. Pirmkārt, mēs piedzimstam kā grēcinieki. Otrkārt, mēs piedzimstam alkātīgi.” Vai atceraties gadījumus, kad pat bērni atklāj to, cik dabiski alkātīgi mēs kā cilvēki esam? Ko tas mums stāsta par dievišķo žēlastību?

3. Kāds rakstija: “Ja mēs meklējam mūsu problēmu avotu, tad mums nevajadzētu pārbaudīt cilvēkus attiecībā uz narkotikām – mums viņi ir jāpārbauda stulbumā, nezināšanā, alkātībā un mīlestībā uz varu.” Kas tāds ir alkātībā, kas ir tik postošs ne tikai attiecībā uz pašu alkātīgo cilvēku, bet arī uz tiem, kas dzīvo ap viņu? Kādus piemērus jūs zināt, kur alkātība ir izraisījusi lielu postījumu visiem, kas ir bijuši iesaistīti?

DIEVS VAI NAUDA?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 33:6-9; Mat. 19:16-22; 1. Pēt. 1:18; Ebr. 2:14, 15; 2. Moz. 9:14; Ps. 50:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Tādēļ arī Dievs viņu paaugstināja un dāvāja viņam vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā visi mestos ceļos – kas debesīs, kas virs zemes un zem zemes – un lai katra mēle apliecinātu, ka Kungs ir Jēzus Kristus Dievam Tēvam par slavu” (Fil. 2:9-11).

Dievs nešķiež vārdus, paskaidrojot savu skatījumu uz pārmērīgu apsēstību ar naudu un materiālām lietām. Kristus vārdiem alkatīgajam bagātajam vīram, kurš, lai gan Kunga svētīts, krāja un krāja to, kas viņam bija, vajadzētu mūsos raisīt dievbijības jūtas: “Neprātīgais! Šajā naktī tev atprasīs dzīvību – kam tad piederēs tas, ko esi sakrājis?” Tā notiek tam, kas krāj tikai sev, bet netop bagāts Dievā” (Lūk. 12:20, 21).

Kalpošana Dievam un kalpošana naudai ir savstarpēji izslēdzošas darbības. Ir vai nu viens, vai otrs, Dievs vai nauda. Tā ir fantazēšana, ja mēs domājam, ka mums var būt abi, jo dubultas dzīves dzīvošana agri vai vēl u iedzīs mūs strupceļā. Mēs varam piemulķot citus, varbūt pat sevi, bet ne Dievu, kam mēs kādu dienu sniegsim pārskatu.

Mums ir jāizdara izvēle, un, jo ilgāk mēs vilcināmies, aizbīdināmies un kavējamies, jo spēcīgāku ietekmi uz mūsu dvēselēm atstās nauda un mīlestība uz naudu. Ticība prasa pieņemt lēmumu.

Mūsu izvēli daudz vieglāku vajadzētu padarīt tam, ka mēs koncentrējamies uz to, kas ir Dievs, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis un ko mēs Viņam esam parādā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. janvārī.

Kristus – Radītājs

Izlasi 1. Moz. 1:1, Ps. 33:6-9; Jes. 45:11, 12; Jer. 51:15 un Jāņa 1:3. Ko šie panti mums māca par materiālās pasaules labumu? _____

“Tas bija Kristus, kas izpleta Debesis un lika pamatus zemei. Tā bija Viņa roka, kas iekāra pasaules Visumā un izveidoja puķes pļavā. ‘Tu kalnus uzcel ar savu spēku.’ Jūra, un Viņš to ir darinājis! Ps. 65:5, Ps. 95:5. Tas bija Viņš, kas piepildīja zemi ar skaistumu un gaisu ar dziesmām. Uz visām lietām virs zemes, gaisā un debesu jumā Viņš rakstīja Tēva mīlestības vēsti.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 20. lpp.)

Materiālās lietas pašas par sevi nav ļaunas. Atšķirībā no dažām reliģijām, kas māca, ka materiālā pasaule un pati matērija ir slikta vai ļauna un ka tikai garīgās lietas ir labas, Bībele vērtē materiālo pasauli.

Galu galā, pats Jēzus to ir radījis. Kā tad tā var būt ļauna? Tā diemžēl var tikt samaitāta un izmantota ļauniem nolūkiem, kā tas ir ar visām Dieva dāvanām, bet tas nepadara sākotnējo dāvanu ļaunu. Bībele brīdina no ļaunprātīgas Dieva radīto lietu izmantošanas un sabojāšanas, bet ne no pašām šīm lietām.

Tieši pretēji, Dievs radīja materiālo pasauli un Viņš gribēja, lai Viņa ļaudis arī bauda šīs pasaules augļus un labumus: “Priecājies par visu labo, ko tev un tavam namam devis Kungs, tavs Dievs, priecājies kopā ar levītu un svešinieku, kas mīt pie tevis!” (5. Moz. 26:11, sk. arī 5. Moz. 14:26).

Jēzus ir Radītājs (Jāņa 1:1-3), un zeme ir tikai piemērs tam, ko Viņš ir radījis. Viņa radošā spēja dod Viņam unikālu skatījumu par pašu dzīvi un uz tiem, kas dzīvo. Viņš zina materiālo lietu vērtību un zina, ka Viņš tās mums ir iedevis mūsu labumam, pat mūsu priekam. Viņš arī zina, kas notiek, kad cilvēce sabojā šīs dāvanas vai pat tās iznīcina, lai gan (tāpat kā ar visām lietām) tās bija domātas, lai tiktu izmantotas Dieva pagodināšanai.

Paskaties apkārt uz pārsteidzošajām veltēm radītajā pasaulē. Pat pēc grēka postījumiem mēs vēl joprojām varam redzēt tai raksturīgo labumu. Ko radītā pasaule un tas, ka tā ir laba, māca mums par tās Radītāja labumu? _____

Dieva Dēls / Cilvēka Dēls

Mēs, kristieši, uzskatām, ka Jēzus bija pilnīgs Dievs un pilnīgs cilvēks. Šī dievišķā un cilvēciskā savienība padara Viņa skatījumu unikālu attiecībā uz to, kas ir svarīgs šajā zemē un kas ir svarīgs mūžībai. Tas, ka mēs nevaram saprast, kā Viņam varēja būt dievišķa/cilvēciska daba, neatceļ šo patiesību, tāpat kā kāda cilvēka izpratnes trūkums par aerodinamiku nevar apstādināt lidmašīnas lidojumu.

“Ir divi noslēpumi ar vienu cenu – personu daudzums dievišķajā Trīsvienībā un Dieva un cilvēces savienošānās Jēzus personā. [...] Nav izgudrots nekas, kas būtu tik fantastisks kā šī patiesība par iemiesošanos.” (J. I. Packer “Knowing God” (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1973), 53. lpp.)

Viens iemesls, kāpēc Jēzus atnāca uz šo pasauli, bija parādīt mums, cik mīlošs un gādīgs ir Dievs un cik ļoti Viņš rūpējas par katru no mums. Nebūdamas ne tuvu auksta un tāla dievība, kā daži uzskatīja, Jēzus atklāja mūsu Debesu Tēva patieso raksturu.

Sātans tomēr ir mēģinājis mūs atdalīt no Dieva. Viņš ir centies padarīt Viņu bezpersonisku, raksturojot Viņu kā kādu, kas par mums nerūpējas. Viņš ar visiem iespējamajiem līdzekļiem dara visu, ko var, lai atturētu mūs no Dieva labestības un žēlastības iepazīšanas un piedzīvošanas. Neparasta mīlestība uz materiālām lietām labi darbojas kā viens no sātana plāniem šī mērķa sasniegšanai.

Izlasi Mat. 19:16-22. Ko šis stāsts mums stāsta par to, kā sātans var izmantot mūsu mīlestību uz materiālām lietām, lai neļautu mums nākt tuvu Kungam? _____

Iedomājies, ka Jēzus pats, Dievs miesā, runā ar šo jauno vīrieti, kas acīmredzot zināja, ka Jēzus ir īpašs cilvēks. Un tomēr – kas notika? Viņš ļāva savai lielajai bagātībai, savai mīlestībai uz materiālām lietām atšķirt viņu no paša Dieva personas. Mīlestība uz pasauli un uz materiālām vērtībām viņu bija tā apžilbinājusi, ka, lai gan viņš bija noskumis, ar šīm skumjām nepietika, lai viņš izdarītu to, kas ir pareizs. Viņš nenoskuma par to, ka būtu pazaudējis savus īpašumus (viņš tos nepazaudēja). Viņš bija noskumis par to, ka zaudēja savu dvēseli šo lietu dēļ.

Neatkarīgi no tā, vai mēs esam bagāti vai nabagi, kā mēs varam pārlicināties, ka mums ir pareiza attieksme pret šīs pasaules lietām? _____

Glābējs Kristus

Būt parādā nav Debesu princips. Bet Ādams un leva grēkoja, un pārkāpts likums nozīmēja nāvi. Tādējādi cilvēce kļuva par parādnieku dievišķajai taisnībai. Mēs esam bankrotējuši, garīgi maksātnespējīgi un nekad nevarēsim atmaksāt šo parādu.

Dieva mīlestība uz mums ir iedarbinājusi glābšanas plānu. Jēzus kļuva par mūsu "galvotāju" (Ebr. 7:22). Kristus kā Glābēja identitāte ir tā, kas atklāj vissvarīgāko darījumu, kāds jebkad ir izdarīts. Tikai Viņa dzīvības upuris varēja nodrošināt dievišķās taisnības prasīto maksu. Jēzus samaksāja mūsu grēka parādu, pie krusta savienojot taisnību un žēlastību. Universs nekad nebija pieredzējis tādas bagātības atklāšanu, ar kādu tika samaksāts par cilvēka atpirkšanu (Ef. 5:2).

"Atdodot visu savu Debesu bagātību šai pasaulei, Kristū atdodot mums visas Debesis, Dievs ir nopircis katra cilvēka gribu, pieķeršanās jūtas, prātu un dvēseli." (E. Vaita "Kristus līdzības", 326. lpp.)

Izlasi katru pantu un izveido sarakstu ar to, no kā Kristus mūs ir izglābis: Kol. 1:13; 1. Tes. 1:10; 1. Pēt. 1:18; Ebr. 2:14, 15; Gal. 3:13; Atkl. 1:5. _____

Grieķu vārds "tetelestai" Jāņa 19:30 tiek uzskatīts par vissvarīgāko vārdu, kāds jebkad ir izteikts. Tas nozīmē "ir piepildīts", un tas ir pēdējais teikums, ko Jēzus izteica pie krusta. Viņa pēdējais paziņojums nozīmēja, ka Viņa misija bija paveikta un mūsu parāds "pilnībā samaksāts". Viņš to neizteica kā kāds, kam nav cerības, bet kā tas, kas ir piedzīvojis izdošanos, glābjot pazaudēto pasauli. Skatīšanās uz glābšanas krustu atklāj pagātnes notikumu ar tagadnes ietekmi un nākotnes cerību. Jēzus atdeva Savu dzīvību, lai iznīcinātu grēku, nāvi un velna darbus reizi par visām reizēm. Tas nozīmē, ka mēs esam glābti, kaut arī nepelnīti (Ef. 1:7). Ieskatīties glābšanas brīnumos nozīmē uzkāpt uz svētas zemes.

Kristus kā Glābējs ir viscildenākais Dieva tēls. Viņa augstākā interese ir mūs glābt. Tas atklāj Viņa skatījumu uz cilvēci un īpaši to, kā Viņš vērtē attiecības ar mums. Apmierinot taisnības prasības, Kristus pievērs Savu uzmanību mūsu reakcijai uz Viņa upuri.

Padomā par šo: Kristus pilnībā samaksāja parādu par visu ļauno, ko tu jebkad esi izdarījis. Kādai vajadzētu būt tavai atbildei? (Sk. Īj. 42:5, 6.) _____

Greizsirdīgs Dievs

Savā sadursmē ar faraonu Dievs paziņoja: “Jo šoreiz Es tev uzsūtīšu visas savas sodības un arī taviem kalpiem un tavai tautai, lai tu zinātu, ka visā zemē nav neviena kā Es!” (2. Moz. 9:14).

Ko Kungs domāja, sakot, ka “visā zemē nav neviena kā Es”? _____

„Laicīgiem cilvēku prātiem nav iespējams pilnībā saprast Bezgalīgā raksturu un darbus. Visasākajam intelektam, visspēcīgākajam un visaugstāk izglītotajam prātam šī svētā Būtne vienmēr paliks ietērpta noslēpumā.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 698., 699. lpp.)

Dievam nav līdzīga (1. Ķēn. 8:60). Viņš domā, atceras un rīkojas tādā veidā, ko mēs nesaņemam. Nav svarīgi, kā mēs mēģinām izveidot Viņu pēc savas līdzības, Dievs paliek Dievs. Viņš ir Tas, kurš izveidoja katru sniegpārslīņu, smadzenes, seju un personīgo raksturu unikālu, un “cita nav” (1. Ķēn. 8:60). Galu galā, Viņš ir Radītājs, un kā Radītājs Viņš noteikti ir atšķirīgs no Savas radības.

Ko šie panti mums stāsta par to, cik atšķirīgs ir Dievs no Savas radības? 1. Sam. 2:2; Ps. 86:8; Jes. 55:8, 9; Jer. 10:10; Tīt. 1:2. _____

Kad mēs skatāmies uz visu, kas ir Dievs, visu, kas Viņam pieder, un visu, ko Viņš dara, ir pārsteidzoši, ka Viņam varētu būt sāncenši. Un tomēr Viņam tādi ir. Viņam ir “jācinās” par cilvēku mīlestību un pieķeršanos. Varbūt tieši tāpēc Viņš saka, ka Viņš ir “greizsirdīgs” Dievs (2. Moz. 34:14). Dievs radīja cilvēkus, lai viņi būtu brīvi, kas nozīmē, ka mums ir izvēles iespēja kalpot Viņam vai arī kaut kam citam. Izvēle kalpot citiem dieviem, neskatoties uz to, kādā formā tie ienāk cilvēka dzīvē, bieži ir bijusi būtiska cilvēces problēma, pretēji kalpošanai tikai Dievam, kam kalpot ir vērts, Tam, kas ir radījis visu Universu un kam tas pieder. Tieši tāpēc Viņš patiešām ir greizsirdīgs Dievs.

Kas tavā dzīvē sacenšas ar Dievu, lai iegūtu tavu pieķeršanos? _____

Patiesais īpašnieks

Mēs piederam Dievam gan radīšanas, gan glābšanas dēļ. Ne tikai mēs piederam Dievam, bet arī visi mūsu īpašumi. Mums pašiem nepieder nekas kā tikai mūsu pašu izvēle. Savukārt galvenais pasaulīguma princips ir ideja, ka mēs esam savu īpašumu īpašnieki. Tomēr tā ir krāpšana. Kristiešiem domāt, ka viņi ir pilnīgi savu mantu saimnieki, nozīmē pieņemt kaut ko pilnīgi pretēju Dieva Vārdam.

Viss pieder Dievam, nevis mums (Īj. 38:4-11). Mēs esam tikai īrnieki un svešinieki (3. Moz. 25:23), tieši tādi paši, kādi bija israēlieši Apsolītajā zemē. Mēs pat esam atkarīgi no Dieva, lai izdarītu savu nākamo elpas vilcienu (Ap.d. 17:25). Viņam pieder arī tas, par ko mēs domājam, ka tas pieder mums. Mēs esam Viņa namturi, un kā tādiem mums ir jāpārvalda redzami un pat neredzami īpašumi Dieva godam.

Izlasi tālākos pantus un izveido sarakstu ar to, kas pieder Dievam: 5. Moz. 10:14; Ps. 50:10; 104:16; Ec. 18:4; Hag. 2:8; 1. Kor. 6:19, 20. Ko šie panti mums māca, kā mums vajadzētu raudzīties uz materiālām vērtībām, kas ir mūsu īpašumā?

“Visas lietas pieder Dievam. Cilvēki var ignorēt Viņa prasības. Lai gan Viņš bagātīgi apvelta viņus ar Savām svētībām, viņi var izmantot Viņa dāvanas savtīgai sevis apmierināšanai. Bet viņiem būs jādod norēķins par savu namturību.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj., 246. lpp.)

Dieva īpašumtiesības un mūsu namturība nodrošina tādas attiecības, ar kuru palīdzību Viņš var izmantot mūs tādā veidā, kas sagatavos mūs Debesīm un kas nāks par labu un svētīs citus. Tikmēr neuzticams namturis var ierobežot Īpašnieka pieeju Viņa paša īpašumam. Kā mēs vakar redzējām, Dievs mums neuzspiež Savu gribu. Viņš mūs radīja un nodeva mūsu rokās šīs pasaules īpašumus, lai mēs tos pārvaldītu, kamēr Viņš atgriežas. Tas, ko mēs ar tiem darām, atklāj, kāda veida attiecības mums ir ar Viņu.

Pārdomā, ko nozīmē tas, ka realitātē tev nepieder nekas no tā, kas tev pieder, bet ka tas viss pieder Dievam. Ko tas māca, kā tev vajadzētu izturēties pret to, kas atrodas tavā īpašumā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Namturība, kā mēs to saprotam, sākās ar to, ka Dievs ielika Ādamu un Ilevu skaistās mājās dārzā, lai viņi varētu par to rūpēties un to pārvaldīt (1. Moz. 2:15). Šajā pilnīgajā vidē viņiem bija jāpadara dārzs patīkams dzīvošanai; tas bija uzdevums, kas nevarēja būt pārāk grūts. Dievs pilnvaroja viņus jaunajā lomā un mācīja viņiem, kā nest savu atbildību. Rūpēšanās par Ēdeni piešķirtu nozīmi un ienestu laimi jaunajā ģimenē.

Ebreju vārds, kas tulkots kā “valdīt” (1. Moz. 1:26, 28), nozīmē “kontrolēt un valdīt”. Ņemot vērā kontekstu, tā nebija skarba uzkundzēšanās, bet gan labvēlīga valdīšana, rūpējoties par Dieva radību. Šī atbildība nav beigusies. Šajā vidē Ādamam un Ilevai bija jāmācās, ka Dievs ir Īpašnieks, bet viņi ir Viņa menedžeri jeb pārvaldnieki. No paša sākuma Dievs bija paredzējis, ka Ādamam un Ilevai būs atbildīgas pozīcijas un pienākumi, bet ne kā īpašniekiem. Viņiem bija jāparāda Dievam, ka viņi būs uzticami saviem pienākumiem.

“Ādamam un Ilevai tika iedots Ēdenes dārzs, lai rūpētos par to. Viņiem bija jākopj un jāsarģā. Viņi bija laimīgi savā darbā. Prāts, sirds un griba rīkojās pilnīgā saskaņā. Savā darbā viņi nepiedzīvoja ne nogurumu, ne smagas pūles. Viņu stundas bija piepildītas ar lietderīgu darbu, un viņi atradās cits cita sabiedrībā. Viņu nodarbošanās bija patīkama. Dievs un Kristus apcietmoja viņus un sarunājās ar viņiem. Viņiem bija dota pilnīga brīvība. [...] Dievs bija viņu Ēdenes māju īpašnieks. Viņi uzturēja to Viņā.” (Elena Vaita “Manuscript Releases” 10. sēj., 327. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko fakts, ka Dievam pieder pasaule, māca mums par mūsu galvenajām atbildībām, ja runa ir par vidi? Lai gan mums ir jāizvairās no dažu dabas aizstāvju politiskā fanātisma, kas pielūdz pašu dabu, kādai vajadzētu būt mūsu kā kristiešu attieksmei pret vides aizsardzību?
2. Pakavējieties vairāk pie domas par Dievu kā “greizsirdīgu” Dievu. To nav vienmēr viegli aptvert, īpaši tāpēc, ka mēs, cilvēciskos vārdos runājot, uz greizsirdību raugāties kā uz kaut ko sliktu, no kā ir jāizvairās. Tomēr kā mēs varam saprast šo domu, kā tā ir attiecināta uz Dievu bez jebkādas negatīvās bagāžas, kas parasti nāk līdzī šim vārdam?
3. Kā mēs varam iemācīties atšķirt pareizu Dieva radīto fizisko lietu izmantošanu un prieku par tām no ļaunprātīgas izmantošanas? Kāpēc ir tik svarīgi saprast šo atšķirību?

BĒGŠANA NO PASAULES CEĻIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 119:11; Ef. 6:18; Rom. 8:5, 6; Ebr. 11:1-6; 1. Kēn. 3:14; Ec. 36:26, 27.

ATMIŅAS PANTS:

“Dārgas mantas nelīdzēs posta dienā, bet tainīgums paglābs no nāves. [...] Kas paļaujas uz savu bagātību, tas kritīs, bet kā koka lapotne taisnie zels!” (Sak. 11:4, 28).

Lai gan sātans cieta neveiksmi attiecībā uz Jēzu, viņam veicas ar cilvēkiem. Viņš turpinās mums uzbrukt, ja vien mēs necīnīsimies Dieva spēkā un ar Viņa ieročiem. Tikai Viņš piedāvā mums brīvību no pasaules vilinājuma.

Tādējādi mums vajadzētu pievērst uzmanību savam Debesu Apgādniekam. Dāvids izprata šīs dzīves patiesās vērtības, rakstot: “Lauvām trūkst, un tie cieš badu, kas meklē Kungu, tam netrūkst laba” (Ps. 34:11). Sālamans atzina, ka gudrība un izpratne ir vērtīgākas par sudrabu un zeltu (Sak. 3:13, 14). Patiesa laime un pareiza dzīvošana nāk no acu novēršanas no tā, kas mums pieder, un raudzīšanās uz dzīvo Kristu, kam mēs piederam.

Mūsu vienīgā cerība izbēgt no pasaules kārdinājuma ir dzīvas un veiksmīgas attiecības ar Jēzu. Šajā nedēļā mēs pētīsim šo attiecību elementus un cik svarīgi mūsu garīgajai izaugsmei ir atīt spēku aiz pasaules maskas un redzēt Kristu kā patieso dzīves jēgu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. janvārī.

Attiecības ar Kristu

Mīlestība uz pasaulīgiem īpašumiem pat no to puses, kam nekas daudz nepieder, var būt spēcīga ķēde, kas saista dvēseli pie pasaules, nevis pie Kristus. Pat ja mums nav daudz laicīgu īpašumu, dedzīga vēlēšanās iegūt materiālus labumus var kļūt par briesmīgu lāstu, kas, ja netiks nodots Kunga kontrolē, vadīs dvēseli prom no glābšanas. Sātans to zina, un tāpēc viņš izmanto mīlestību uz materiāliem īpašumiem, lai ievilinātu lamatās tik daudzus, cik vien iespējams.

Kāda ir mūsu vienīgā aizsardzība?

“Savu prātu virziet uz to, kas augšā, ne uz zemes lietām” (Kol. 3:2). Kā mēs to varam izdarīt? (Sk. arī Ps. 119:11; Ef. 6:18.) _____

Kādus vēl pantus tu vari atrast par to, kam mums vajadzētu pievērst savu prātu? (Sk., piemēram, Fil. 4:8.) _____

Vienīgās zāles pret pasaulīgumu, lai arī kādā veidā tas nāk, ir pastāvīga nodošanās Kristum (Ps. 34:1) gan dzīves priecīgajos brīžos, gan krīzes situācijās. Mozus “negodu Kristus dēļ .. turēja par lielāku bagātību nekā visu Ēģiptes mantu, jo viņš raudzījās uz atalgojumu” (Ebr. 11:26). Pirms visām citām attiecībām Kristum ir jābūt mūsu pirmajai prioritātei. Kristus gaida nodošanos, kas ir balstīta uz pārliecību, nevis priekšrocībām. Tas ir, mums ir jānododas Kristum tā dēļ, kas Viņš ir un ko Viņš mūsu labā ir izdarījis, nevis tūlītēju priekšrocību dēļ, ko mums varētu dot mūsu ticība un nodošanās Viņam.

Mūsu dzīvei ir jābūt apslēptām Jēzū, un Viņa plāniem ir jābūt mūsu plāniem. Patiesa nodošanās ir roku pielikšana arklam, neskatoties “atpakaļ” (Lūk. 9:62). Ja mēs tā nododamies Viņam, Jēzus paaugstina mūs līdz pilnam mūsu potenciālam. Ja mēs pakļausimies Viņam, Viņš salauzīs pasaules vilkmi pie mūsu dvēselēm. Mums ir jākļūst uz Kristu vērstiem, nevis uz lietām. Tikai Viņš piepildīs tukšumu mūsu dzīvē.

Padomājiet par laiku, kad jūs ieguvāt kādu materiālu īpašumu, kaut ko, ko jūs ļoti gribējāt. Cik ilgs bija prieks un piepildījums, pirms tas izgaisa un jūs atgriezāties atpakaļ tur, kur bijāt sākuši? _____

Vārdā

Pasaulē ir izdoti vairāk nekā seši miljardi Bībeles eksemplāru, bet cik daudzi no tiem tiek uzskatīti par dzīvā Dieva Vārdu? Cik daudzi tiek lasīti nopietni, ar atvērtu sirdi, lai uzzinātu patiesību?

Pienācīga Bībeles izpēte vada mūsu garīgo kompasu un dara mūs spējīgus atrast ceļu pasaules maldos un sajukumā. Bībele ir dzīvs dokuments ar dievišķu izcelsmi (Ebr. 4:12) un kā tāda tā mums norāda uz patiesībām, ko mēs nevaram iegūt nekur citur. Bībele ir Kristus karte ikdienas dzīvei, un tā māca mūs, paplašinot mūsu intelektu un attīrot raksturu.

Izlasi Jāņa 5:39, 14:6 un 20:31. Bībele, īpaši evaņģēliji, sniedz mums visautoritatīvāko informāciju par Jēzu. Ko šie konkrētie panti Jāņa evaņģēlijā saka par Viņu un kāpēc Viņš mums un visiem citiem, kas tic, ir tik svarīgs? _____

Mēs pētām Bībeli tāpēc, ka tā ir pirmšķirīgs Patiesības avots. Jēzus ir Patiesība, un Bībelē mēs atrodam Jēzu, ko mēs varam iepazīt, pateicoties tam, kā Viņš mums ir atklāts šeit. Dieva Vārdā – Vecajā un Jaunajā Derībā – mēs uzzinām par to, kas Jēzus ir un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā. Tad mēs iemilam Viņu un nododam savas dzīves un dvēseles Viņa mūžīgajai apsardzībai. Sekojot Jēzum un paklausot Viņa vārdiem, kā tie ir atklāti Viņa Vārdā, mēs varam kļūt brīvi no grēka važām un no pasaules. “Ja nu Dēls jūs atbrīvos, jūs patiesi būsiet brīvi” (Jāņa 8:36).

Izlasi Rom. 8:5, 6. No kā mēs šeit tiekam brīdināti un kā mēs varam pētīt Dieva Vārdu, lai palīdzētu sev šajā cīņā par mūsu prātiem? _____

Mīlestība uz pasauli, īpaši pieķeršanās laicīgiem īpašumiem, var viegli mūs attālināt no Dieva, ja mēs neesam piesardzīgi. Tāpēc mums vajadzētu palikt Vārdā, kas norāda uz kristīgajām dzīvē ļoti svarīgajām mūžīgajām un garīgajām realitātēm.

Mīlestība uz pasaulīgām lietām nekad nepaceļ prātu līdz garīgai morālei, bet gan aizstāj Bībeles principus ar alkātību, savtību un iekāri. Mīlestība, kā tā ir atklāta Bībelē, veido attiecības, mācot mums, cik svarīgi ir atdot sevi citiem. Pretēji tam pasaulīgums ir mantas iegūšana sev, kas ir pretējs visam, ko pārstāv Jēzus.

Lūgšanu dzīve

“Bet mūžīgā dzīvība ir tā, ka tie pazīst Tevi—vienīgo, patieso Dievu un Jēzu Kristu, ko Tu esi sūtījis” (Jāņa 17:3). Nav brīnums, ka kristieši bieži saka, ka viņu ticība ir saistīta ar attiecībām ar Dievu. Ja Dieva pazišana ir “mūžīgā dzīvība”, tad mēs šo dzīvību varam atrast attiecībās ar Viņu. Un, protams, centrālais šajās attiecībās ir komunikācija. Mēs vakar uzzinājām, ka Dievs sarunājas ar mums caur Savu dievišķo Vārdu. Mēs savukārt sarunājamies ar Viņu lūgšanā.

Kā mēs redzējām, mums savi prāti un sirdis ir jānoskaņo uz Debesu lietām, nevis uz šīs pasaules lietām, tādēļ lūgšana ir būtiska. Tas ir tāpēc, ka, pateicoties savai būtībai, lūgšana mums norāda uz augstāku valstību nekā šī pasaule.

Tomēr pat šeit mums ir jābūt uzmanīgiem, jo reizēm mūsu lūgšanas var būt tikai mūsu pašu savtīgās dabas izpausme. Tāpēc mums ir vajadzīgs lūgt, lai mēs nonāktu pakļautībā Dieva gribai.

Pirms daudziem gadiem kāda sieviete dziedāja šos vārdus: “Ak, Kungs, vai tu negribi man nopirkt mercedesu?” Tas bija savdabīgs uzbrukums to cilvēku materiālismam, kas apliecina ticību Dievam. Arī mums ir jābūt drošiem, ka tad, kad mēs lūdzam, kas pēc savas būtības ir darbība, ar kuru mēs pakļaujamies Dievam un mirstam pasaulei, mēs meklējam Dieva gribu, nevis savējo.

Izlasi Ebr. 11:1-6. Kas ir tā svarīgā sastāvdaļa, kurai vajadzētu būt visās mūsu lūgšanās? Ko tas nozīmē – nākt pie Dieva ticībā un lūgt ticībā? _____

Ja mūsu lūgšanas nebūs saistītas ar ticību, tad tas būs tikai pieņēmums, sātana viltus ticība. “Lūgšana un ticība ir cieši saistītas, un tās ir jāpēta kopā. Ticības lūgšana ir dievišķa zinātne, tā ir zinātne, ko ikvienam, kas grib, lai viņa dzīve būtu veiksmīga, ir jāsaprot. Kristus saka: “Visu, ko jūs lūdzat vai prasāt, ticiet, ka jūs to saņemsiet, un tas jums arī būs” (Marka 11:24). Viņš skaidri pasaka, ka mūsu lūgšanai ir jābūt saskaņā ar Dieva gribu. Mums ir jāprasa tās lietas, ko Viņš ir apsolījis, un tas, ko mēs saņemam, ir jāizlieto, darot Viņa gribu. Ja nosacījumi ir izpildīti, apsolījums ir nepārprotams.” (E. Vaita “Lūgšana”, 57. lpp.)

Pārskati savu lūgšanu dzīvi. Par ko tu lūdz? Ko tavas lūgšanas liecina par tavām prioritātēm? Par ko tev vēl vajadzētu lūgt? _____

Gudrības dzīve

Viens no skaistākajiem stāstiem Bībelē ir stāsts par to, kā Sālamans lūdza Dievu, lai pāri visām lietām dod viņam “dzirdīgu sirdi, lai tiesātu tavu tautu, lai saprastu, kas labs un kas slikts, – kas gan spēs iztiesāt šo tavu milzīgo tautu” (1. Ķēn. 3:9).

Kādus svarīgus vārdus Dievs pateica Sālamanam, kas, ja tie tiktu ņemti vērā, būtu aiztaupījuši ķēniņam sagrāvi, ko viņam atnesa viņa īpašumi? Kāpēc tas, ko Dievs viņam teica šeit, ir tik svarīgs mums visiem? 1. Ķēn. 3:14; sk. arī 1. Jāņa 5:3, 1. Pēt. 4:17. _____

Sālamanam bija liela gudrība, bet gudrība pati par sevi, ja nerīkojas pēc tās un to neizdzīvo, kļūst tikai par labu informāciju. Bībeles valodā gudrība, pēc kuras nerīkojas, nav patiesa gudrība. Galu galā ies bojā daudzi, kuri bija labi informēti par Dievu un Viņa prasībām. Bet Sālamana paklausības trūkums panāca to, ka viņš novirzījās no ceļa, uz ko Kungs viņu bija aicinājis. Tikai vēlāk dzīvē viņš to patiešām saprata, rakstot ar pazemību: “Jo gudrība labāka par pērlēm – nekas, ko tu vēlētos, nebūs tai līdzīgs!” (Sak. 8:11).

Gudrība ir zināšanu un izpratnes izmantošana. Zināšanas aino faktus, izpratne aino izpratnes spējas. Savukārt gudrība nāk procesā, kad izpratne un zināšanas tiek īstenotas dzīvē. Gudram pārvaldniekam nav vajadzīgas tikai zināšanas un izpratne, bet arī pieredze, kas nāk no iegūto zināšanu un izpratnes izmantošanas.

Sālamana piemērs parāda mums, cik viegli pat visgudrākie un vissaprotošākie cilvēki var nonākt materiālistiskā dzīvesveida tukšumā, ja viņi nedzīvo saskaņā ar zināšanām, kas viņiem ir dotas.

Salīdzini 1. Kor. 3:19 un Sak. 24:13, 14. Kāda ir atšķirība starp divu veidu gudrībām, par ko ir runāts šajos pantos? Līdzdali savas atbildes Bībeles izpētes grupā. _____

Svētais Gars

Lielā cīņā ir reāla. Divas puses cīnās par mūsu dvēselēm. Viena velk mūs pie Kristus (Jāņa 6:44), bet otra – pasaulē (1. Jāņa 2:16). Svētā Gara spēks mūsu dzīvē ved mūs pareizajā virzienā – ja mēs pakļausimies Viņam.

“Bet, kad nāks viņš – Patiesības Gars, viņš vadīs jūs visā patiesībā” (Jāņa 16:13, sk. arī Jāņa 14:16). Svētais Gars dod mums spēku dzīvot pēc patiesības principiem un ticībā, nevis untumos vai emocijās, kas tik ļoti pārvalda pasauli. Veiksmīga sagatavošanās dzīvei Debesīs nāk no uzticīgas dzīvošanas šajā pasaulē Svētā Gara vadībā.

Pāvils dod padomu: “Lai jūsu ticība nebūtu cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā” (1. Kor. 2:5). Pasaules vilinājums, bieži materiālos īpašumos, velk mūs prom no Kunga. Toties ja mēs nepretojamies, Svētā Gara spēks vilks mūs pie Jēzus.

Veiksme cīņā ar pasauli un tās vilinājumiem nāks tikai no ārpusēs. Izlasi Ec. 36:26, 27; Jāņa 14:26 un Ef. 3:16, 17. Ko Dievs darīs, lai nodrošinātu mums garīgu uzvaru, ja mēs ļaujam Svētajam Garam iemājot mūsos?

“Ar viltus teorijām un tradīcijām sātans gūst varu pār mūsu prātiem. Vadot cilvēkus pie viltus standartiem, viņš nepareizi veido raksturu. Ar Rakstu palīdzību Svētais Gars uzrunā prātu un iedveš patiesību sirdī. Tā viņš uzrāda kļūdas un izraida tās no dvēseles. Patiesības Garā, kas darbojas caur Dieva Vārdu, Kristus pakļauj Savus izredzētos ļaudis Sev.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgās”, 671. lpp.)

Svētais Gars ir patiesības ziņnesis un ir lielākā dāvana, ko Jēzus varēja dot, lai pārstāvētu Dievu virs zemes pirms Savas debesbraukšanas. Svētais Gars cīnās, lai iedotu mums spēku uzvarēt pasaules vilinājumus.

Pasaule taču pievelk mūs visus, vai ne? Kādu konkrētu izvēli tu vari izdarīt tieši tagad, lai pakļautos Svētajam Garam, kas vienīgais var dot tev spēku pretoties pasaules kārdināšanām?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pārvaldnieks darbojas pēc diviem vienlīdzīgiem principiem – pēc pienākuma un mīlestības. “Atcerieties, ka pienākumam ir dvīņu māsa – mīlestība. Šīs abas kopā var paveikt gandrīz visu, bet atdalītas tās nespēj darīt labu.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj., 62. lpp.) Pienākums ir mīlestība darbībā. Mums ir tikai jāpakavējas pie Kristus upura, lai mīlestība pamodinātu pienākumu.

Pretēji ir pasaules principi: naids un tā dvīņu brālis sacelšanās. Sacelšanās var būt naids darbībā. Lucifers sacēlās pret Dievu (Ec. 28:16, 17) un nekad savu dumpi nepārtrauks, kamēr nebūs iznīcināts. Viņš ir pārvērtis mīlestības autoritāti par autoritātes mīlestību. Israēla reliģiskie vadītāji ienāda autoritāti un varu, kas piederēja Jēzum (Mat. 22:29). Pat tad, kad viņi bēga no tempļa vai novērsās no Viņa caurbujošā skatiena, viņi neizmainīja savus ceļus.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējies vairāk pie domas par mīlestību un pienākumu. Ko Elena Vaita domāja, nosaucot tās par dvīņu māsām un sakot, ka viena bez otras tās “nespēj darīt labu”? Kāda izskatās mīlestība bez pienākuma un kāds izskatās pienākums bez mīlestības? Kāpēc abiem ir jābūt kopā?

2. Šis nedēļas atmiņas pantā teikts: “Dārgas mantas nelīdzēs posta dienā, bet taisnīgums paglābs no nāves. [...] Kas paļaujas uz savu bagātību, tas kritīs, bet kā koka lapotne taisnie zels!” (Sak. 11:4, 28). Kāda ir šī panta nozīme? Ko tas mums pasaka par bagātību un ko nepasaka?

3. Grupā pārrunājiet Sālamana dzīvi. Jautājiet, kā viņš varēja tik tālu novirzīties no ceļa. Pārskatiet Mācītāja grāmatu, lai atrastu pantus, kas palīdz atklāt pasaules īpašumu tukšumu un niecību, pat tad, ja mums to ir daudz, kā tas bija Sālamanam. Ko mēs šajā nedēļā esam iemācījušies par lūgšanu, par Bībeles izpēti un par attiecībām ar Kristu, kas var garīgi noturēt mūs uz pareizā ceļa?

4. Kā cilvēki, kam nav daudz pasaulīgu īpašumu, tomēr var iekrist sātana izliktajā slazdā?

5. Kādas atbildes jūs sniedzāt uz trešdienas pēdējo jautājumu par dažāda veida gudrībām?

PĀRVALDNIKI PĒC ĒDENES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 22:14-18; 1. Kor. 4:1, 2; Kol. 2:2, 3; Ef. 6:13-17; 2. Kor. 5:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet, kā Dievs mūs pārbaudīja, lai uzticētu mums evaņģēliju, tā arī mēs runājam, necenzdamies izpatikt cilvēkiem, bet gan Dievam, kas ir mūsu siržu pārbaudītājs” (1. Tes. 2:4).

Adama un levas pirmais darbs bija saistīts ar pārvaldi. Viss dārzs un radība tika dota, lai viņi rūpētos par to, priecātos un valdītu (1. Moz. 2:15), pat ja viņiem nekas no tā nepiederēja. Viņi bija dārza pārvaldnieki, ko Kungs bija viņiem uzticējis.

Šajā nedēļā tuvāk aplūkosim pārvaldnieka definīciju pēc grēkā krišanas, pēc tam, kad mūsu pirmie vecāki bija izraidīti no Ēdenes. Tas ir, mēs arī esam pārvaldnieki, bet mūsu vide ir pavisam citāda nekā tā, ko sākumā baudīja Ādams un leva.

Ko nozīmē būt pārvaldniekam? Daži Bībeles varoņi ar savu dzīvesveidu atklāj, kas ir pārvaldnieks. Citi raksti definē to skaidrāk. Kļūstot par Dieva pārvaldniekiem, mūsu pievēršanās pasaules lietām un tās materiālistiskajām vērtībām tiek nomainīta ar pievēršanos Radītājam un Viņa misijai. Kā tas bija ar Ādamu un levu, Dievs uztic mums atbildības ar dievišķu izcelsmi. Kopš krišanas Ēdenē pārvaldnieka uzdevums tomēr mainījās, jo līdz ar atbildību rūpēties par materiālo pasauli mums ir uzticēts arī būt par labiem garīgo patiesību pārvaldniekiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. februārī.

Pārvaldnieki Vecajā Derībā

Vārds “pārvaldnieks” minēts Vecajā Derībā tikai dažas reizes. Lielākajā daļā gadījumu tas attiecas uz cilvēku, kas ir atbildīgs par ēkas uzturēšanu, – jeb “pārvaldnieku” (1. Moz. 43:19; 44:1, 4; 1. KĒn. 16:9). Pārvaldniekiem bija atbildība rūpēties par mājsaimniecības jautājumiem un viņu kunga īpašumiem, darot visu, kas no viņiem tika prasīts. Pārvaldnieka definīcija Vecajā Derībā ir atrodama pārvaldnieku raksturojumā. Pārvaldnieki nevar tikt atdalīti no pārvaldības, jo tā atklāj viņu identitāti.

Vecajā Derībā ir skaidri aprakstītas dažas pārvaldnieka rakstura īpašības. Pirmkārt, pārvaldnieka statuss bija saistīts ar lielu atbildību (1. Moz. 39:4). Pārvaldnieki tika izraudzīti, ņemot vērā viņu spējas, un viņi saņēma savu īpašnieku cieņu un uzticību, ka darbs tiks padarīts. Otrkārt, pārvaldnieki zināja, ka tas, kas viņiem ir uzticēts, pieder īpašniekam (1. Moz. 24:34–38). Šī ir galvenā atšķirība starp pārvaldnieku un īpašnieku. Pārvaldnieki saprot savas pozīcijas. Treškārt, ja pārvaldnieks paņēma savai lietošanai to, kas viņam bija uzticēts, uzticības attiecības starp viņiem tika sarautas un pārvaldnieks atlaists (1. Moz. 3:23, Hoz. 6:7).

Izlasi Jes. 22:14–18. Hiskijas valdīšanas laikā pārvaldnieks, kā arī mantzinis bija Šebna. Abas bija augsta amata pozīcijas. Kas notika ar viņu, kad viņš bija ļaunprātīgi izmantojis savu amatu? _____

“Pārvaldnieks identificē sevi ar savu kungu. Viņš pieņem pārvaldnieka atbildības, un viņam ir jārikojas kunga vietā, darot tā, kā būtu rīkojies kungs, ja vadītu viņš. Kunga intereses kļūst par viņa interesēm. Pārvaldnieka amats ir cēls, jo kungs viņam uzticas. Ja kaut kādā ziņā viņš rīkojas savtīgi un priekšrocības, kas iegūtas, tirgojot kunga mantu, izmanto savam labumam, viņš ir zaudējis uzticību, kas uz viņu bija likta.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj., 246. lpp.)

Kā mēs varam labāk saprast svarīgo konceptu, ka mēs patiešām esam pārvaldnieki tam, kas mums šajā dzīvē pieder? Kā šai izpratnei vajadzētu ietekmēt visu, ko mēs darām? _____

Pārvaldnieki Jaunajā Derībā

Divi galvenie vārdi, kas Jaunajā Derībā izmantoti kā “pārvaldnieks”, ir “epitropos”, kas minēts trīs reizes, un “oikonomos”, kas minēts 10 reizes. Abi vārdi apraksta pozīcijas, kas ietver vadīšanas atbildības, ko īpašnieks uzticējis pārvaldniekam.

Gan Jaunajā, gan Vecajā Derībā pārvaldnieki ir definēti pēc tā, ko viņi dara. Jaunā Derība apraksta pārvaldnieku kā cilvēku, kam būs jāsniedz pārskats (Lūk. 12:48) un no kā kaut kas tiek sagaidīts (1. Kor. 4:2). Vecā Derība tomēr vairāk pievēršas Dieva kā Īpašnieka pasludināšanai, nevis tiešā veidā definē mūs kā Viņa pārvaldniekus. Tādējādi, lai gan pārvaldnieka jēdziens abās Derībās ir ļoti līdzīgs, Jaunajā Derībā tā nozīme sniedzas tālāk par mājsaimniecības vadīšanu.

Līdzībā par negodīgo pārvaldnieku (Lūk. 16:1-15) Jēzus paplašina pārvaldnieka definīciju. Viņa mācība ietver kaut ko vairāk nekā tikai pārvaldnieku, kas bēg no finansiālas katastrofas. Tā ir attiecināma arī uz tiem, kas bēg no garīgas katastrofas ar gudri atklātu ticību. Gudrs pārvaldnieks sagatavosies Jēzus nākšanai šeit un tagad (Mat. 25:21).

Izlasi 1. Kor. 4:1, 2; Tit. 1:7 un 1. Pēt. 4:10. Ko šie panti mums stāsta par pārvaldniekiem un par vadīšanu? _____

“Vai man vajadzētu atvērt sirdi Svētajam Garam, lai tiktu pamodināta katra spēja un spēks, ko Dievs man ir uzticējis? Es esmu Kristus īpašums, un es esmu nodarbināts kalpošanā Viņam. Es esmu Viņa žēlastības pārvaldnieks.” (Elena Vaita “Fundamentals of Christian Education”, 301. lpp.)

Lūkas 12:35-48 Jēzus arī izmanto kā metaforu jēdzienu “pārvaldnieks”. Viņš stāsta par gudro pārvaldnieku, kas ir gatavs Cilvēka Dēla nākšanai, un apraksta neuzticīgo pārvaldnieku kā tādu, kas ir pārstājis rūpēties, jo kungs kavējas ar atgriešanos. Neuzticīgais pārvaldnieks ir pārvērties par tirānu un kļuvis vardarbīgs pret tiem, kas ir ap viņu. Viņš vairs nav paraugs labiem darbiem vai žēlastības pārvaldnieks.

Kad mēs pieņemam Kristu, mēs esam pārvaldnieki, aicināti pārvaldīt Dieva resursus. Bet vēl svarīgāk ir tas, ka mums ir jāpārvalda kristīgās dzīves garīgās realitātes, gatavojoties Debesīm.

Izlasi Lūk. 12:45. Kāpēc mums kā septītās dienas adventistiem, kas bieži cīnāmies ar “kavēšanās” sajūtu, vajadzētu būt īpaši piesardzīgiem, lai neiekristu šajā krāpšanā? _____

Dieva noslēpumu pārvaldnieki

Izlasi Kol. 2:2, 3 un 1. Tim. 3:16. Ko šie panti nosauc par “noslēpumu”? Ko fakts, ka tas ir “noslēpums”, atklāj mums par to, cik ierobežotas var būt mūsu zināšanas par to? _____

Cofars no Naamas saka lībamam: “Vai Dieva dziļumus atklāt vari?” (Īj. 11:7). Vārds “noslēpums” nozīmē „mīklains, neskaidrs, nezināms, neizskaidrojams vai neaptverams”. Dieva noslēpumi ir pierakstīti Rakstos, pat ja to pilnīga izpratne vēl joprojām ir ārpus mūsu saprašanas. Tāpēc tie ir “noslēpumi”. Tas nozīmē, ka mēs visi esam tuvredzīgi cilvēki, kas skatās Debesīs un cer ieraudzīt vissīkākās detaļas. Mēs nevaram redzēt tālāk, ja Dievs mums to neatklāj.

Ko 5. Moz. 29:29 saka par to, kas mums ir atklāts? _____

Mēs esam pārvaldnieki tam, ko pilnībā nesaprotam. Mēs zinām tikai tik daudz, cik atklāj atklāsmes un Raksti. Mūsu vislielākais pārvaldes darbs ir dzīvot kā “Kristus kalpotājiem un Dieva noslēpumu namturiem” (1. Kor. 4:1).

Dievs grib, lai mēs, Viņa pārvaldnieki, saglabājam, mācām, aizsargājam un rūpējamies par dievišķo patiesību, ko Viņš ir atklājis. Tas, kā mēs to darām, ir lielākā pārvaldniecība, un tas nozīmē, ka mēs “ticības noslēpumu turam tīrā sirdsapziņā” (1. Tim. 3:9).

Lielākais no visiem noslēpumiem ir tas, ka mēs visi varam piedzīvot Kristu, “godības cerību”. Glābšanas plāns ir pārdabisks, un mums to nav iespējams pilnībā saprast. Tas, ka visa radītā Radītājs (Īāņa 1:1-3) nonāca uz šo Zemi un tika “atklāts miesā” (E. Vaita “Manuscript Releases” 6. sēj., 112. lpp.) tikai tāpēc, lai pienestu Sevi kā upuri par cilvēces grēkiem, satur noslēpumu, ko radītas būtnes, iespējams, nekad nespēs pilnībā aptvert. Pat eņģeļi mācās, lai saprastu noslēpumu, kāpēc Jēzus nāca uz Zemi (1. Pēt. 1:12). Neskatoties uz to, tas, ko viņi zina, liek mums visiem slavēt Kungu par Viņa godību un labestību (sk. Atkl. 5:13).

Jūs esat aicināti būt par evaņģēlija pārvaldniekiem. Kādu atbildību tas jums automātiski uzliek? _____

Garīgās patiesības pārvaldnieki

Kad mēs domājam par namturību, mēs domājam par redzamām lietām, un tas ir pareizi. Bet tagad mēs esam ieraudzījuši, ka pārvaldnieka amats sniedzas tālāk par to. Līdzīgi taustāmiem īpašumiem netaustāmas dāvanas arī nāk no Dieva. Šīs netaustāmās lietas ir garīgie īpašumi, ko Dievs mums dod (1. Pēt. 4:10), lai mēs Kristū varētu attīstīt kristīgu raksturu un kļūt par tādiem cilvēkiem, kādi Viņā varam kļūt. Tāpēc mums neredzamās lietas ir jāpārvalda pat vēl rūpīgāk nekā taustāmās, jo tās ir bezgalīgi vērtīgākas.

Izlasi Ef. 6:13-17. Ko Dievs mums ir uzticējis pārvaldībai? Kāpēc pienācīga šo lietu pārvaldīšana mums ir tik izšķiroša? _____

“Jo alga par grēku ir nāve, bet Dieva dāvana ir mūžīgā dzīvība Jēzū Kristū, mūsu Kungā” (Rom. 6:23). Pasaule un viss, ko tā piedāvā, nevar piedāvāt mums glābšanu, kas mums ir Kristū. Glābšana, dāvana, ko Dievs mums dod, ir mūsu visvērtīgākais īpašums. Šīs glābšanas realitātes turēšana vienmēr savā acu priekšā palīdz mums saglabāt savā priekšā arī citus īpašumus, ko Dievs mums ir devis.

“Tikai gaismā, kas atspīd no Golgātas, dabas mācības var lasīt pareizi. Caur Betlēmes stāstu un krustu lai tiek atklāts, cik labi ir uzvarēt ļauno un ka visas svētības, ko mēs saņemam, ir glābšanas dāvana.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 101. lpp.)

Glābšana ir mūsu tikai tāpēc, ka Jēzus samaksāja galējo cenu. Pāvils skaidri apliecina: “Kristū mums ir izpirkšana caur viņa asinīm, pārkāpumu piedošana pēc Dieva bagātīgās žēlastības” (Ef. 1:7). Vārdi “mums ir” nozīmē, ka mums ir “glābšana”. Tā pieder mums tikai tāpēc, ka Dievs to mums ir iedevis. Cik tāpēc ir svarīgi, ka mēs apliekam “visus Dieva ieročus” (Ef. 6:11), lai ļaunais nenāktu un neatņemtu mums to. Jo viņš to var darīt tikai tad, ja mēs to viņam atļaujam, un tas var notikt tikai tad, ja mēs nepaklausām “Dieva vārdā” (Ef. 6:17) atklātajam. Mūsu vislielākā aizsardzība ir ticībā paklausīt gaismai, kas mums ir dota.

Izlasi vēlreiz Ef. 6:13-17. Kā mēs apliekam Dieva ieročus un kādā veidā mēs esam pārvaldnieki visam, kas mums ir dots šajos ieročos? _____

Mūsu kā pārvaldnieku atbildība

Gudrus pārvaldniekus pazīst pēc viņu labprātības pieņemt un īstenot personīgās atbildības morālo principu. Personīgās atbildības pieņemšana ir izvēle, ko mēs izdarām, un rīcība, ko mēs uzņemamies. Tā atzīst attiecību starp cēloņiem un sekām. Labprātība pieņem personīgo atbildību ir galvenā īpašība, ko nevar ignorēt, nosakot, kas ir pārvaldnieks, jo pārvaldniekiem ir jābūt uzticīgam, sirdī turot visaugstāko interesi par Īpašnieku. Tādējādi šāda labprātība ir izvēle, kas definē vēlamās attiecības, kādas pārvaldniekam ir ar Dievu.

“Dievs ilgojas ievest cilvēkus tiesās attiecībās ar Sevi. Visos darījumos ar cilvēkiem Viņš atzīst personīgās atbildības principu. Viņš mēģina iedrošināt personīgas atkarības izjūtu un iedvest vajadzību pēc personīgas vadības. Viņa dāvanas ir uzticētas cilvēkiem kā indivīdiem. Katrs cilvēks ir svētu atbildību pārvaldnieks. Katram ir jāveic sev uzticētie pienākumi saskaņā ar Devēja norādījumiem. Katram ir jāsniedz Dievam pārskats par savu namturību.” (Elena Vaits “Liecības draudzei” 7.sēj., 176. lpp.)

Kļūstot par pārvaldniekiem, mēs savu atbildību nenoveļam uz kādu citu cilvēku vai uz organizāciju. Mēs nesam personīgu atbildību Dieva priekšā, un tas atspoguļosies ikvienā mūsu saskarsmē ar apkārtējiem (1. Moz. 39:9; sk. arī Dan. 3:16). Mēs satversim pienākumu, kas ir mūsu priekšā, un izpildīsim to maksimāli labi. Veiksme Dieva acīs būs vairāk atkarīga no mūsu ticības un šķīstuma nekā no mūsu gudrības un talanta.

Izlasi 2. Kor. 5:10. Kā mēs saprotam šos vārdus tajā kontekstā, ko nozīmē būt gudram pārvaldniekam?

Teologi un filozofi gadsimtiem ilgi ir debatējuši par grūto brīvās gribas jautājumu. Bet Raksti runā skaidri: mums kā cilvēkiem ir brīva griba un brīva izvēle. Idejai, ka mēs tiekam tiesāti pēc mūsu darbiem, citādi nav nekāda pamatojuma. Tāpēc mums ir personīga atbildība Dieva žēlastībā pieņemt pareizus lēmumus visā, ko mēs darām, tai skaitā uzticīgi pārvaldot mūsu Saimnieka īpašumus.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Vārds, kas nedaudzajos Vecās Derības pantos tulkots kā “pārvaldnieks”, nav tikai atsevišķs vārds, bet jāskata kopā ar frāzi: “asher al bayt”, “kāds, kas ir uz mājas vai pāri tai”. Piemēram, 1. Moz. 43:19 var tulkot šādi: “Kad viņi tuvojās Jāzēpa nama pārvaldniekam, viņi runāja ar viņu pie nama durvīm” (NKJV). Ja kāds uzskata, ka ģimene, kas dzīvo mājā, ir daļa no pašas mājas, tad kas gan cilvēkam ir vērtīgāks par paša namu? Tāpēc pārvaldnieks ir cilvēks, kam ir uzticēts kaut kas ļoti vērtīgs, kas tomēr viņam nepieder. Daudzējādā ziņā tas padara atbildību pat vēl lielāku, nekā tā būtu tad, ja pārvaldnieks būtu atbildīgs pats par saviem īpašumiem.

Šī pati doma turpinās Jaunajā Derībā. “Jaunā Derība pārņem Vecās Derības idejas un savieno tās ar pirmā gadsimta idejām, jēdzieniem un vārdiem, tādējādi bagātinot un paplašinot Bībeles mācību par namturību. Visbiežāk sastopamie grieķu vārdi, kas lietoti attiecībā uz pārvaldniecību, nāk no “oikos” un “oikia”, “māja”. “Oikonomos” ir cilvēks, kas uztur māju: pārvaldnieks jeb menedžeris. “Oikonomia” ir abstrakts lietvārds, “mājas pārvaldīšana”, tā nozīme bieži ir daudz plašāka.” (“Handbook of Seventh-day Adventist Theology” (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000), 653. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko Ādams tā vietā, lai uzņemtos atbildību par aizliegtā augļa ēšanu, atbildēja Dievam, kad viņam jautāja, ko viņš ir izdarījis? 1. Moz. 3:12. Cik interesanti, ka viena no pirmajām cilvēka reakcijām, ko izsauca grēks, bija mēģināt pārņemt vainu no sevis uz kādu citu. Ko šī reakcija stāsta par viņa labprātību uzņemties personīgu atbildību par savu rīcību? Ko tam vajadzētu liecināt arī par mūsu pašu labprātību? Kā mēs varam mācīties izvairīties no tieksmes savās kļūdās vainot citus?

2. Grupā pakavējieties vairāk pie domas, ko nozīmē būt tādu lietu pārvaldniekiem, kas nav taustāmas, bet garīgas. Ko tas nozīmē? Kā mēs “pārvaldām” šīs lietas?

3. Padomājiet par triju eņģeļu vēstīm Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā. Kādas svarīgas patiesības šeit ir izteiktas – par ko mums uzticēts atbildēt kā pārvaldniekiem?

4. Kāpēc mums ir tik svarīgi mācīties uzticēties un ticēt garīgām lietām, ko mēs pilnībā nesaprotam? Kādos pasaulīgos veidos mēs to tik un tā visu laiku darām?

PĀRVALDNIKA PAZĪMES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 11:8-12; Rom. 4:13, 18-21; Mat. 6:24; Ebr. 9:14; 1. Jāņa 5:2, 3; Lūk. 16:10-12.

ATMIŅAS PANTS:

“Lai ikviens mūs uzlūko kā Kristus kalpotājus un Dieva noslēpumu namturus. Bet no namtura tiek prasīts vienīgi, lai viņš būtu uzticams” (1. Kor. 4:1, 2).

Pārvaldniekus atpazīst pēc viņu kvalitātes zīmes vai pēc viņu atšķirības pazīmes, tieši tāpat kā tirgotājus atpazīst pēc viņu logo vai zīmola nosaukuma. Patiesībā daudzi cilvēki ir padarījuši sevi slavenus, pārvēršot sevi par tirgus zīmolu.

Kristīga pārvaldnieka zīmols jeb pazīme ir Kristus mīlestības atspoguļojums, pateicoties attiecībām ar Viņu. Ja mēs dzīvojam un atklājam Kristus īpašības, mūsu dzīve atklāj mūsu zīmolu. Mūsu zīmols ir Viņa zīmols. Mūsu identitāte ir sajaukusies ar Viņa identitāti (1. Kor. 6:17).

Šajā nedēļā aplūkosim Dieva pārvaldniekiem raksturīgās īpašības, lai izveidotu viņu zīmola nosaukumu. Šīs īpašības iedvesmo mūs gaidīt Jēzus atgriešanos un darīt darbu, kas mums ir uzticēts kā uzticamiem Viņa patiesības pārvaldniekiem. Katra īpašība apraksta padziļinātas attiecības, kādas mums var būt ar Viņu, kas ir nācis meklēt un glābt pazudušo. Jo vairāk mēs pētām šīs īpašības, jo dziļāk tās iesakņojas mūsu dzīvē. Dieva mīlestības raksturs ar visām tā dinamiskajām šķautnēm kļūst par mūsu zīmolu un ietekmēs katru mūsu dzīves aspektu tagad un mūžībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. februārī.

Uzticība

“Bet no namtura tiek prasīts vienīgi, lai viņš būtu uzticams” (1. Kor. 4:2). Uzticamam pārvaldniekam ir svarīgi cīnīties un uzvarēt “labo ticības cīņu” (1. Tim. 6:12). “Uzticīgs” ir Dievs un tādiem ir jāķļūst arī mums, pateicoties Viņa darbam mūsos. Būt uzticamam nozīmē kļūt uzticamam tam, par ko mēs zinām, ka tā ir patiesība. Īpaši garīgās cīņas karstumā.

Garīgie konflikti starp pareizo un nepareizo, labo un ļauno noteikti nāks. Tie ir daļa no ticības cīņas. Lēmums, kas iezīmē pārvaldnieku katrā situācijā, ir izvēle būt uzticīgam. Ja tu mīli bagātību, tad paliec uzticīgs Dievam un tam, ko viņš saka par naudas mīlestības briesmām. Ja tu kāro pēc slavas, paliec uzticīgs tam, ko Dieva Vārds saka par pazemību. Ja tu cīnies ar iekāres pilnām domām, paliec uzticīgs svētuma apsolījumiem. Ja tu gribi varu, paliec uzticīgs tam, ko Dievs saka par vadītāju kā visu kalpu. Izvēle būt uzticīgam vai neuzticīgam bieži tiek izdarīta sekundes laikā arī tādā gadījumā, ja sekas var būt mūžīgas.

Izlasi Ebr. 11:8-12, 17-19 un Rom. 4:13, 18-21. Ko šie panti māca mums par uzticību? _____

Ebreju valodā “uzticīgs” nozīmē paļauties. Tas pats ebreju vārds ir pamatā vārdam “āmen”, un tas nozīmē būt “cietam”, “stipram”. Uzticība nozīmē, ka mēs esam pārbaudīti un nelokāmi nodevušies Dieva plānam.

Gatavojoties runāt imperatora priekšā, reformators Mārtiņš Luters “lasīja Dieva Vārdu, pārskatīja savus rakstus un centās izvilkt savu atbildi piemērotā formā. [...] Viņš piegāja tuvu Svētajiem Rakstiem .. un emocionāli uzlika savu kreiso roku uz svētās grāmatas, un, labo paceldams pret Debesīm, zvērēja palikt uzticīgs evaņģēlijam un brīvi paust savu ticību, pat ja viņam sava liecība būtu jāapzīmogo ar asinīm.” (J. H. Merle d'Aubigné „History of the Reformation” (New York: The American Tract Society, 1846), vol. 2, book 7, p. 260)

Izlasi Atkl. 2:10. Ko mums ikdienas gaitās ar Kungu vajadzētu nozīmēt vārdiem “uzticība līdz nāvei”? _____

Lojalitāte

“Neviens nevar kalpot diviem kungiem; vai nu vienu tas ienīdīs un otru mīlēs, vai arī vienam izdabās un otru nicinās. Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonam” (Mat. 6:24). Ko šis pants mums māca par to, cik ļoti svarīga ir lojalitāte pret Dievu? _____

Zināšanām par to, ka Dieva vārds nozīmē “greizsirdīgs” (2. Moz. 34:14), vajadzētu dot mums skaidru aicinājumu būt lojāliem. Lojalitāte pret “greizsirdīgu” Dievu ir lojalitāte mīlestībā. Ticības cīņā lojalitāte palīdz mums definēt, kas mēs esam, un iedrošināt mūs palikt cīņā.

Mūsu lojalitāte Dievam ir svarīga (1. Kēn. 8:61). Tā nav līgums, kas mēģina paredzēt katru nejaušību, ne arī tā ir vienkārši noteikumu saraksts. Drīzāk tā ir mūsu personīgās ticības, uzticības un nodošanās redzama izpausme.

Izlasī 1. Laiku 28:9. Ko šis pants mums māca par lojalitātes svarīgumu? _____

Tur, kur ir lojalitāte, tur tomēr ir arī nodevības iespēja. Lojalitātei, līdzīgi mīlestībai, ir jābūt brīvai izvēlei, vai arī tā nav patiesa lojalitāte. Karā dažreiz frontes vienības ir spiestas palikt un cīnīties, vai arī oficiēris viņus nošautu. Šie cilvēki varbūt dara savu pienākumu, bet ne noteikti lojalitātes dēļ. Dievs nelūdz no mums šāda veida lojalitāti.

Paskatīsimies uz Ijabu. Viņš neparedzēja traģiskos notikumus, kas iznīcināja viņa ģimeni, īpašumus un veselību. Viņš varēja atstāt uzticību, mīlestību un nodošanos, bet viņa lojalitāte pret Dievu bija nesvārstīga tikumības izvēle. Būdams godīgs un nebaidoties slavēt Dievu publiski, viņš izteica slavenos vārdus: “Redzi, Viņš mani nokaus – cerības nav! Viņa priekšā es aizstāvēšos” (Ij. 13:15). Viņa uzticība, piedzīvojot katastrofu, ir lojalitātes būtība, un tā liecina par visaugstākās kvalitātes uzticīgu pārvaldnieku.

Jautā sev: cik lojāls es esmu pret Kungu, kas nomira par mani? Kādos veidos es varētu labāk atklāt šo lojalitāti? _____

Tīra sirdsapziņa

Ir daudzas dārgas lietas, kas mums var piederēt. Veselība, mīlestība, draugi, liela ģimene – tās visas ir svētības. Bet varbūt vissvarīgākā no tām ir tīra sirdsapziņa.

Izlasi Ebr. 10:19-22 un 1. Tim. 4:1, 2. Ko nozīmē tas, ka kādam ir "ļauna apziņa" un "sirdsapziņā iededzināta zīme"? _____

Sirdsapziņa darbojas kā iekšējs mūsu ārējās dzīves monitors. Sirdsapziņai ir jāpieķeras augstam un pilnīgam standartam: Dieva likumam. Dievs ierakstīja Savu likumu Ādama sirdī, bet grēks to gandrīz izdzēsa – ne tikai viņā, bet arī viņa pēcnācējos. Palika tikai likuma fragmenti. "[Pagāni] parāda, ka bauslība ir ierakstīta viņu sirdīs, to apliecina arī viņu sirdsapziņa un viņu domas" (Rom. 2:15). Jēzus piedzīvoja veiksmi tur, kur Ādams cieta neveiksmi, jo Dieva likums bija "Viņa sirdī" (Ps. 40:8).

Ko Pāvils saka, kas ir mūsu vienīgais risinājums sliktai sirdsapziņai? Sk. Ebr. 9:14. _____

"Ir jāieiet sirdsapziņas vistālākajos kambaros. Dvēseles logi ir jāaizver pret zemi un jāatver plaši pret Debesīm, lai spožajiem taisnības Saules stariem būtu brīva pieeja. [...] Prātam ir jābūt tīram un šķīstam, lai tas var atšķirt labu no ļauna." (Elena Vaita "Mind, Character and Personality" 1. sēj., 327., 328. lpp.) Ja Dieva likums ir rakstīts ticīgā sirdī (Ebr. 8:10) un ticīgais ticībā cenšas sekot šim likumam, visdrīzāk iznākums būs tīra sirdsapziņa.

Ja tu jebkad esi cīnījies ar spriedzi, ko rada vainas apziņa, tad tu zini, cik šausmīgi tas var būt, kad sirdsapziņa par sevi nemitīgi atgādina. Kā pievērsšanās Jēzum un Viņa nāvei pie krusta par tevi un par taviem grēkiem var palīdzēt tev atbrīvoties no vainas apziņas lāsta? _____

Paklausība

Ābels paklausīgi zemojās pie sava altāra, pienesdams upura jēru, kā Dievs bija pavēlējis. Kains turpretī saniknots zemojās pie sava altāra, pienesdams augļus. Abi pienesā upurus, tomēr tikai viens brālis bija paklausīgs Dieva pavēlei. Nokautais jērs tika pieņemts, bet ne zemes augļi. Abi brāļi saprata upuru pienesšanas nozīmi un norādījumus attiecībā uz tiem, bet tikai viens no viņiem izpildīja Kunga norādījumus (1. Moz. 4:1-5).

“Ābela nāve bija sekas tam, ka Kains atteicās pieņemt Dieva plānu paklausības skolā, lai būtu glābts ar Jēzus Kristus asinīm, ko simbolizēja uz Kristu norādošie upuri. Kains atteicās no asins izliešanas, kas simbolizēja Kristus asinis, kurām jātiek izlietām par pasauli.” (Elenas Vaitas komentāri “The SDA Bible Commentary” 6. sēj., 1109. lpp.)

Paklausība sākas prātā. Tā ietver smalko procesu, kurā ar prātu tiek pieņemta atbildība īstenot augstākas autoritātes pavēles. Paklausības sākums ir attiecības ar autoritāru tēlu un labprātība paklausīt šim tēlam. Runājot par mūsu attiecībām ar Dievu, mūsu paklausība ir brīvprātīga, mīloša darbība, kas veido mūsu uzvedību saskaņā ar morālajiem pienākumiem. Paklausībai Dievam vajadzētu būt tik specifiskai, kā Viņš norāda, un nevis tikai veidā, kā mēs domājam vai ilgojamies, bet kā tam vajadzētu būt. Kaina gadījums ir skumjš piemērs, kā darīt, ko pats vēlas, nevis ko prasa Dievs.

Izlasī 1. Jāņa 5:2, 3 un Rom. 1:5, 10:16, 17. Ko šie panti mums māca, ko paklausība nozīmē kristiešiem, kas ir izglābti ticībā bez likuma darbiem? _____

Mēs nepaklausām, lai būtu glābti; mēs paklausām, jo jau esam glābti. Paklausība ir praktisks morālās ticības apliecinājums. Samuēls teica Saulam: “Vai gan Kungam tīkamāki sadedzināmie un kaujamie upuri par paklausību Kunga balsij? Redzi, paklausība labāka par upuriem un uzklausišana – par auna taukiem!” (1. Sam. 15:22).

Ko Samuēls domāja ar vārdiem, ka “paklausība labāka par upuriem”? Ko tas mums, kristiešiem, māca, lai mēs neiekristu lētas žēlastības viltus evaņģēlijā? _____

Uzticamība

Izlasi Lūk. 16:10-12. Ko tas mums māca par uzticamību? Kāpēc uzticamam pārvaldniekam šī rakstura īpašība ir tik svarīga? _____

Šis uzticamības princips ir redzams viscaur Bībelē. Piemēram, kādā stāstā četriem galvenajiem levītu vārtu sargiem bija uzticēts sargāt Vecās Derības svētnīcu naktī. Viņiem bija jāsarģā telpas, kas bija pilnas ar bagātību, un jāglabā atslēgas, lai atvērtu katru rītu durvis (1. Laiku 9:26, 27). Viņiem šis uzdevums tika dots, jo viņus uzskatīja par uzticamiem.

Uzticamība ir būtiska pārvaldnieka rakstura īpašība. Tas nozīmē, ka uzticams pārvaldnieks saprot savas lomas dziļo svarīgumu. Viņš saprot, ka Dievs ir uzticams, un viņa mērķis ir būt tādām pašām (5. Moz. 32:4, 1. Ķēn. 8:56).

Uzticamība ietver nobriedušu rakstura īpašību kopumu. Tas ir rakstura augstākais līmenis un kompetence, ko cilvēks var sasniegt novērotāju acīs. Dieva rakstura atspoguļošana nozīmē, ka tu darīsi to, ko tu saki, ka darīsi, neskatoties uz apstākļiem vai cilvēkiem, kas spiež tev rīkoties citādi (2. Ķēn. 12:15).

Divu valstu monarhi uzskatīja Daniēlu par uzticamu. Viņam bija uzticama padomdevēja reputācija visā dzīvē, bezbailīgi atklājot patiesību un dzīves gudrību ķēniņiem, un tas bija pilnīgi pretēji tam, ko darīja pareģi un burvji. Uzticamība ir galvenais tikumības dārgakmens. Tā parāda jūsu morālos principus visšķīstākajā formā. Šī īpašība pārvaldniekā nerodas vienā naktī, bet nāk ar laiku, parādot uzticību pat dzīves mazajās lietās.

Citi ievēro mūsu uzticamību. Viņi ciena mūs un ir atkarīgi no mums, jo viņi zina, ka mūs nevarēs viegli izšūpot citu cilvēku domas, untumi vai glaimi. Tāpēc uzticamība ir rakstura atklāšanās katrā atbildībā, kas ir virs zemes, nodrošinot pamatu Debesīs. “Mums ir jābūt uzticamiem, uzticīgiem Kristus valstības pavalstniekiem, lai tie, kas ir pasaulīgi gudri, var redzēt patiesas bagātības, labestības, žēlastības, maiguma un pieklājības atklāšanos Dieva valstības cilvēkos.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 6. sēj., 190. lpp.)

Padomā par kādu, ko tu personīgi pazīsti un kas ir uzticams. Ko tu vari mācīties no šī cilvēka, kas var palīdzēt arī tev būt uzticamam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Vēl viena laba pārvaldnieka pazīme ir individuālā atbildība.

“Sātana plāns vienmēr ir bijis novērst ļaunu prātus no Jēzus un pievērst cilvēkam, lai iznīcinātu individuālo atbildību. Sātana plāns cieta neveiksmi, kārdinot Dieva Dēlu, bet viņam veicās labāk, kad viņš nonāca pie kritušā cilvēka. Kristietība kļuva samaitāta.” (Elena Vaita “Agrīnie raksti”, 213. lpp.)

Kristum esot mūsu būtnes centrā, mēs esam atvērti Viņa vadībai. Līdz ar to mūsu dzīvē atklāsies ticība, lojalitāte, paklausība, tīra sirdsapziņa, uzticamība un individuālā atbildība. Tādējādi kā pārvaldnieki mēs esam darīti pilnīgi Dieva rokās (Ps. 139:23, 24).

Individuālā atbildība ir būtisks Bībeles princips. Esot uz zemes, Jēzum bija personīga atbildība Tēva priekšā (Jāņa 8:28). Mēs esam atbildīgi par katru lieko vārdu (Mat. 12:36). “No ikviena, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā vairāk atprasīs” (Lūk. 12:48). Vislielākais drauds individuālajai atbildībai ir tieksme novelt atbildību uz kādu citu. “Paturēsīm prātā, ka tas nav mūsu pašu īpašums, kas mums ir uzticēts. Ja tas tā būtu, mēs varētu pamatoti pieprasīt varu. Mēs varētu novelt savu atbildību uz citiem un nodot pārvaldību viņiem. Bet tas tā nevar būt, jo Kungs mūs katru individuāli ir padarījis par Saviem pārvaldniekiem.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 7. sēj., 177. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārskatiet dažādās pārvaldnieka pazīmes, ko mēs pētījām šajā nedēļā: individuālā atbildība, uzticamība, paklausība, lojalitāte, tīra sirdsapziņa un uzticība. Kā šīs īpašības ir savā starpā saistītas? Kā atslābums vienā jomā varētu novest pie atslābuma pārējās? Vai arī kā nelokāmība vienā jomā var vadīt pie nelokāmības citās jomās?

2. Pakavējieties vairāk pie tā, kā evaņģēlija apsolījumi var palīdzēt tiem, kas cīnās ar vainīgu sirdsapziņu. Uz kādiem apsolījumiem viņi var atsaukties?

3. Mēs bieži “lojalitātes” jēdzienu pašu par sevi uztveram kā labu. Bet vai tas tā ir? Kādos veidos ir iespējams būt lojālam pret kādu vai pret kaut ko, kas nav labs? Kāpēc “lojalitātes” jēdzienu vienmēr vajadzētu pārdomāt specifiskā kontekstā, lai noskaidrotu, vai šī lojalitāte ir laba vai nepareiza?

GODĪGS PRET DIEVU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 16:10, 3. Moz. 27:30, 1. Moz. 22:1-12, Ebr. 12:2, Lūk. 11:42, Ebr. 7:2-10, Neh. 13.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet kas sēts labā zemē – ir tie, kas vārdu dzird un glabā to krietnā un labā sirdī un augļus nes pacietībā” (Lūk. 8:15).

Kas ir godīga sirds un kā tā atklājas? Mūsdienu kultūra bieži uzskata godīgumu par nenoteiktu, relatīvu ētikas normu. Lielākā daļa cilvēku šad un tad ir negodīgi, to uzskatot par pieņemamu rīcību, ja vien pārkāpums nav pārāk liels. Zināmos apstākļos, viņi saka, negodīgums ir attaisnojams.

Patiesība un godīgums iet vienmēr kopā. Tomēr mēs neesam piedzimuši ar noslieci būt godīgiem. Tas ir iemācīts morāles tikums un ir pārvaldnieka morālā rakstura centrā.

Ja mēs esam godīgi, tam līdzī nāk labas lietas. Piemēram, nekad nav satraukuma, ka varam tikt pieķerti melos vai ka mums tie būtu jāslēpj. Šī un citu iemeslu dēļ godīgums ir vērtīga personības rakstura īpašība, īpaši grūtā situācijā, kad kārdināšana var viegli mūs pamudināt būt negodīgiem.

Šīs nedēļas tēmā mēs pētīsim godīguma jēdziena garīgo aspektu desmitās tiesas kontekstā un redzēsim, kāpēc pārvaldniekam desmitā tiesa ir tik ļoti svarīga.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. februārī.

Vienkārša godīguma jautājums

Viens mums ir visiem kopīgs – mums nepatīk negodīgums. Mums īpaši nepatīk, ja negodīgi ir citi. Tomēr nav viegli to ieraudzīt sevī, un, ja arī ieraugām, mums ir tieksme loģiski pamatot savu rīcību, attaisnot to, mazināt tās nozīmi. Ak, tas jau nemaz nav tik slikti. Tas ir tikai sīkums, kas nav nemaz svarīgs. Mēs varam pieņemt sevi, bet nekad Dievu.

“Negodīgums notiek visās mūsu aprindās, un šis ir iemesls, kāpēc daudzi, kas apliecina ticību patiesībai, ir remdeni. Viņi nav savienoti ar Kristu un piekrāpj paši savas dvēseles.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj., 310. lpp.)

Izlasi Lūk. 16:10. Kādu svarīgu principu Jēzus šeit izsaka, kam vajadzētu palīdzēt mums saprast, cik svarīgi ir būt godīgam pat “vismazākajās lietās”? _____

Dievs gan zina, cik viegli mums būt negodīgiem, īpaši, ja runa ir par lietām, kas mums pieder. Tāpēc Viņš mums ir iedevis spēcīgu pretindi negodīgumam un savtībai, vismaz runājot par materiāliem īpašumiem.

Izlasi 3. Moz. 27:30 un Mal. 3:8. Ko šie panti māca un kā tas, par ko tie runā, var palīdzēt mums būt godīgiem? _____

“Šeit netiek uzrunāta pateicība vai dāsnums. Šis ir vienkārša godīguma jautājums. Desmitā tiesa pieder Kungam, un Viņš lūdz mūs atgriezt Viņam to, kas pieder Viņam. [...] Ja godīgums ir būtisks princips saimnieciskajā dzīvē, vai mums nebūtu jāatzīst savs pienākums pret Dievu – pienākums, kas ir visa cita pamatā?” (Elena Vaita “Audzināšana” 138., 139. lpp.)

Kā desmitā maksāšana var palīdzēt tev atcerēties, kam galu galā pieder viss, kas tev ir? Kāpēc ir svarīgi nekad neaizmirst, kam pieder visi mūsu īpašumi? _____

Ticības dzīve

Izlasi 1. Moz. 22:1-12. Ko šis stāsts mums liecina par Ābrahāma ticības dzīves realitāti? _____

Ticības dzīve nav vienas reizes notikums. Ar pāris spēcīgām reizēm mēs nepierādīsim, ka mēs patiešām esam lojāli un uzticīgi kristieši, kas dzīvo žēlastībā un ir aplāti ar Kristus asinīm.

Piemēram, reliģiskā pasaule vēl joprojām pat pēc tūkstoš gadiem ir pārsteigta par ticības darbu, ko paveica Ābrahāms ar Īzaku uz Morija kalna (1. Moz. 22). Tomēr šis ticības darbs nebija kaut kas tāds, ko Ābrahāms vienkārši uzbūra, kad viņam tas bija vajadzīgs. To paveikt viņu darīja spējīgu iepriekšējā uzticības un paklausības dzīve. Ja viņš bieži būtu bijis neuzticīgs pirms šī notikuma, viņš nebūtu izturējis šo pārbaudījumu. Nav šaubu arī par to, ka cilvēks ar šādu ticību noteikti to izdzīvoja arī pēc šī notikuma.

No tā mums ir jāsaprot, ka pārvaldnieka ticība arī nav vienas reizes notikums. Ar laiku tā vai nu kļūst dziļāka un stiprāka, vai seklāka un vājāka, atkarībā no tā, kā un vai viņš ticību vingrinās.

Izlasi Ebr. 12:2. Ko šis pants mums stāsta par mūsu ticības avotu un to, kā mums var būt ticība?

Mūsu kā uzticīgu pārvaldnieku vienīgais glābiņš ir uzlūkot “mūsu ticības aizsācēju un piepildītāju Jēzu, kas viņam sagatavotā prieka dēļ, par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu un nosēdies Dieva tronim pa labai rokai” (Ebr. 12:2). Vārds “piepildītājs” ir izmantots Jaunajā Derībā tikai šo vienu reizi un to var tulkot arī kā “tas, kurš padara pilnīgu”. Tas nozīmē, ka Jēzus nodoms ir padarīt mūsu ticību nobriedušu un pilnīgu (Ebr. 6:1, 2). Tādējādi ticības dzīve ir dinamiska pieredze: tā aug, nobriest un palielinās.

Kā tu esi piedzīvojis savu ticību ar laiku augam un nobriestam? Vai tas tā ir bijis? _____

Ticības apliecinājums

Kā mēs vakar redzējām, ticība ir process, dinamiska pieredze, kas ideālajā variantā aug un nobriest. Viens veids, kā Dievs noslīpē mūsu ticību un padara to pilnīgu, ir ar desmito tiesu. Pareizi saprasta, desmitā tiesa, kas atgriezta Dievam, nav burta kalpība. Maksājot desmito, mēs nedarām darbus un necenšamies nopelnīt savu ieiešanu Debesīs. Tā vietā desmitais ir ticības apliecinājums – ārēja, redzama, personīga mūsu ticības realitātes izteiksme.

Galū galā, ikviens var teikt, ka viņam ir ticība, ka viņš uzticas Dievam un tic Jēzum. Kā mēs zinām, “arī dēmoni tic un dreb” (Jēk. 2:19). Bet paņem 10% no saviem ienākumiem un atdot tos atpakaļ Dievam? Tas ir ticības darbs.

Izlasi Lūk. 11:42. Ko nozīmē Jēzus teiktais, ka desmito nevajadzēja atstāt novārtā? Kā desmitais ir saistīts ar svarīgākiem likuma jautājumiem? _____

Desmitā maksāšana ir pazemīga atkarības no Dieva izteiksme un uzticības parādīšana tam, ka Kristus ir mūsu Glābējs. Tā mēs apliecinām, ka jau esam svētīti “ar katru garīgo svētību Kristū” (Ef. 1:3) un kaut kā vairāk apsolījumu.

Izlasi 1. Moz. 28:14-22. Kāda bija Jēkaba atbilde uz Dieva apsolījumu? _____

“Dieva plāns desmitās tiesas sistēmā ir skaists savā vienkāršībā un vienlīdzībā. Ikviens var to pieņemt ticībā un drosmīgi, jo pēc izcelsmes tas ir dievišķs. Tajā ir apvienota vienkāršība un lietderīgums, un nav vajadzīgas dziļas studijas, lai to saprastu un izpildītu. Visi var sajust, ka viņiem var būt sava daļa dārgā glābšanas darba virzīšanā uz priekšu. Katrs vīrietis, sieviete un jauniešs var kļūt par Kunga mantzini un var būt instruments, lai apmierinātu mantnīcas vajadzības.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 73. lpp.)

Kādos veidos jūs esat piedzīvojuši patiesas garīgas svētības, kas nāk no desmitā maksāšanas? Kā desmitā maksāšana ir palīdzējusi jums vairot ticību? _____

Godīgs desmitais: svēts Kungam

Mēs bieži runājam par desmitā došanu Dievam. Bet kā mēs varam dot Dievam to, kas Viņam jau pieder?

Izlasi 3. Moz. 27:30. Kādi divi svarīgi punkti ir atrodami šajā pantā attiecībā uz desmito? _____

“Desmitais pieder Kungam un tāpēc ir svēts. Tas nekļūst svēts, pateicoties svinīgam solījuma un iesvētīšanas aktam. Tas ir svēts vienkārši pēc savas būtības. Tas pieder Kungam. Nevienam, izņemot Dievu, nav uz to tiesības. Nevienam nevar to iesvētīt Dievam, jo desmitais nekad nav daļa no cilvēka īpašuma.” (Āngel Manuel Rodríguez, Stewardship Roots (Silver Spring, Md.: Stewardship Ministries Department, 1994), p. 52.)

Mēs nepadarām desmito svētu. To ir noteicis Dievs. Viņam ir tādas tiesības. Kā pārvaldnieki mēs atgriežam Viņam to, kas pieder Viņam. Desmitais ir veltīts Dievam īpašam uzdevumam. Paturēt to jebkuram citam mērķim ir negodīgi. Svētās desmitās tiesas atgriešanas princips nekad nedrīkstētu tikt laužts.

Izlasi Ebr. 7:2-10. Kā Pāvila diskusija par Ābrahāma desmitā maksāšanu Melhisedekam atklāj dziļāku desmitā nozīmi? Kam Ābrahāms patiesībā maksāja desmito? _____

Kā sabats ir svēts, tā arī desmitais ir svēts. Vārds “svēts” nozīmē “nošķirts svētai lietošanai”. Sabats un desmitais šādā veidā ir saistīti. Mēs nošķiram septītās dienas sabatu kā svētu, un mēs nošķiram desmito kā Dieva īpašumu, kas ir svēts.

“Dievs ir svētījis septīto dienu. Šī īpašā laika daļa, paša Dieva nošķirta reliģiskai pielūgsmei, ir tikpat svēta mūsdienās kā tad, kad Radītājs to pirmo reizi iesvētīja.

“Līdzīgi desmitā tiesa no mūsu ienākumiem ir “svēta Kungam”. Jaunā Derība neievieš no jauna desmitā likumu, tāpat kā tā to nedara ar sabatu, jo abu pamatotība ir pieņemta un to dziļākā garīgā nozīme izskaidrota. [...] Ja mēs kā tauta cenšamies uzticīgi dot Dievam laiku, ko Viņš ir rezervējis kā Savu, vai mums nevajadzētu atdot Viņam arī daļu no saviem līdzekļiem, ko Viņš prasa?” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 66. lpp.)

Ko tu vari darīt, lai savā sirdī un prātā saglabātu dzīvu izpratni par to, ka desmitais patiešām ir “svēts”? _____

Atmoda, reformācija un desmitā tiesa

Hiskijas ilgā valdīšana tiek uzskatīta par Jūdas cilts kulmināciju. Kopš Dāvida un Sālaman valdīšanas Israēls nebija baudījis Dieva svētības tik lielā mērā. 2. Laiku 29-31 ir Hiskijas atmodas un reformācijas ziņojums: "Viņš darīja to, kas tīkams Kungam" (2. Laiku 29:2). "Tā tika atjaunota kalpošana Kunga namā" (2. Laiku 29:35). Tika atjaunots Pashā (2. Laiku 30:5). Liels prieks bija Jeruzālemē (2. Laiku 30:26). Tika iznīcināti pagānu tēli, altāri un augstās vietas (2. Laiku 31:1). Notika pēkšņa sirds atmoda un reformācija atklājās darbos, kā sekas bija bagātīgs desmitais un ziedojumi (2. Laiku 31:4, 5, 12).

Nehemija ir vēl viens paraugs atmodai, reformācijai un desmitajai tiesai. Izlasi Neh. 9:2, 3. Ko nozīmēja sirds atmoda? Izlasi Neh. 13. Pēc tam, kad Nehemija bija reformējis "Dieva namu" (Neh. 13:4), ko atnesa Jūdas tauta (Neh. 13:12)? _____

Atmoda un reformācija ir divas atšķirīgas lietas. Atmoda nozīmē garīgās dzīves atjaunošanu, prāta un sirds spēku atspirdzināšanu, augšāmcelšanos no garīgas nāves. Reformācija nozīmē reorganizāciju, ideju un teoriju, ieradumu un rīcības maiņu." (Elena Vaita "Christian Service", 42. lpp.)

Saistība starp atmodu, reformāciju un desmitā maksāšanu ir automātiska. Bez desmitā atgriešanas atmoda un reformācija ir remdenas, ja to vispār var saukt par atmodu. Pārāk bieži mēs kā kristieši stāvam laiski malā, kad mums vajadzētu būt aktīvi iesaistītiem Kunga pusē. Atmoda un reformācija prasa nodošanos, un desmitā maksāšana ir daļa no šīs nodošanās. Ja mēs atturam no Dieva to, ko Viņš no mums lūdz, mēs nevaram gaidīt, lai Viņš atsauktos, kad mēs no Viņa kaut ko lūdzam.

Atmoda un reformācija notiek draudzē, nevis ārpus tās (Ps. 85:6). Mums ir jāmeklē Dievs, lai notiktu atmoda (Ps. 80:19) un reformācija, ko mēs "iesākumā bijām apņēmušies" (Atkl. 2:5). Reformācijai ir jānotiek attiecībā uz to, ko mēs paturam un ko mēs atgriežam Dievam.

Tā nav rīcība, kas ienes pārmaiņas, bet prāta un jūtu lēmums, kas atklāj motīvus un nodošanos. Sekas būs lielāka ticība, ko būs padarījusi asāku garīgā redze un atjaunots godīgums.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Dievs ir bijis iniciators visām derībām, kas ir izteiktas Bībelē, un Viņš ir uzņēmies vadīt Savus ļaudis šajās derībās (Ebr. 8:10). Derības apsolījumi atspoguļo Viņa žēlastību, mīlestību un ilgas mūs glābt.

Derība ar Dievu ietver daudz: Dievs, saņēmējs, derības nosacījumi, nodošanās nosacījumiem no abām pusēm, sods par derības pārkāpšanu un sasniedzamais rezultāts vai vēlamais iznākums. Desmitā jēdziens atspoguļo šīs sastāvdaļas Mal. 3:9, 10. Šie panti vairākkārt atkārtoti īpašo desmitā derību starp Dievu un Viņa pārvaldniekiem. Kad mēs noslēdzam šādu derību, tā ir kā redzama zīme, ka mēs protestējam pret materiālistiskiem patērētāju principiem un pierādām, ka no atgriezta, grēcīga sirds var nāk kaut kas labs.

“Noslēgts, savtīgs gars, šķiet, neļauj cilvēkiem atdot Dievam to, kas pieder Viņam. Kungs ir noslēdzis īpašu derību ar cilvēku, ka, ja viņi regulāri atliks daļu, kas ir paredzēta Kristus valstības virzīšanai uz priekšu, Kungs viņus bagātīgi svētīs, tā ka nepietiks vietas, lai paņemtu pretī Viņa dāvanas. Bet, ja cilvēki atturēsies dot to, kas pieder Dievam, Kungs skaidri paziņo: ‘Ar lāstu jūs esat nolādēti.’ („Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 77. lpp.)

Dzīvot derības attiecībās ar Dievu nozīmē noteiktas atbildības. Mēs baudām derības apsolījumus, bet bieži mums nepatīk pavēles un atbildības. Tomēr derība šajā kontekstā ir divpusēja vienošanās, un desmitā tiesa ir daļa no mūsu derības dzīves.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc desmitā atdošana ir tik svarīgs ticības darbs no mūsu puses?
2. Ko jūs teiktu kādam, kas saka: “Es vienkārši nevaru atļauties dot desmito?” Kā jūs palīdzētu cilvēkam, kas redz sevi šādā stāvoklī? Ko vēl bez vārdiem varētu darīt, lai palīdzētu?
3. Trešdienas pēdējā jautājumā bija jautāts, ko jūs varat darīt, lai atcerētos, ka desmitā tiesa ir svēta. Kādas ir jūsu atbildes? Kā fakts, ka desmitais ir svēts, ietekmē to, kāda ir jūsu attieksme pret tā maksāšanu?

DESMITĀS TIESAS IETEKME

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Marka 16:15; 1. Pēt. 3:8, 9; 1. Kor. 9:14; Rom. 3:19-24.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai jūs nezināt, ka tie, kas kalpo tempļi, pārtiek no tempļa labumiem, un tie, kas kalpo pie altāra, savu tiesu saņem no altāra? Tā arī Kungs pavēlēja tiem, kas sludina evaņģēliju, – dzīvot no evaņģēlija” (1. Kor. 9:13, 14).

Kā mēs redzējam iepriekšējā tēmā, desmitā tiesa ir svarīga ticības izpausme. Tas ir viens veids, kā atklāt jeb pārbaudīt mūsu ticības apliecības realitāti. “Pārbaudiet sevi, vai esat ticībā, izvērtējiet sevi, vai esat derīgi. Vai tad jūs neesat pārliecinājušies par sevi, ka Jēzus Kristus ir jūsos? Ja ne – jūs tiekat atzīti par nederīgiem” (2. Kor. 13:5).

Pirmā Bībeles atsauce uz desmito ir Ābrahāma desmitā došana Melhisedekam (1. Moz. 14:18-20, Ebr. 7:4). Arī levīti ņēma desmito tiesu par savu kalpošanu tempļi (2. Kor. 31:4-10). Mūsdienās desmitais ir evaņģēlija atbalstam. Pareizi saprasts tas kalpo kā garīgs mērinstruments mūsu attiecībās ar Dievu.

Desmitā ietekme, izmantošana, svarīgums un izdalīšanas metode ir paredzēta mūsu garīgajai augšanai, atbalstot Dieva darbu un nodrošinot finansiālu pamatu evaņģēlija sludināšanai. Šis ir Dieva plāns un tiek saukts par pirmo soli, ko sper uzticīgs pārvaldnieks.

Šajā nedēļā mēs turpināsim runāt par desmito: par tā sadali, ko tas nozīmē citiem un kāda ietekme tam ir uz mūsu garīgo dzīvi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. februārī.

Kopā mēs uzturam misiju

Jēzus pavēl mums “sludināt evaņģēliju” (Marka 16:15) un “darīt par mācekļiem”, “mācot turēt visu” (Mat. 28:19, 20). Tādējādi Dievs grib, lai mēs būtu iesaistīti vissvarīgākajā darbā virs zemes: vest cilvēkus pie Jēzus. Finansiāli atbalstīt šo misiju ar resursiem, kas mums ir Dieva uzticēti, ir pārvaldnieka atbildība. Piedalīšanās padziļina personīgu nodošanos, atklājot Kristu citiem. Katram māceklim, pārvaldniekam un darbiniekam ir jānodod viss desmitais šim svētajam darbam. Mums ir jālūdz par vienotību būt uzticīgiem, finansējot misiju, tieši tāpat kā veiksmīga misija stiprina mūsu ticības vienotību.

Kāds ir Dieva atbalstītais finansiālais plāns, lai paveiktu šo misiju? Ko nozīmē “viss desmitais”? (Mal. 3:10). *Ko nozīmē frāze “lai manā namā ir ēdiens”* (Mal. 3:10)? _____

Kā mēs redzējām, cilvēki ir maksājuši desmito kopš Ābrahāma un Jēkaba dienām (1. Moz. 14:20, 28:22) un, iespējams, arī pirms tam. Desmitais ir daļa no sistēmas, kas finansē Dieva draudzi. Tas ir vislielākais finansēšanas avots un vistaisnīgākā metode, lai īstenotu Viņa misiju.

Mūsdienu kultūrā lielākā daļa kristiešu dod maz, lai finansētu Dieva misiju. Ja katrs kristietis dotu godīgu desmito, rezultāts būtu “gandrīz neiedomājams, vienkārši pārsteidzošs, gandrīz neaptverams”. (Christian Smith and Michael O. Emerson „Passing the Plate” (New York: Oxford University Press, 2008), p. 27.)

Katrā laikmetā Dievam ir bijuši cilvēki, kas labprātīgi finansējuši Viņa misiju. Mums visiem ir dota atbildība saprast un strādāt kopā, lai finansētu šo globālo uzdevumu. Mēs nevaram atļauties būt neorganizēti, bezrūpīgi vai nesistemātiski misijas finansēšanā. Mūsu izaicinājums ir daudz lielāks nekā tad, kad ļaudis un levīti teica Nehemijam: “Mēs nepametīsim sava Dieva namu!” (Neh. 10:39), un tas ir daudz biedējošāks nekā tas, ko ticīgie piedzīvoja 19. gadsimtā. Mūsdienu draudzes locekļiem un ierēdņiem misijas finansēšanā ir jābūt garīgi vienotiem un jāspiežas kopā, lai sasniegtu globālos mērķus.

Padomājiet par plašo adventistu misiju pasaulē (sk. Atkl. 14:6, 7). Kā katram no mums vajadzētu saprast savu atbildību attiecībā uz šī darba finansēšanu? _____

Dieva svētības

Kā mēs redzējam Mal. 3:10, Dievs ir apsolījis lielas svētības tiem, kas būs uzticīgi desmitajā. Tomēr Dieva svētība nav viendimensionāla. Uzsvērt, piemēram, materiālu vērtību uzkrāšanu par svētību uz kaut kā cita rēķina, ir ļoti šaurs skatījums uz to, kas patiesībā ir Dieva svētība.

Svētība Maleahijas grāmatā ir garīga, kā arī laicīga. Dieva svētības nozīme ir pierādīta ar glābšanu, laimi, prāta mieru, un Dievs vienmēr dara to, kas mums ir vislabākais. Arī tad, kad mēs esam Dieva svētīti, mums ir pienākums līdzdalīt šīs svētības ar mazāk veiksmīgajiem. Mēs esam svētīti, lai svētītu citus. Patiešām, ar mūsu starpniecību Dievs var izplatīt Savu svētību visapkārt.

Izlasi 1. Pēt. 3:8, 9. Ko Pēteris mums saka par attiecībām starp tiem, kas ir svētīti un kas ir svētība citiem? _____

No desmitā nāk divkārtā svētība. Mēs esam svētīti, un mēs esam svētība citiem. Mēs varam dot no tā, ko mēs esam devuši. Dieva svētības mūs aizsniedz iekšēji, bet citus ārēji. “Dodiet, un jums tiks dots: [...] ar kādu mēru jūs mērāt, tā arī jums mērīs” (Lūk. 6:38).

Izlasi Ap. d. 20:35. Kā tas attiecas tikpat labi uz desmito? _____

Desmitā vislielākā svētība māca mums uzticēties Dievam (Jer. 17:7). “Īpašā desmitās tiesas sistēma tika balstīta uz principu, kas ir tik ilgtspējīgs kā Dieva likums. Šī desmitās tiesas sistēma bija svētība jūdiem, citādi Dievs nebūtu viņiem to devis. Tā būs arī svētība tiem, kas to īsteno laika galā. Mūsu Debesu Tēvs neizveidoja sistemātiskas labdarības plānu, lai bagātinātu Sevi, bet lai būtu liela svētība cilvēcei. Viņš redzēja, ka šī labdarības sistēma bija tieši tāda, kāda cilvēkiem bija vajadzīga.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 404., 405. lpp.)

Padomājiet par tām reizēm, kad jūs esat bijuši Kunga svētīti caur kalpošanu, ko kāds ir parādījis pret jums. Kā jūs varat iet un darīt tāpat citiem? _____

Desmitā nolūks

Pāvils raksta Timotejam: “Neliec uzpurni vērsim pie kulšanas! – un: strādnieks ir savas algas cienīgs” (1. Tim. 5:18). Viņš citē Mozu 5. Moz. 25:4 attiecībā uz vērsi un Jēzu no Lūk. 10:7 attiecībā uz strādnieku. Frāze par vērsi izklausās pēc sakāmvārda, un šī frāze nozīmē, ka ir godīgi, ja vērsis strādājot ēd graudus. Tādā pašā veidā otrais sakāmvārds nozīmē, ka strādniekiem, kas ir ziedojušies un kas sludina evaņģēliju, vajadzētu saņemt algu.

Dievs rada un darbina sistēmas. Viņš ir izveidojis saules sistēmas, ekosistēmas, gremošanas sistēmas, nervu sistēmas un daudzas citas. Desmitā sistēmu izmantoja levīti (4. Moz. 18:26), rūpējoties par svētnīcu un par tās atbalstu. Mūsdienā “levīti” būtu tie, kas ziedo savu dzīvi evaņģēlija sludināšanai. Dieva desmitās tiesas sistēma ir Viņa izvēlēti līdzekļi kalpošanas atbalstam, un tā ir izmantota visā glābšanas vēsturē. Atbalstīt šādus darbiniekus ar desmito tāpēc ir Dieva darba pamats.

Ko Pāvils domā un kāda ir šīs frāzes morālā ietekme: “Kungs pavēlēja tiem, kas sludina evaņģēliju, – dzīvot no evaņģēlija” (1. Kor. 9:14)? Ko 2. Kor. 11:7-10 māca par vajadzību atbalstīt tos, kas izplata evaņģēliju? _____

Sakot, ka “citas draudzes es aplaupīju, saņemdams atlīdzību, lai varētu kalpot jums” (2. Kor. 11:8), viņš runāja ironiski par algas saņemšanu no trūcīgās Maķedonijas draudzes, kalpojot bagātajai Korintas draudzei. Viņš ar to gribēja pateikt Korintas draudzei, ka tie, kas sludina evaņģēliju, ir pelnījuši algu.

Desmitais ir jāizmanto īpašam nolūkam, un tam tā ir jāpaliek. “Desmitais ir nolikts īpašam nolūkam. Tas nav jāuzskata par trūcīgo fondu. Tam ir jābūt īpaši veltītam to atbalstam, kas nes Dieva vēsti pasaulē, un to nevajadzētu novirzīt no šī nolūka.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 103. lpp.)

Izlasi 3. Moz. 27:30. Kā principu, kas ir šeit redzams, var attiecināt uz mūsdienām? _____

Krātuve

Dievam ir krātuve vējam (Jer. 10:13), ūdenim (Ps. 33:7), sniegam un krusai (Īj. 38:22), kam visam pāri ir Viņa kontrole. Bet Dieva visdārgākā krātuve ir tā, kas attiecas uz desmito. "Un, redzi, Levī dēliem es esmu atdevis visas Israēla dēlu dotās desmitās tiesas par mantojumu, kā atlīdzību par viņu kalpošanu, ka tie kalpo Saiešanas teltī" (4. Moz. 18:21). Šis pants ir pirmā reize, kur ir pieminēta desmitā uzkrāšana, kas mūsdienās ir zināms kā "uzkrāšanas princips". Dievs tālāk pamācīja israēliešus nest desmito uz Viņa izvēlētu vietu (5. Moz. 12:5, 6). Sālamana laikā desmitais tika atgriezts Jeruzālemes templī. Israēlieši saprata, kas ir "krātuve" un kur tā atrodas, kad Maleahija viņiem teica: "Nesiet visas desmitās tiesas uz dārgumu krātuvī" (Mal. 3:10). Krātuve aino vietu, no kurienes norisinājās reliģiskā kalpošana un kur tika atbalstīti levīti.

Kādi vēl vārdi ir izmantoti Rakstos, lai apzīmētu krātuvī? 1. Kor. 26:20, 2. Laiku 31:11-13, Neh. 10:38.

Svētās desmitās tiesas nešana uz krātuvī ir modelis, kas atklāts Rakstos. Katru izsniegšanas reizi Dievam ir bijusi galvenā krātuve, kas pārvaldīja desmito. Septītās dienas adventisti ir pasaulplaša reliģija/baznīca, kurā tiek pieņemts un praktizēts krātuves princips. Locekļi tiek aicināti atgriezt desmito tiesu savienībai vai misijai ar vietējās draudzes starpniecību, kurai viņi pieder. Šī savienības/ misijas krātuve ir tā, no kuras mācītāji saņem savu algu.

"Dieva darbam paplašinoties, aicinājums palīdzēt izskanēs arvien biežāk. Lai uz šiem aicinājumiem varētu atsaukties, kristiešiem vajadzētu ņemt vērā pavēli: "Nesiet visas desmitās tiesas uz dārgumu krātuvī, un lai manā namā ir ēdiens" (Mal. 3:10). Ja tie, kas sauc sevi par kristiešiem, būtu uzticīgi, nesot Dievam savus desmitos un ziedojumus, Viņu mantnīca būtu pilna. Tad nebūtu gadījumu, kad būtu jātaisa gadatirgi, loterijas vai izpriecu ballītes, lai nodrošinātu līdzekļus evaņģēlija atbalstīšanai." (E. Vaita "Apostuļu darbi", 338. lpp.)

Padomā, kas notiktu, ja cilvēkiem būtu jāsūta savs desmitais, uz kuriem vien viņi grib. Ja ikviens tā darītu, kas notiktu ar Dieva darbu? Kāpēc ir svarīgi, lai mēs sūtītu savu desmito tur, kur tam jābūt?

Desmitais un glābšana ticībā

Izlasi Rom. 3:19-24. Kāda svarīga patiesība, kas ir centrāla mūsu ticībai, šeit tiek mācīta? Kāpēc mums vienmēr vajadzētu šo mācību uzskatīt par pamatu savā ticības apliecībā? _____

Bībeles vēsts galvenā doma ir, ka mēs neviens neesam pelnījuši glābšanu (Rom. 3:23). Ja mēs to būtu pelnījuši, tad tas būtu nopelns vai darbi, un šī doma ir pretēja Rakstiem.

Izlasi Rom. 4:1-5. Ko šie panti māca par žēlastību, kas ir pretēja nopelnam? _____

Tādējādi glābšana ir dāvana (Ef. 2:8, 9), kas ir piešķirta tiem, kas to nav nopelnījuši. Glābšana nāk tāpēc, ka Kristus pilnīgā upura nopelns ir piedēvēts mums. Attiecībā uz desmito, to atgriežot, mēs no Dieva negūstam nekādu nopelnu. Galu galā, ja desmitā tiesa pieder Dievam, kāds tad varētu būt mūsu nopelns, ja mēs atdodam to Viņam atpakaļ?

Desmitā maksāšana nav darbs, kas mūs glābj, tāpat kā neviens cits labais darbs, ko mēs kā kristieši darām. "Mēs paši esam viņa darinājums, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu" (Ef. 2:10).

Tomēr desmitā atgriešana atklāj attieksmi, kas ir gan pazemīga un pakļāvīga, gan pašpārliecināta un izaicinoša attiecībā uz to, ko Dievs mums ir lūdzis darīt. Ja mēs mīlam Dievu, mēs Viņam paklausīsim. Desmitais ir ārēja izpausme mūsu izpratnei par to, ka mēs patiešām šeit esam tikai pārvaldnieki un ka mēs esam visu parādā Dievam. Tieši tāpat kā sabats ir iknedēļas atgādinājums par Dievu kā Radītāju un Glābēju, desmitā atgriešana var darboties līdzīgā veidā: tā mums atgādina, ka mēs nepiederam paši sev un ka mūsu dzīve un glābšana ir dāvanas no Dieva. Tādējādi mēs varam atzīt šo realitāti un dzīvot ticības dzīvi, atzīstot, ka desmitā atgriešana ir ļoti taustāma mūsu ticības izpausme.

Ko Lūk. 21:1-4 saka mums par to, ko nozīmē dzīvot ticībā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ir tik viegli aizmirst, ka katrs elpas vilciens, katrs sirdspuksts, katrs mūsu eksistences brīdis nāk tikai no Kunga. Ap.d. 17. nodaļā Pāvils stāsta atēniešiem par patieso Dievu, kas ir ne tikai Radītājs (“Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tajā” [Ap.d. 17:24]), bet arī Uzturētājs (“Jo Viņā mēs dzīvojam un kustamies, un esam” [Ap.d. 17:28]). Atēnieši nezināja par patieso Dievu. Mēs kā kristieši zinām, un šai izpratnei vajadzētu būt mūsu dzīvesveida centrā. Dievam ir daudz prasību pret mums, un mums, protams, ir jādzīvo saskaņā ar šīm prasībām.

“Tā tas ir ar Dieva prasībām pret mums. Viņš ieliek Savus dārgumus cilvēku rokās, bet prasa, lai viena desmitā daļa uzticīgi tiktu nolikta Viņa darbam. Viņš prasa, lai Viņa daļa tiktu nolikta Viņa krātuvē. Tā ir jāatdod Viņam kā tāda, kas pieder Viņam. Tā ir svēta daļa, kas jāizlieto svētam nolūkam, lai atbalstītu tos, kas nes glābšanas vēsti uz visām pasaules daļām. Viņš rezervē šo daļu, lai līdzekļi varētu plūst Viņa krātuvē un lai patiesības gaismā tiktu aiznesta tiem, kas ir tuvumā un tālumā. Ar uzticīgu paklausību šīm prasībām mēs atzīstam, ka viss pieder Dievam.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 6. sēj., 386. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Laiks ātri aizsteidzas mūžībā. Neatrasim Dievam to, kas Viņam pieder. Neliegsim Viņam to, kas, lai gan nevar tikt atdots bez ieguvuma sev, tomēr arī nevar tikt liegts, nepazudīnot sevi. Viņš prasa visu sirdi – tad dodiet to, jo tā Viņam pieder gan kā Radītājam, gan kā Pestītājam. Viņš lūdz pēc jūsu prāta spējām – dodiet tās, jo tās ir Viņa. Viņš jautā pēc jūsu naudas – atdodiet to Tam, kam tā pieder.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 566. lpp.) Ko Elena Vaita domā, sakot: “Neliegsim Viņam to, kas, lai gan nevar tikt atdots bez ieguvuma sev, tomēr arī nevar tikt liegts, nepazudīnot sevi”? Ko mēs sev nolaupām, ja nemaksājam desmito?

2. Pakavējieties vairāk pie domas par to, kā būtu, ja visi draudzes locekļi darītu ar desmito, ko katrs grib. Tas ir, sūtītu to tur, kur viņiem liktos vērtīgi, nevis uz “krātuvī”. Kāpēc tā ir slikta doma? Kas notiktu ar mūsu draudzi? Kāpēc šādas darbības radītu mūsu vidū šķelšanos?

3. Lūk. 21. nodaļā Jēzus lika atraitnei dot naudu templim, neskatoties uz visu samaitātību, par ko Viņš zināja, ka tā tur norisinās. Ko tas māca tiem, kam liekas, ka viņi var rīkoties ar desmito pēc saviem ieskatiem, jo viņi apšaubā to, kā tas tiek izlietots?

PATEICĪBAS UPURI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 6:19-21; Ef. 2:8; 1. Pēt. 4:10; Lūk. 7:37-47; 2. Kor. 8:8-15; 2. Kor. 9:6, 7.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība” (Jāņa 3:16).

Mūsu Dievs ir dāsns Dievs. Šo lielisko patiesību visspēcīgāk varam redzēt Jēzus upurī. “Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība” (Jāņa 3:16). Vai šajā pantā: “Ja nu jūs, samaitāti būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz” (Lūk. 11:13).

Dievs dod un dod. Tāds ir Viņa raksturs. Tādējādi mums, kas cenšamies atspoguļot šo raksturu, arī ir jādod. Ir grūti iedomāties lielākas pretrunas kā tās, kādas atklāj “savtīgs kristietis”.

Viens veids, kā mēs varam atdot atpakaļ to, kas mums ir dots, ziedojumi. Mūsu ziedojumi ir iespēja izteikt pateicību un mīlestību. Dienā, kad Jēzus uzņem atpestītos Debesīs, mēs redzēsim tos, kas ir pieņēmuši Viņa žēlastību, un sapratīsim, ka šī pieņemšana ir padarīta iespējama ar mūsu pašuzpurīgajiem ziedojumiem.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim svarīgus ziedojumu aspektus. Dāsna došana, vai tie būtu līdzekļi, laiks vai talanti, ir spēcīgs līdzeklis, kā iemiesot mūsu ticību un atklāt Dieva, kam mēs kalpojam, raksturu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. martā.

“Kur ir tava manta”

Izlasi Mat. 6:19-21. Lai gan šie panti mums ir tik pazīstami, kā mēs tomēr varam būt brīvi no spēcīgās vilkmes, ar kādu mūs pievelk laicīgās bagātības? Sk. Kol. 3:1, 2. _____

“Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds” (Mat. 6:21) – tāds ir Jēzus aicinājums. Šī apgalvojuma pilno apjomu varam redzēt no diviem iepriekšējiem pantiem, kas pretstata mantas krāšanu virs zemes tās krāšanai Debesīs. Zemi apraksta trīs vārdi: kodes, rūsa un zagļi (sk. Mat. 6:19), kas visi ietver to, cik īslaicīga un pārejoša ir mūsu laicīgā manta. Kurš gan nav piedzīvojis, cik ātri var izgaist laicīgās lietas? “Virš zemes viss ir nestabils, neskaidrs un nedrošs. Viss ir pakļauts sapūšanai, iznīcībai, zagšanai un zaudējumiem. Debesis ir pretējas: viss ir mūžīgs, izturīgs, drošs un neiznīcīgs.” (C. Adelina Alexe “Where Your Heart Belongs,” in *Beyond Blessings*, edited by Nikolaus Satelmajer, (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2013), p. 22)

Paskatīsimies uz saviem īpašumiem. Pat ja jums ir tikai nedaudz, ātrāk vai vēlāk lielākā daļa tiek izmesta. Izņēmums varētu būt dzimtas īpašums. Bet gudram pārvaldniekam vajadzētu nodarboties ar mantas krāšanu Debesīs, lai tā būtu droša. Tur atšķirībā no šejienes nav jāuztraucas par novecošanu, zagļiem vai laupītājiem.

Mat. 6:19-21 satur vienu no vissvarīgākajiem namturības skaidrojumiem. Manta velk, rauj, piespiež, pieprasa, kārdina un ilgojas pārvaldīt tavu sirdi. Materiālajā pasaulē sirds seko mantai, tāpēc ir būtiski, kur paliek tava sirds. Jo vairāk mēs pievēršamies laicīgajām vajadzībām un ieguvumiem, jo grūtāk mums ir domāt par Debesu lietām.

Apliecināt ticību Dievam, bet turēt mantu virs zemes ir liekulīgi. Mūsu darbiem ir jāaskan ar mūsu vārdiem. Citiem vārdiem, savu mantu uz zemes mēs redzam ar acīm, bet mums ir jāredz savi ziedojumi kā manta Debesīs ticībā (2. Kor. 5:7). Lai gan mums ir jābūt praktiskiem un jā rūpējas par savām vajadzībām (pat pensijas vecumā), ir svarīgi vienmēr paturēt prātā plašāku skatījumu – mūžību.

Izlasi Ebr. 10:34. Ko svarīgu Pāvils šeit pasaka par kontrastu starp mantu virs zemes un Debesīs? _____

Dieva žēlastības pārvaldnieki

Ko saskaņā ar Ef. 2:8 vēl Dievs mums ir iedevis? _____

Žēlastība ir “nepelnīta labvēlība”. Tā ir dāvana, ko tu neesi pelnījis. Dievs ir izlējis Savu žēlastību pār šo planētu un, ja mēs to neatraidīsim, Viņa žēlastība nolaidīsies un pārveidos mūsu katra dzīvi tagad un uz mūžīgiem laikiem. Žēlastības dāvanā ir ietverta visa bagātība un Debesu spēks (2. Kor. 8:9). Pat eņģeļi ir pārsteigti par šo lielo dāvanu (1. Pēt. 1:12).

Nav šaubu: no visa tā, ko Dievs mums dod, žēlastība, kas mums ir dota Jēzū Kristū, ir visdārgākā dāvana no visām. Bez žēlastības mēs būtu bez cerības. Grēka drūmā ietekme ir pārāk liela, lai cilvēki jebkad varētu sevi no tās atbrīvot. Pat paklausība Dieva likumam nevarētu dot mums dzīvību. “Vai bauslība ir pret Dieva apsoliņumiem? Nē, taču! Ja bauslībai būtu dots spēks darīt dzīvu, tad patiešām taisnība nāktu no bauslības” (Gal. 3:21). Galu galā, ja likums varētu mūs glābt, tad tas varētu būt vienīgi Dieva likums. Bet Pāvils saka, ka pat tas to nespēj. Ja tiksīm glābti, tad vienīgi žēlastībā.

Izlasi 1. Pēt. 4:10. Kā namturība ir saistīta ar žēlastību? Paskaidrojiet, kā došana Dievam un citiem atklāj Viņa žēlastību. _____

Kā raksta Pēteris, tā kā mēs esam saņēmuši Dieva žēlastības dāvanu, mums ir jābūt “labiem daudzveidīgās Dieva žēlastības pārvaldniekiem” (1. Pēt. 4:10). Tas ir, Dievs ir iedevis mums dāvanas, tāpēc mums ir jādod atpakaļ no tā, kas mums ir iedots. Tas, ko mēs esam saņēmuši žēlastībā, nav tikai mūsu priekam un labumam, bet evaņģēlija virzīšanai uz priekšu. Mums ir dāsni iedots (tāda ir žēlastība), dāsni mums ir jādod, kā vien mēs varam.

Padomājiet par visu, ko Dievs jums ir devis. Kādos veidos jūs varat būt tās žēlastības pārvaldnieki, kas jums tik dāsni ir iedota? _____

Vislabākais ziedojums

Izlasi Lūk. 7:37-47. Ko šis stāsts mums māca par pareizo motivāciju ziedojumiem Dievam?

Marija iegāja istabā un ieraudzīja Jēzu, atbalstīdamies pret galdu. Viņa sasita alabastra trauciņu ar dārgu svaidāmo eļļu un izlēja to pār Viņu. Daži domāja, ka viņas rīcība nebija pareiza, jo viņa taču bija piekopusi aizliegtu dzīvesveidu. Taču Marija bija atbrīvota no dēmonu apsēstības (Lūk. 8:2) un pēc Lācara augšāmcelšanās viņa bija piepildīta ar pateicību. Svaidāmā eļļa bija visvērtīgākais īpašums, kas viņai piederēja, un tādā veidā viņa parādīja pateicību Jēzum.

Šis stāsts ietver to, kādai patiešām vajadzētu būt mūsu motivācijai ziedojot: pateicībai. Galu galā, kāda vēl varētu būt mūsu reakcija uz neizsakāmi vērtīgo Dieva žēlastības dāvanu? Viņa dāsnums mudina arī mūs dot, un, savienojoties ar mūsu pateicību, kopā veido jēgpilnus ziedojumus, tai skaitā mūsu laiku, talantus, dārgumus un ķermeņi.

Izlasi 2. Moz. 34:26, 3. Moz. 22:19-24 un 4. Moz. 18:29. Lai gan konteksts ir pilnīgi atšķirīgs no mūsdienām, kādu principu mēs varam paņemt no šiem pantiem attiecībā uz mūsu ziedojumiem?

Mūsu vislabākie ziedojumi var likties nepietiekami mūsu acīs, bet tie ir nozīmīgi Dieva acīs. Dodot Dievam vislabāko, mēs parādām, ka liekam Viņu pirmajā vietā savā dzīvē. Mēs nedodam ziedojumus, lai izpelnītos labvēlību; mēs dodam to, kas mums ir, pateicībā par to, kas mums ir dots Kristū Jēzū.

“Pilnīga nodošanās un labdarība, ko izraisījusi pateicīga mīlestība, vismazākajai dāvanai, labprātīgam upurim dod dievišķu smaržu, darot dāvanu nenovērtējami dārgu. Tomēr, atdodot savam Pestītājam visu, ko mēs spējam dot, lai arī cik dārgs tas mums būtu, viss ko mēs varam upurēt, salīdzinot ar pateicību, ko mēs esam Dievam parādā, izliksies mums pašiem pārāk nepietiekošs un niecīgs. Bet eņģeļi ņem šos upurus, kas mums liekas niecīgi, un nes tos troņa priekšā kā smaržīgu upuri, un tie tiek pieņemti.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 397. lpp.)

Sirds motīvi

Kādā no iepriekšējām tēmām mēs pieminējām stāstu par atraitnes dāsno ziedojumu. Lai gan tas bija niecīgs, salīdzinot ar citiem ziedojumiem, tas bija dāsns, jo parādīja sirds un rakstura patieso būtību, mudinot Jēzu teikt: “Šī nabadzīgā atraitne ir ziedojusi vairāk par visiem” (Lūk. 21:3).

Tikai Dievs (Jēk. 4:12) zina mūsu patiesos motīvus (Sak. 16:2, sk. arī 1. Kor. 4:5). Ir iespējams veikt pareizos darbus ar nepareiziem motīviem. Dot no pārpilnības neprasa daudz ticības, bet dot, upurējot citu labumam, var patiešām spēcīgi liecināt par mūsu sirdīm.

Izlasi 2. Kor. 8:8-15. Par ko Pāvils šeit runā attiecībā uz došanu un došanas motīviem? Kādas principus mēs varam paņemt no šiem pantiem attiecībā un namturību? _____

Lai arī kādi ir jūsu došanas motīvi, tie var būt, sākot ar egoismu un beidzot ar altruismu. Cīņa starp savtību un došanu tiek izcīnīta biežāk nekā jebkura cita garīga cīņa. Savtība padara vēsu sirdi, kas kādreiz dega Dievam. Problēma rodas, ja mēs ielaižam savtību kristīgajā pieredzē. Tas ir, mēs atrodam veidus, kā attaisnot savu savtīgumu, un darām to Kristus vārdā.

Izšķirošo jautājumu var izteikt ar vienu vārdu: mīlestība. Un mīlestība nevar atklāties bez pašai izliecības, labprātības dot no sevis, pat upurēt citu labumam.

Ja mūsu dzīvē neatspoguļojas Dieva mīlestība, mūsu došana neatspoguļos Dieva mīlestību. Savtīga sirds sliecas mīlēt sevi. Mums ir jālūdz Kungam “apgraizīt mūsu sirds priekšādu” (5. Moz. 10:16), lai mēs varam iemācīties mīlēt tā, kā mēs esam mīlēti.

Mīlestība, visas patiesas labdarības pamats, ietver visas kristīgas labdarības summu. Dieva mīlestība, kas vērsta uz mums, iedvesmo mūs mīlēt pretī, un tā patiešām ir visaugstākā došanas motivācija.

Kas ir nepareizs tajā (ja ir), ka mēs dodam no brīvas gribas ar pienākuma izjūtu, nevis mīlestības dēļ? _____

Došanas pieredze

Ja Kristus atnāca, lai atklātu mums Dieva raksturu, vienam vajadzētu būt skaidram: Dievs mūs mīl, un Viņš grib mums tikai vislabāko. Viņš lūdz mūs darīt tikai to, kas nāks mums par labu, un nekad to, kas mums var kaitēt. Tas ietver arī Viņa aicinājumu mums būt dāsniem un priecīgiem tā devējiem, kas mums ir dots. Dāsni un brīvas gribas ziedojumi, ko mēs dodam, tikpat daudz nāk par labu mums pašiem, kā arī tiem, kas tos saņem. Tikai devēji iepazīs, cik daudz svētīgāk ir dot nekā ņemt.

Izlasi 2. Kor. 9:6, 7. Kā šis pants apkopo to, kādai vajadzētu būt došanai? _____

Dāsnu ziedojumu došana var būt ļoti personīga, garīga rīcība – un tādai tai arī vajadzētu būt. Tas ir ticības darbs, pateicības izpausme par to, kas mums ir dots Kristū.

Kā jebkura ticības rīcība došana tikai vairo ticību, jo “ticība bez darbiem ir nedzīva” (Jēk. 2:20). Nav labāka veida, kā vairo ticību, kā izdzīvot savu ticību – tas nozīmē darīt lietas, kas izaug, rodas no mūsu ticības. Kad mēs brīvi un dāsni dodam, mēs savā ziņā atspoguļojam Kristus raksturu. Mēs vairāk uzzinām par to, kāds ir Dievs, piedzīvojot Viņu paši savos darbos. Tādējādi šāda došana veido uzticību Dievam un iespēju “baudīt un redzēt, cik Kungs labs” (Ps. 34:8).

“Būs redzams, ka godība, kas mirdz Jēzus sejā, ir pašuzpurīgas mīlestības godība. Golgātas gaismā būs redzams, ka sevi aizliedzošas mīlestības likums ir dzīvības likums Debesīs un virs zemes, ka mīlestība, kas ‘nemeklē savu labumu’, izriet no Dieva sirds un ka Lēnprātīgajā un Pazemīgajā atklājas Tā raksturs, kas mājō gaismā, kurai neviens cilvēks nevar tuvoties.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 20. lpp.)

Kā jūs esat piedzīvojuši realitāti, ka ticība aug, dodot brīvi un dāsni no tā, kas jums ir dots?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Devīguma gars ir Debesu gars. Savtības gars ir sātana gars. Kristus pašuzpurīgā mīlestība ir atklāta pie krusta. Viņš atdeva visu, kas Viņam bija, un tad atdeva sevi, lai cilvēks varētu tikt glābts. Kristus krusts aicina visus svētītā Glābēja sekotājus uz labdarību. Princips, kas šeit ir ilustrēts, ir dot un dot. Īstenots patiesā labdarībā un labos darbos, tas būs patiess kristīgas dzīves auglis. Pasaulīgo princips ir gūt un gūt, un tādējādi viņi grib sev nodrošināt laimi. Bet šāds auglis, īstenots pilnā nozīmē, ir ciešanas un nāve.” (Elena Vaita “Advent Review and Sabbath Herald”, 1882. gada 17. oktobrī)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas savtīgumā ir tāds, kas to padara pretēju Kristus garam? Ko konkrēti mēs varētu darīt, lai palīdzētu pasargāt sevi no tās attieksmes, kas kritušam cilvēkam ir tik dabiska?

2. “Katrš lai dod tā, kā iesaka sirds, nevis ar sarūgtinājumu vai piespiedu kārtā: priecīgu devēju Dievs mīl” (2. Kor. 9:7). Grieķu valodas vārds, kas tulkots kā “priecīgs”, Jaunajā Derībā parādās tikai vienu reizi. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par mūsu attieksmi dodot?

3. Izveidojiet sarakstu ar visu, kas jums ir dots Kristū. Lūdziet par to, ko jūs rakstāt. Ko šim sarakstam vajadzētu mums mācīt par to, kāpēc mums vajadzētu dot, atsaucoties uz to, kas mums ir dots? Vienlaikus ko jūsu saraksts māca jums par to, kā pat vislabākās dāvanas, kas dotas ar vislabākajiem motīviem, var likties tik niecīgas, salīdzinājumā ar to, ko esam saņēmuši?

4. Kāpēc savtība ir garantēts ceļš uz postu?

5. Padomā par kādu savā draudzes ģimenē, kam tieši šobrīd ir kāda vajadzība. Ko tu vari darīt tieši tagad, kas varētu palīdzēt kalpot šim cilvēkam vai cilvēkiem? Ko tu vari darīt, pat ja tas prasa sāpīgu upuri no tavas puses?

NAMTURĪBAS LOMA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Kol. 1:16-18; Ebr. 4:14-16; 3. Jāņa 3, 1. Moz. 6:13-18; Atkl. 14:6-12; 1. Pēt. 1:15, 16.

ATMIŅAS PANTS:

“Dievs jūs nav aicinājis nešķīstībai, bet svētumam” (1. Tes. 4:7).

Namturības dziļuma un plašuma dēļ ir viegli pazust lielajā kopbildē, tās pretstatu samulsinātiem un plašumu pārpludinātiem. Namturība ir vienkārša, tomēr arī sarežģīta, un tādējādi var tikt viegli pārprasta. Tomēr ne kristieši, ne baznīca nevar pastāvēt vai darboties bez tās. Būt kristietim nozīmē arī būt labam pārvaldniekam.

“Tā nav ne teorija, ne filosofija, bet darba programma. Tas patiesībā ir kristīgās dzīves likums. [...] Tā ir nepieciešama pienācīgai dzīves izpratnei, un būtiska patiesai, dzīvai reliģiskajai pieredzei. Tā nav vienkārši prāta piekrišana, bet tā ir gribas darbība un noteikta, apņēmīga rīcība, kas skar visu dzīves perimetru.” (LeRoy E. Froom „Stewardship in Its Larger Aspects” (Mountain View: Calif., Pacific Press Publishing Association, 1929), p. 5)

Kādi ir daži galvenie principi, ko nozīmē būt kristīgam namturim? Šajā nedēļā vairāk aplūkosim, kādas ir namturības lomas kristieša dzīvē. To mums palīdzēs interesanta līdzība: ratu ritenis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. martā.

Kristus kā centrs

Jēzus ir centrālais tēls viscaur Bībelē (Jāņa 5:39), un mums ir jāredz sevi attiecībā ar Viņu. Viņš ir samaksājis grēku sodu un ir "izpirkšanas maksa par daudziem" (Marka 10:45). Jēzus ir autoritāte Debesīs un virs zemes (Mat. 28:18), un visas lietas ir Viņa rokās (Jāņa 13:3). Viņa vārds ir augstāks par visiem citiem, un kādu dienu visi ceļi locīsies Viņa priekšā (Fil. 2:9-11).

"Jēzus ir dzīvs visa centrs." (Elena Vaita "Evaņģelizācija", 186. lpp.)

Kristus ir mūsu namturības sirds un mūsu spēka avots. Pateicoties Viņam, mēs varam dzīvot vērtīgu dzīvi, parādot visiem, ka Viņš ir galvenais, uz ko ir pavērsti mūsu skati. Pāvils varbūt piedzīvoja daudz pārbaudījumu, bet, lai arī kur viņš atradās un kas ar viņu notika, viņam bija viena dzīves prioritāte: "Jo dzīvot man nozīmē – Kristus un mirt man ir ieguvums" (Fil. 1:21).

Izlasi Kol. 1:16-18, Rom. 8:21 un 2. Kor. 5:17. Ko šie panti mums stāsta par to, cik centrāls Jēzus ir visā, kas ir ap mums? _____

Nav patiesas namturības, ja Kristus nav mūsu centrālajā būtībā (Gal. 2:20). Viņš ir "svēt-laimīgās cerības" centrs (Tit. 2:13) un "Viņš ir pirms visa, un viss ir dibināts Viņā" (Kol. 1:17). Kā ass ir riteņa centrā un tādējādi nes ratu smagumu, tieši tāpat Kristus ir pārvaldnieka dzīves centrā. Kā stipra ass nodrošina stabilitāti, ļaujot riteņiem griezties, tieši tāpat Jēzus ir stabils mūsu kristīgās dzīves centrs (Ebr. 13:8). Viņa ietekmei vajadzētu būt redzamai visā, ko mēs domājam un darām. Visi namturības aspekti griežas ap Kristu un atrod centru Viņā.

"Jo bez Manis jūs neko nespējat darīt" (Jāņa 15:5). Namturības centrs nav tukšs bezdibenis, bet dzīvā Kristus realitāte, kas darbojas mūsos, lai veidotu raksturus šai dzīvei un mūžībai.

Viena lieta ir teikt, ka Jēzus ir mūsu dzīves centrā, bet pavisam kas cits ir dzīvot tā, ka Viņš ir centrā. Kā jūs varat būt droši, ka Jēzus patiešām dzīvo jūsos, kā Viņš ir apsoliļis, ja jūs Viņu ielaidīsiet? _____

Svētnīcas doktrīna

Neviens parasti nedomā par svētnīcu namturības kontekstā. Tomēr saikne pastāv, jo svētnīca ir ļoti svarīga mūsu ticības sistēmā, un namturība ir daļa no šīs sistēmas. “Pareiza izpratne par [Kristus] kalpošanu Debesu svētnīcā ir mūsu ticības pamats.” (Elena Vaita “Evaņģēlizācija”, 221. lpp.) Mums noteikti ir jāsaprot namturības loma šī Bībeles koncepta gaismā.

1. Ķēn. 7:33 apraksta ratu riteni. Mēs ilustrēsim svētnīcas doktrīnu kā riteņa rumbu. Rumba ir piestiprināta pie ass un nodrošina vairāk stabilitātes, ritenim griežoties. Piedzīvojis nāvi un uzvaras pilnu augšāmcelšanos (2. Tim. 1:10), Kristus, pateicoties Savai nāvei, ir pamats Viņa darbam svētnīcā (Ebr. 6:19, 20) un nodrošina stabilitāti mūsu ticībai. No svētnīcas Viņš arī kalpo mūsu labā šeit virs zemes (sk. Ebr. 8:1, 2).

“Balstoties uz “sola Scriptura” [tikai Raksti] principa, bībeliskais adventisms veido savu doktrināro sistēmu no vispārējās svētnīcas doktrīnas perspektīvas.” (Fernando Canale „Secular Adventism? Exploring the Link Between Lifestyle and Salvation” (Lima: Peru, Peruvian Union University, 2013), pp. 104, 105)

Ko šie panti mums stāsta par Jēzus kalpošanu svētnīcā? 1. Jāņa 2:1, Ebr. 4:14-16, Atkl. 14:7.

Svētnīcas doktrīna palīdz atklāt lielo patiesību par glābšanu, kas ir visas kristīgās teoloģijas pamatā. Svētnīcā mēs redzam ne tikai Kristus nāvi mūsu labā, bet arī Viņa kalpošanu Debesu svētnīcā. Mēs varam arī redzēt Vissvētākajā vietā Dieva likuma svarīgumu un pēdējās tiesas realitāti. Tā visa centrā ir glābšanas apsolījums, kas mums ir padarīts pieejams, pateicoties Jēzus izlietajām asinīm.

Namturības loma atspoguļo dzīvi, kas ir noenkurojusies lielajā glābšanas apsolījumā, kā tas ir atklāts svētnīcas doktrīnā. Jo dziļāk mēs saprotam, ko Kristus mūsu dēļ ir izdarījis un ko Viņš dara mūsos tagad, jo tuvāk mēs nākam Kristum, Viņa kalpošanai, Viņa misijai, Viņa mācībai un Viņa nodomam tiem, kas savā dzīvē īsteno namturības principus.

Izlasī Ebr. 4:14-16. Ko mēs šeit atrodam sev savā ciņā ar grēku, ar paša “es” un ar savtīgumu? Kā mēs gūstam spēku un cerību no tā, kas mums šeit ir apsolīts? _____

Kristū centrēta doktrināra ticības apliecība

Svētnīca ir centrā, jo tajā tik spēcīgi ir izteikta lielā patiesība par glābšanu un atklāta krusta nozīme. Visām mūsu doktrīnām vienā vai citā veidā ir jābūt saistītām ar evaņģēlija apsolījumu un glābšanu. Līdzīgi riteņa spieķiem no lielās glābšanas patiesības ticībā Jēzum izriet citas doktrīnas.

“Kristus upuris kā grēka izpiršanas maksa ir lielā patiesība, ap ko sakopotas visas citas patiesības. [...] Tie, kas pēta Glābēja brīnišķīgo upuri, pieaug žēlastībā un zināšanās.” (Elenas Vaitas komentāri, “SDA Bible Commentary” 5. sēj., 1137. lpp.)

Ko Jēzus domāja, atsaucoties uz Sevi kā uz “patiesību” Jāņa 14:6? Salīdzini ar Jāņa 17:17. Kas mums ir jādara ar patiesību? 3. Jāņa 3.

Mūsu doktrīnārā ticības apliecība ietekmē to, kas mēs esam un kādā virzienā mēs ejam. Doktrīnas nav tikai abstraktas teoloģiskas idejas. Visas patiesas doktrīnas ir nostiprinātas Kristū, un visām vajadzētu dažādos veidos ietekmēt to, kā mēs dzīvojam. Kāds varētu pamatoti teikt, ka mūsu kā septītās dienas adventistu identitāte ir vairāk iesakņota doktrīnārās mācībās nekā jebkur citur, jo mācības, ko mēs gūstam no Bībeles, ir tās, kas padara mūs par tiem, kas mēs kā septītās dienas adventisti esam.

Namturības loma ir dzīvot pēc doktrīnārās patiesības, kāda tā ir Jēzū, un darīt to tādā veidā, kas pozitīvi ietekmē mūsu dzīves kvalitāti. “Jūs to esat dzirdējuši un mācījušies patiesībā, kāda tā ir Jēzū, tad atmetiet savu iepriekšējo dzīves veidu un veco cilvēku sevī, kas savās iekārēs nomaldījies iet bojā; atjaunojieties savā prātā un garā. Ietērpieties jaunā cilvēkā, kas radīts pēc Dieva tainībā un patiesības svētumā” (Ef. 4:21-24).

Šajā pantā mēs atrodam, ko nozīmē ne tikai zināt patiesību, bet arī dzīvot pēc tās. Būt pārvaldniekam nenozīmē tikai ticēt doktrīnām, lai arī cik tās būtu pareizas. Būt pārvaldniekam nozīmē izdzīvot šīs patiesības savā dzīvē un saskarsmē ar citiem.

Triju eņģeļu vēstis

Tikai divas reizes Dievs ir brīdinājis pasauli par tuvojošos katastrofu: pirmoreiz ar Noa (1. Moz. 6:13-18, Mat. 24:37), bet otrreiz ar triju eņģeļu vēstīm (Atkl. 14:6-12). Šīs vēstis atvelk priekškaru, lai atklātu unikālu skatījumu uz pasaules notikumiem nākotnē. Mūsu izpratne par šīm vēstīm ar laiku nobriest, bet vēsts un misija vēl joprojām ir taisnošana ticībā Kristum, “kas patiesībā ir trešā eņģeļa vēsts” (Elena Vaita “Evaņģelizācija”, 190. lpp.). Citiem vārdiem, mūsu tagadējās patiesības vēsts būtībā, tās vēsts, ko mēs esam aicināti sludināt pasaulei, ir Jēzus un Viņa lielais upuris mūsu labā.

Izlasi Atkl. 14:6-12. Kas ir šo vēstu galvenā doma? Ko tās pasaka pasaulei? Kādas atbildības gulstas uz mums attiecībā uz šīm vēstīm, un kā tajās iederas namturība? _____

Kā septītās dienas adventistiem mūsu misija ir atklāt triju eņģeļu vēstis ietvertu patiesību, gatavojoties Kristus otrajai nākšanai. Ļaudīm ir jābūt spējīgiem pieņemt lēmumu attiecībā uz mūžību. Namturības loma ir sadarbība ar Dievu misijā (2. Kor. 5:20, 6:1-4).

“Īpašā ziņā septītās dienas adventisti ir nolikti pasaulē kā sargi un gaismas nesēji. Viņiem ir uzticēts pēdējais brīdinājums bojā ejošajai pasaulei. Pār viņiem atspīd brīnīšķīga gaisma no Dieva Vārda. Viņiem ir dots vissvinīgākais darbs – pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēsts pasludināšana. Nav cita svarīgāka darba. Viņi nedrīkst ļaut nekam citam pārņemt viņu uzmanību.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj., 19. lpp.)

Riteņa stīpa ir tuvu kontakta punktam ar zemi un aino trīs eņģeļu vēstu misiju. Viņu misija ir pasargāt no teoloģiskas pašplūsmas un nosaka mūsu atbildību pēdējo dienu notikumos. Mums ir jābūt šīs vēsts pārvaldniekiem, pasludinot to pasaulei.

Domājot par pēdējo dienu notikumiem, ir tik viegli iekrist grafikos un datumos. Tiem ir sava loma, bet kā, cenšoties sludināt šo vēsti pasaulei, mēs varam pārlicināties, ka turam savā priekšā un centrā Jēzu un Viņa upuri? _____

Namturība

Kristus grib, lai mēs dzīvojam svētu dzīvi. Viņa dzīve ilustrē “svētumu” un kādai vajadzētu izskatīties namturībai augstākajā līmenī (Ebr. 9:14). Mums vajadzētu vadīt savas dzīves tādā veidā, kas iepriecina Dievu, iekļaujot to, kā mēs pārvaldām visu, kas mums ir uzticēts. Namturība ir šī svētuma izpausme.

Salīdzini 1. Pēt. 1:15, 16 ar Ebr. 12:14. Ko nozīmē “būt svētam” un “svētums”? Kā tas saistās ar mūsu namturību? _____

Romieši atklāja, ka ratu ritenis kalpo ilgāk, ja ap stīpu apliek dzelzs apmali. Kalēji uzkarēja metālu, lai to varētu pietiekami izstiept un aplikt ap stīpu. Apstrādājot pēc tam ar aukstu ūdeni, tas cieši piekļāvās stīpai. Tad dzelzs apmale bija tā, kas pieskārs ceļam, ritenim griežoties.

Stīpas dzelzs apmale aino namturību. Tas ir patiesības mirklis, kur mūsu garīgā dzīve nonāk berzē ar praktisko dzīvi. Tur mūsu ticība sastopas ar dzīves kalniem un lejām, piedzīvojot veiksmes un neveiksmes. Tur mūsu ticības apliecība kļūst reāla ikdienas dzīves kritienos un klupienos. Namturība ir ārējais apvalks tam, kas mēs esam un ko mēs darām. Tā ir liecība par mūsu uzvedību un labi vadīto dzīvi. Mūsu ikdienas rīcība, kas atklāj Kristu, ir līdzīga dzelzij ap riteni, kas skar ceļu.

Darbi ir spēcīgi, un tos kontrolē mūsu nodošanās Kristum. Mēs dzīvojam ar šo pārliecību un apsoliņumu: “Es visu spēju Viņā, kas man dod spēku” (Fil. 4:13).

“Dvēseles svētdarīšana Svētā Gara darbības rezultātā ir Kristus dabas iedēstīšana cilvēcē. Evaņģēlija reliģija ir Kristus dzīvē – dzīvs, aktīvs princips. Tā ir Kristus žēlastība, kas atklāta raksturā un īstenota labos darbos. Evaņģēlija principi nevar tikt atrauti no nevienas praktiskās dzīves daļas. Kristieša pieredzes un darba katrai jomai ir jāaino Kristus dzīve.” (Elena Vaita “Kristus līdzības” 384. lpp.)

Paskaties uz savu ikdienas dzīvi, uz savu ikdienas eksistenci. Kas tajā atklāj Kristus realitāti tevī, darbojoties tevī, padarot tevi par jaunu būtni? Kādu apzinātu izvēli tev vajadzētu izdarīt, lai ieraudzītu sevī atklājamies Viņa svētumu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Reizēm ratu riteņiem bija nepieciešama dzelzs apmales atjaunošana, jo, metālam saskaroties ar ceļu, tas mēdza izstiepties. Atjaunošana prasīja dzelzs apmales sišanu un daudzīšanu ar āmuru. Šī dzelzs apmales atjaunošana aino namturību kā praktisku svētdarīšanu. Tā nozīmē iegūt Kristus prātu, reaģējot uz lielākiem vai mazākiem dzīves izaicinājumiem, pat ja process reizēm ir smags un sāpīgs. Vai šis process attiecas uz mūsu naudas izlietošanu, ģimenes attiecībām, nodarbinātību, kas ir tikai dažas jomas, uz visām ir jāreaģē saskaņā ar Kristus prātu. Dažreiz, kā mēs visi to pārāk labi zinām, mums jāapgūst šīs mācības ar smagu sitienu palīdzību.

Nav viegli atjaunot dzelzi. Nav arī viegli atjaunot cilvēka raksturu. Padomā par Pētera piedzīvoto. Viņš bija kopā ar Jēzu visur, bet viņš nebija gaidījis šādus vārdus no Jēzus lūpām: "Bet es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu būsi atgriezies, stiprini savus brāļus!" (Lūk. 22:32). Drīz pēc tam, pēc Jēzus noliegšanas, Pēteris mainījās, lai arī pēc ļoti sāpīgas un grūtas pieredzes. Savā ziņā viņa namturība tika atjaunota. Pēteris bija atgriezies no jauna, un viņa dzīvei bija jāsāk iet citā virzienā, bet tikai pēc smagiem sitieniem.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas praktiskai svētdarīšanai ir kopīgs ar Jēzus pamācību: "Aizliedz sevi, lai ņem savu krustu ik dienas un seko man" (Lūk. 9:23)? Kas ir sists krustā (Gal. 6:14)? Kā tas ilustrē svētdarīšanas procesu? Kā praktiska svētdarīšana palīdz mums mācīties domāt līdzīgi Dievam? 1. Kor. 2:16.

2. Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze attiecībā uz to, kā sāpīgi pārbaudījumi var mācīt tev spēcīgas mācības par kristīgo dzīvi un sekošanu Kungam? Lai tie, kas var brīvi izstāstīt šādus piedzīvojumus, pastāsta par tiem un ko viņi ir iemācījušies. Ko mēs varam mācīties arī no citu pieredzes?

3. Padomājiet arī par citiem ticības punktiem, pie kā mēs kā septītās dienas adventisti turamies, piemēram, sabats, mirušo stāvolis, radīšana, Kristus otrā nākšana utt. Kādos veidos šiem dažādajiem ticības punktiem vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvi kopumā?

PARĀDS – IKDIENAS LĒMUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 37:21, Mat. 4:3-10, Mat. 6:33, 5. Moz. 28:12, Sak. 13:11, Sak. 21:5, 2. Kor. 4:18.

ATMIŅAS PANTS:

“Dodiet ikvienam, kas tam pienākas: kam pienākas nodokļi – nodokļus, kam muiža – muižu, kam bijība – tam izrādiet bijību, kam pienākas cieņa – tam cieņu. Nepalieciet nevienam parādā neko citu kā vien savstarpēju mīlestību, jo, kas otru mīl, ir piepildījis bauslību” (Rom. 13:7, 8).

Dažreiz tev var paveikties atrast kādu, kas ir labprātīgs aizdot naudu. Varbūt šis cilvēks dara to ar šķīstiem motīviem – tas ir, viņš tev grib palīdzēt tikt laukā no finansiālajām grūtībām. Bet lielākajā daļā gadījumu cilvēki neaizdod naudu aiz labas sirds. Viņi aizdod tāpēc, ka grib nopelnīt.

Mums vajadzētu darīt visu, ko varam, lai izvairītos no parādiem. Protams, noteiktos apstākļos, piemēram, pērkot māju vai mašīnu, būvējot baznīcu vai iegūstot izglītību, nauda ir jāaizņemas. Bet tas ir jādara tik gudri, cik vien iespējams, ar nodomu izkļūt no parāda, cik drīz vien iespējams.

Mums ir jābūt piesardzīgiem. Naudas tērēšana, kas mums nepieder, ir vērti Dieva ļaudīm, lai “padarītu mantkārību un mīlestību uz laicīgiem dārgumiem par valdošo viņu rakstura iezīmi. Kamēr valda šīs īpašības, glābšana un zēlastība stāv malā” (Elena Vaita “Agrīnie raksti”, 267. lpp.).

Mums ir jāuzlabo savas prasmes un spējas, lai mēs paliktu disciplinēti un darītu visu, ko varam, lai izvairītos no parādiem. Šajā nedēļā mēs aplūkosim, ko Bībele saka par dzīvošanu uz parāda.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. martā.

Aizņemšanās un tērēšana

Pravieši un Eliša bija devušies pēc malkas pie Jardānas upes, kad “vienam, baļķi cērtot, dzelzs cirvis iekrita ūdenī. Tas iekliedzās: ‘Ak, mans kungs, cirvis bija palienēts!’” (2. Ķēn. 6:5). Darbības vārds “aizņemties” nozīmē lietot ar atļauju kaut ko, kas pieder kādam citam. Šī atļauja ietver risku un atbildību. Aizņemta nauda būtībā nav citādāka kā palienēts cirvis.

Vienīgais iemesls, kāpēc mēs aizņemamies naudu, ir, lai to tērētu. Finansiālais risks, ko mēs uzņemamies, ir pieņemt, ka mēs varēsim to atmaksāt un ka nākotnē nebūs finansiālu pārsteigumu. Tomēr nākotne mums ir nezināma (Sak. 8:7); tādējādi naudas aizņemšanās vienmēr ietver risku.

Ko šie panti stāsta par parādu?

Ps. 37:21 _____

Sak. 5:5 _____

5. Moz. 28:44, 45 _____

Mēs varam aizņemties naudu ar domu izlietot to gudri, bet kārdināšana tērēt to, kas mums ir, pat ja tā ir aizlienēta nauda, var novest ļoti smagās problēmās. Patiešām, palienētas naudas tērēšana ļauj daudziem no mums dzīvot tā, kā mēs nevaram atļauties. Kārdināšana aizņemties un tērēt ir patērētāju kultūras sirdspuksti, kas ietekmē gan bagātos, gan trūcīgos. Kad tiekam kārdināti, mums vajadzētu meklēt Dieva aizgādību (1. Kor. 10:13), jo aizņemšanās ir lāsts (5. Moz. 28:43-45).

Nesāciet slikto ieradumu aizņemties naudu. Ja jūs to jau darāt, tad atmaksājiet atpakaļ, cik vien ātri iespējams. Mums ir jāmācās tērēt gudri un būt Dieva naudas saimniekiem, nevis jāļauj pār sevi valdīt pasaules naudai.

Vēlreiz jāatzīst, ka ir dažas situācijas, kurās ir nepieciešams aizņemties. Bet tas ir jādara piesardzīgi un ar nodomu atdot, cik vien drīz iespējams.

Kādas garīgas briesmas draud cilvēkam, kas ir pārāk iegrimis parādos? _____

Namturība un tūlītējs apmierinājums

“Un Jēkabs deva Ēsavam maizi un lēcu viru, un viņš ēda un dzēra un cēlās un gāja – tā Ēsavs nonievāja pirmdzimtību” (1. Moz. 25:34). Ēsavs bija spēcīgs vīrs, kas pavadīja laiku ārā un darīja to, kas viņam patika. Kad viņš sajuta brāļa sautējuma smaržu, viņš nekavējoties gribēja lēcas, lai gan maz ticams, ka viņš mira no izsalkuma. Atrodoties savu emociju un jūtu varā, viņš ļāva mirkļa spiedienam valdīt pār saprātu un pārdeva savas pirmdzimtības tiesības, lai gūtu tūlītēju apmierinājumu. Kad viņš gribēja atgūt savas pirmdzimtības tiesības, “kaut ar asarām acis viņš to meklēja” (Ebr. 12:17), viņš to nesaņēma.

Pretēji tam mūsu paraugs ir Jēzus. Pēc 40 dienu ilga gavēņa un esot tuvu badam, Jēzus trīs reizes tika sātana kārdināts (Mat. 4:3-10). Bet Jēzus redzēja kārdināšanas tādas, kas tās bija, un pat Savā novājinātajā stāvoklī Viņš nepadevās apmierinājumam. Jēzus dzīvoja Visu savu dzīvi, liedzot sev grēka priekus un tūlītēju apmierinājumu, un, to darot, Viņš parādīja, ka arī mums var būt vara pār grēku. Viņš nepārdeva un nezaudēja Savas pirmdzimtības tiesības, un Viņš aicina mūs visus tajās piedalīties, esot līdzmantiniekiem kopā ar Viņu (Rom. 8:17, Tit. 3:7). Mēs paturam savas pirmdzimtības tiesības, sekojot paraugam, ko Jēzus parādīja, kad tika kārdināts (1. Kor. 10:13).

Vislabākais, ko šī pasaule var piedāvāt, ir apdāvināt tūlīt un tagad, bet tā nevar piedāvāt ilgstošu laimi. Dzīvošana sev ir pretstats dzīvošanai Dievam.

Ko šie panti māca par tūlītēja apmierinājuma potenciālajām briesmām, kas draud pat uzticīgiem cilvēkiem? 2. Sam. 11:2-4, 1. Moz. 3:6, Fil. 3:19, 1. Jāņa 2:16, Rom. 8:8. _____

Ilgas pēc tūlītēja apmierinājuma ir nekontrolēta prāta simptoms, tas ir pacietības ienaidnieks, kas sagrauj ilgtermiņa mērķus, nonievājot un aizskarot atbildības sajūtu. Apmierinājuma atlikšana ir iemācīts princips. Tā ir dzīves prasme, kas palīdz mums pārvaldīt situācijas un spiedienu, īpaši kārdināšanas, ko piedāvā pasaule, tādas kā negudra naudas aizņemšanās. Tomēr kaut kā sev aizliegšana nav populāra pasaulē, kas būvēta uz ļaušanos tūlītējam apbalvojumam, ātriem risinājumiem un shēmām, kā kļūt bagātam. Ja mēs reiz esam piedzīvojuši tūlītēju apmierinājumu, mēs visdrīzāk izvēlēsimies īslaicīgu atalgojumu atkal un atkal. Dieva doto dāvanu pārvaldniekiem nav jākrit šajā slazdā.

Dzīvot savu līdzekļu robežās

“Gudrajam namā jaukas mantas un eļļa, bet muļķis tikai tērē!” (Sak. 21:20) Šis pants pretstata ekonomiski atbildīgu līdzekļu pārvaldi izšķērdīgai un greznai uzdzīvei. Muļķi neplāno, lai dzīvotu savu līdzekļu robežās. Viņi alkatīgi tērē savā pārziņā esošos līdzekļus, pat tos, kas ir palienēti, jūtot, ka finansiāla gudrība vai taupīga dzīvošana ir grūta, līdzīga negribētam ēdienam. Tomēr pat tad, kad mums ir jāaizņemas nauda, piemēram, mājai, mums tas ir jādara ar rūpīgām pārdomām un izpratni, ka mums būs jādzīvo savu līdzekļu robežās.

Bagātais var dzīvot saskaņā ar saviem līdzekļiem savas bagātības dēļ. Viņu problēma ir, ka viņi vienmēr raizējas par savu bagātību un kā to noturēt. Kad cilvēkiem ir ļoti maz un viņi dzīvo no algas līdz algai, viņi uztraucas par dzīvības, nevis bagātības uzturēšanu. Tomēr Bībele dod mums padomu dzīvot savu līdzekļu robežās, neskatoties uz to, cik daudz mums ir. Pāvils iesaka kaut ko tādu, ko mēs varētu uzskatīt par ārkārtīgi vienkāršu: “Ja vien ir iztika un apģērbs, ar to mums būs diezgan” (1. Tim. 6:8). Pāvils neuzskata laicīgus īpašumus par tik svarīgiem, jo viņam dzīvošana Kristū ir pietiekama (Fil. 1:21).

Kāds princips ir jāatceras pirms visa cita? Mat. 6:33. Kā mēs varam būt droši, ka tieši tā mēs dzīvojam savu dzīvi? _____

Mums vajadzētu domāt par saviem līdzekļiem nevis kā par ienākumiem, bet kā par resursiem, kurus mums uzticēts pārvaldīt. Budžets ir metode, ko mums vajadzētu izmantot, lai šo uzdevumu paveiktu. Budžeta plānošana ir iemācīta prasme, kas ir dziļi jāpēta. Ir vajadzīga disciplinēta darbība un pūles, lai veiksmīgi pārvaldītu līdzsvarotu finansiālo plānu (Sak. 14:15). Ja mēs nododamies, lai gūtu panākumus savā finansiālajā namturības plānā, mēs spēsim izvairīties no apkaunojošām finansiālām kļūdām.

Ja jums ir problēmas ar naudas menedžmentu, sastādiet budžetu. Tam nav jābūt sarežģītam. Jums tikai vairākus mēnešus jāsaskaita visi izdevumi un tad jāaprēķina mēneša vidējās izmaksas. Galvenais ir dzīvot savu līdzekļu robežās un darīt visu iespējamo, lai izvairītos no parāda.

Izlasi Lūk. 14:27-30. Jēzus šeit ilustrē mācekļības cenu, stāstot stāstu par celtnieku, kas aprēķināja torņa būvēšanas izmaksas un to, kas notiks, ja viņš to nevarēs pabeigt. Kādu mācību par namturību mums vajadzētu šeit smelties? _____

Pateikt “nē” parādiem

Izlasi 5. Moz. 28:12. Ko tas mums māca par iekļūšanu pārāk lielos parādos? Kādu principu mēs šeit redzam darbojamies? _____

Tā ir tikai veselīga domāšana, ja mēs izvairāmies no parādiem, cik vien varam. Raksti neiesaka mums arī galvot par citu cilvēku parādiem (Sak. 17:18, 22:26). Parāds ierobežo nākotni un liek pakļauties tā prasībām no mūsu finansiālā vājuma pozīcijām. Tas ir pievilcīgs eliksīrs, ko kristiešiem ir grūti atvairīt un pārvaldīt. Parāds varbūt nav nekas amorāls, bet tas nestiprina mūsu garīgo dzīvi.

“Ir jābūt stingrai taupībai, vai arī notiks iedzīvošanās smagos parādos. Turieties savās robežās. Bēdziet no iedzīvošanās parādos tā, it kā jūs bēgtu no spītālības.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 272. lpp.)

Parāds var kļūt par finansiālu verdzību, kas padara mūs par “devēja kalpiem” (Sak. 22:7). Tā kā dzīvošana uz parāda šķiet tik ļoti dabiska lieta mūsdienu pasaulē, mums gribas domāt, ka tas ir normāli. Galu galā, pat veselu nāciju pastāvēšana balstās tikai uz parādiem. Kāpēc atsevišķi cilvēki nevarētu darīt to pašu? Šāda attieksme ir nepareiza.

“Noslēdziet svinīgu derību ar Dievu, ka, pateicoties Viņa svētībai, jūs samaksāsiet visus parādus un tad ne no viena neko neaizņemsieties, pat ja jums būs jāpārtiek no maizes un auzu putras. Ir tik viegli, klājot galdū, iztērēt no kabatas vēl kaut kam liekus divdesmit piecus centus. Rūpējieties par penijiem, un dolāri paši par sevi parūpēsies. Šeit mazdrusciņ, tur mazdrusciņ, un tad vēl kaut kas tiek nopirkts, drīz pārvēršot centus par dolāriem. Aizliedziet sev vismaz tik ilgi, kamēr esat parādos. [...] Nevilcinieties, nekļūstiet mazdūšīgi un negriezieties atpakaļ. Aizliedziet savai garšai, aizliedziet izdabāšanai ēstgribai, taupiet penijus un maksājiet parādus. Tieciet no tiem vaļā, cik vien ātri iespējams. Kad jūs atkal varēsiet kļūt par brīviem cilvēkiem, neesot nevienam neko parādā, jūs būsiet sasnieguši lielu uzvaru.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 257. lpp.)

Parāds ir vājās pamats, uz kā stāvēt kristiešiem. Tas var būt kaitīgs mūsu garīgajai pieredzei un ietekmēt mūsu spēju finansiāli uzturēt Dieva darbu. Tas laupa mums spēju dot citiem ar uzticību un laupa iespējas iegūt Dieva svētības.

Kādas ir dažas no izvēlēm, ko jūs varat izdarīt tieši tagad, lai palīdzētu jums izvairīties no jebkādiem nevajadzīgiem parādiem? Ko jums vajadzētu sev aizliegt, lai neiedzīvotos parādos?

Taupīšana un ieguldīšana

Skudras strādā, lai nodrošinātu iztiku ziemai (Sak. 6:6-8). Mēs rīkojamies gudri, ja ņemam vērā viņu rīcību un regulāri ietaupām naudu īpašam nolūkam. Ietaupīšanas galvenā doma ir, lai būtu pieejami resursi dzīvošanai vai kādām vajadzībām, nevis lai izšķiestu vai uzkrātu to, ko mēs nopelnām. Naudas pārvaldīšana prasa gudrību, budžeta plānošanu un disciplīnu. Ja viss, ko mēs darām, ir taupīšana sev, mēs apzogam Dieva īpašumu, nevis pārvaldām to.

“Nevajadzīgi izdota nauda ir dubults zaudējums. Tā ne tikai ir pazaudēta, bet arī tās potenciālais ieguvums ir aizgājis. Ja mēs to būtu atlikuši, tas virs zemes varētu tikt pavairots ar ietaupīšanu vai Debesīs ar došanu. [...] Taupīšana ir disciplīna, kas attīsta varu pār naudu. Tā vietā, lai ļautu naudai pārņemt mūs, uz kuriem vien mūsu iegribas sliecas, mēs pārņemam kontroli.” (Randy C. Alcorn, Money „Possessions and Eternity” (Carol Stream: Illinois, Tyndale House Publishers, 2003), p. 328)

Izlasi Sak. 13:11, Sak. 21:5 un Sak. 13:18. Kādi praktiski vārdi šeit mums ir doti, lai palīdzētu mums labāk pārvaldīt finansiālos jautājumus? _____

Pārvaldnieki taupa naudu ģimenes vajadzībām un iegulda Debesīs, pārvaldot Dieva aktīvus. Runa nav par to, cik daudz cilvēkam pieder, bet gan par bībelisku pārvaldes plānu, lai arī kāda būtu jūsu finansiālā situācija. Ietaupīšanai ģimenes vajadzībām vajadzētu notikt gudri. Lai samazinātu jebkuru zaudējumu, ir jāriskē (Māc. 11:1, 2). Divi veiksmīgi instrumenti šajā modelī ir strādāšana pie šādas samazināšanas pirms savu vēlmju apmierināšanas (Sak. 24:27) un tad kvalificēta padoma meklēšana no citiem (Sak. 15:22). Apmierinot vajadzības un bagātībai pieaugot, mums ir jāpatur prātā “Kungu, savu Dievu, jo Viņš dod tev spēku iemantot labklājību, piepildīdams savu derību, ko Viņš zvērējis taviem tēviem, kā šodien” (5. Moz. 8:18).

Visdrošākais ieguldīšanas modelis Dieva pārvaldniekam ir ieguldīt “Debesu valstībā” (Mat. 13:44). Tur nav inflācijas, risku, zagļu vai ekonomiskās lejupslīdes. Tas ir kā naudas maks, kas nekad nenodilst (Lūk. 12:33). Kristus pieņemšana atver kontu, un desmitā atgriešana un ziedojumi ir noguldījumi. Tas ir, lai arī cik ļoti mums jāpūpējas par savām laicīgajām lietām, piemēram, jāmaksā rēķini, mums vienmēr jāpatur redzeslokā arī mūžīgās patiesības.

Izlasi 2. Kor. 4:18. Kā mēs varam paturēt šo patiesību vienmēr savā priekšā, vienlaikus dzīvojot šeit kā atbildīgi pārvaldnieki? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Katra dabiskā spēja, prasme vai dāvana nāk no Dieva, vienalga, vai mēs esam ģenētiski to mantojoši, vai tā radusies vides un izglītības ietekmē, vai arī abi kopā. Vienādojuma svarīgā daļa ir tā, ko mēs darām ar savām spējām un prasmēm. Dievs gaida, ka pārvaldnieki mācīsies būt kungi pār savām prasmēm un spējām, pateicoties savai izglītībai un praktiskajai pieredzei (Māc. 10:10).

Becalēls bija pildīts "Dieva Garu, gudrību un saprātu, ar atziņu un visādām mācām" (2. Moz. 35:31). Viņam un Āholiābam (2. Moz. 35:34) bija spējas mācīt citiem savu amatu.

Mēs varam mācīties būt labāki pārvaldnieki un īpaši izvairīties no parādiem, dzīvojot materiālistiskā pasaulē. Mums vajadzētu vienmēr attīstīt savas prasmes lasot, apmeklējot seminārus, formālajā izglītībā (ja vien iespējams) un beigās praktiski izmēģinot to, ko esam mācījušies. Savu prasmju attīstīšana padara mūs spējīgus dot vislabāko Dievam un būt labiem pārvaldniekiem.

Līdzība par talantiem norāda, ka katrs kalps saņēma talantus "katrs pēc viņa spējām" (Mat. 25:15). Divi kalpi divkāršoja viņiem iedoto daudzumu, bet trešais paslēpa to zemē. Mums vajadzētu vienmēr censties uzlabot to, kas mums ir, bet talanta aprakšana neparāda nekādas spējas vai prasmes. Naudas pārvaldīšana, izkļūšana no parādiem, disciplīnas izkopšana un praktiskā pieredze attīsta kompetences, kas ir Dieva svētības. Lai kļūtu prasmīgi un veiksmīgi kādā lietā, mums jāvingrinās atkal un atkal.

"Kad dzīvē tiek īstenotas ikdienas dzīves mācības, tām ir dziļa un ilgstoša ietekme uz raksturu. Timotejs mācījās šīs mācības un ieviesa praktiskajā dzīvē. Viņam nebija nekādu īpaši spožu talantu, bet viņa darbs bija vērtīgs, jo viņš izmantoja savas Dieva dotās spējas kalpošanā Kungam." (Elena Vaita, "Apustuļu darbi", 205. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan kristiešiem vienmēr ir svarīga paškontrolē, īpaši svarīga tā ir tad, ja paškontroles trūkums var novest pie finansiālām grūtībām vai sagrauves. Ko mēs kā draudze varam darīt, lai palīdzētu tiem, kam varētu draudēt briesmas šīs problēmas dēļ?

2. Izlasi Rom. 13:7, 8. Kā mēs varam attiecināt šos vārdus uz savu ikdienas dzīvi un uz savām attiecībām ar citiem?

3. Ir cilvēki, kas apgalvo, ka mums nevajadzētu uztraukties par nonākšanu parādos, jo Jēzus drīz nāks. Ko jūs atbildētu uz šādu apgalvojumu?

PĀRVALDNIĒKA IERADUMI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef. 5:15-17, Kol. 3:23, Lūk. 12:35-48, Jēk. 4:14, Ap.d. 3:21, 1. Kor. 9:24-27.

ATMIŅAS PANTS:

“Kā lai zēns dara šķīstu savu taku – tik turēdamies pie Tava vārda! No visas sirds es meklēju Tevi, nelauj man noklist no Taviem baušļiem! Sirdī es noglabāju Tavus vārdus, lai nesagrēkotu pret Tevi” (Ps. 119:9-11).

Ieradumi atklāj dzīves virzienu un nolūku. Pārvaldnieki, kas attīsta vislabākos ieradumus, ir visuzticamākie pārvaldnieki. Daniēlam bija ieradums katru dienu lūgt (Dan. 6:10). Pāvila ieradums bija atrasties sinagogā (Ap. d. 17:1, 2). Viņš arī raksta: “Nepievilieties: ļauna sabiedrība samaitā krietnus tikumus” (1. Kor. 15:33). Mums ir jāizkopj labi ieradumi, lai aizstātu sliktos.

“Mēs katrs personīgi šajā dzīvē un mūžībā būsīm tādi, kādus mūsu ieradumi mūs izveidos. To cilvēku dzīve, kas izveido pareizus ieradumus un kas ir uzticīgi katra pienākuma veikšanā, būs kā mirdzošas gaismas, izplatot spožus starus uz citu ceļa.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj., 452. lpp.)

Ceļš, ko rada ieradums, ir visātrākais ceļš, ko jūs varat izvēlēties, lai iegūtu tādu atalgojumu, kādu jūs meklējat. Ieradums ir iesakņojies lēmums. Citiem vārdiem, jums par to pat nav jādomā, jūs to vienkārši darāt. Šis ieradums var būt ļoti labs vai ļoti sliktis – atkarībā no tā, kas tas ir. Šajā nedēļā mēs aplūkosim spēcīgus ieradumus, kas palīdzēs pārvaldniekam vadīt Dieva darbu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. martā.

Ieradums: vispirms meklēt Dievu

Mums visiem ir ieradumi. Jautājums ir: kādi tie ir? Labi vai slikti? No visiem labajiem ieradumiem, kādi var būt kristietim, katru dienu vispirms meklēt Dievu vajadzētu būt vissvarīgākajam ieradumam.

“Katru rītu nododiet sevi, savu dvēseli, ķermeni un garu Dievam. Izveidojiet nodošanās ieradumus un arvien vairāk un vairāk uzticieties savam Glābējam.” (Elena Vaita “Prāts, raksturs un personība” 1. sēj., 15. lpp.) Ar šādu ieradumu mēs noteikti ieiesim pa “šaurajiem vārdiem”, kas ved uz dzīvību (Mat. 7:14).

Dievs teica: “Lai tev nav citu dievu bez manis” (2. Moz. 20:3). Jēzus mūsu pamatvajadzību kontekstā teica, lai mēs meklējam “vispirms Dieva valstību un Viņa taisnību, tad jums viss pārējais tiks iedots” (Mat. 6:33), un mums ir arī teikts: “Jūs meklēsiet Mani un atradīsiet – ja meklēsiet Mani no visas sirds” (Jer. 29:13).

Izlasi Mat. 22:37, 38; Ap.d. 17:28, Ef. 5:15-17 un Kol. 3:23. Kas šeit ir pateikts tāds, kas var palīdzēt mums saprast, kā likt Dievu pirmajā vietā savā dzīvē? _____

No visiem paraugiem, kā likt Kungu pirmajā vietā, neviens, protams, nav labāks par Jēzus paraugu. Jēzus lika Savu Tēvu pirmajā vietā it visā. Mēs redzam šo prioritāti tad, kad Viņš Pashā svētku laikā kā bērns devās uz Jeruzālemi. Kad māte Viņu atrada “templī” un izteica pārmetumu, Viņš tai atbildēja: “Vai jūs nezināt, ka man jādarbojas sava Tēva lietās?” (Lūk. 2:46, 49).

Visā Savā dzīvē Jēzus alka pēc savienības ar Savu Tēvu, kā to pierāda Viņa ierastā lūgšanu dzīve. Šis ieradums bija kaut kas tāds, ko mācekļi pilnībā nesaprata. Visi tumsības spēki nevarēja atdalīt Jēzu no Tēva, jo Jēzus izveidoja ieradumu uzturēt nesaraujamu kontaktu ar Viņu.

Mēs varam sekot Jēzus paraugam, pieņemot lēmumu mīlēt Dievu ar visu savu sirdi, prātu un dvēseli (Mat. 22:37). Lūdzot, pētot Dieva Vārdu un cenšoties līdzināties Jēzum visā, ko mēs darām, mēs izveidosim ieradumu padarīt Dievu par pirmo savā dzīvē. Vai var būt vēl labāks ieradums?

Jautā sev: vai es patiešām esmu Dievu nolīcis pirmajā vietā savā dzīvē? Kā tu to vari zināt?

Ieradums gaidīt Jēzus atgriešanos

Izlasi Lūk. 12:35-48. Ko šī līdzība mums māca par to, kā mums vajadzētu attiekties pret Jēzus otro nākšanu? Kāpēc visam, ko mēs darām, ir jābūt Viņa otrās nākšanas realitātes kontekstā?

Namturībai vajadzētu būt pēc ieraduma īstenotai Jēzus atgriešanās gaismā. Neuzticīgiie pārvaldnieki, kas tomēr nolemj rīkoties uzticīgi, beigās tiks atpazīti pēc viņu darbiem. Jo patiesi, uzticīgi pārvaldnieki īsteno savas atbildības, vērojot un strādājot tā, it kā kungs būtu klātesošs. Viņi dzīvo nākotnei un uzticīgi strādā katru dienu. “Bet mēs piederam debesīm, no kurienes mēs ar pacietību gaidām glābēju Kungu Jēzu Kristu” (Fil. 3:20).

Ābrahāms gaidīja mūžīgu pilsētu (Ebr. 11:10) un Pāvils gaidīja Kristus atgriešanos (Ebr. 10:25). Viņi bija tie, kas domāja uz priekšu, piedalījās, plānoja un bija gatavi satikt Jēzu. Mums arī ir jāattīsta šis ieradums raudzīties tālumā ar noturīgu skatienu, gaidot evaņģēlija kulmināciju (Tit. 2:13). Tā vietā, lai šad un tad pievērstos evaņģēlijam, mums vajadzētu pastāvīgi skatīties, vērot un darīt, vienmēr apzinoties mūžību, kas mūs sagaida, kad Kristus atgriezīsies. Vienlaikus mums vajadzētu izvairīties no dīvainiem un nekontrolētiem spekulējumiem par gala laika notikumiem. Otrās nākšanas apsolījums iedod virzienu mūsu katra dzīvei, nodrošina pareizo skatījumu uz tagadni un palīdz mums atcerēties, kas dzīvē ir svarīgs. Ieradums gaidīt Jēzus atgriešanos iedod pārvaldniekam skaidrību un jēgu.

Krusts ir sagatavojis ceļu, lai mēs varētu satikties ar Glābēju. Mēs gaidām ceļazīmes, kas ir atklātas Rakstos un kas norāda uz Kristus nākšanu Tēva un eņģeļu godībā (Marka 8:38). “Jo mūsu skatiens nav pievērst redzamajam, bet neredzamajam; redzamais ir tikai uz brīdi, bet neredzamais – mūžīgs” (2. Kor. 4:18).

Jā, nāvei un vienmēr klātesošajai nāves realitātei vajadzētu palīdzēt mums saprast, cik ierobežots un īslaicīgs ir mūsu šīs zemes laiks. Bet otrās nākšanas apsolījums mums arī parāda, ka nāve pati par sevi ir īslaicīga un pārejoša. Tāpēc nav brīnums, ka mums vajadzētu dzīvot Kristus atgriešanās apsolījumu gaismā – apsolījumu, kam vajadzētu ietekmēt to, kā dzīvo katrs kristīgs namturis. Izveidosim ieradumu vienmēr dzīvot Kristus atgriešanās gaidās. Jau mūsu baznīcas nosaukums atklāj šīs gaidīšanas realitāti.

Ieradums izlietot laiku gudri

“Mēs tik no vakardienas, mēs nezinām! – kā ēna mūsu dienas virs zemes” (Īj. 8:9).

Var apstādināt pulksteņi, bet ne laika kustību. Laiks negaida, tas turpina iet uz priekšu, pat ja mēs stāvam un neko nedarām.

Ko uzskaitītie panti mums stāsta par mūsu laiku šeit virs zemes, šajā dzīvē? Jēk. 4:14, Ps. 90:10, 12, Ps. 39:4, 5; Māc. 3:6-8. Kāda ir galvenā vēsts, ko mums vajadzētu paņemt no šiem pantiem par to, cik dārgs ir laiks šajā dzīvē? _____

Tā kā laiks ir tik ierobežots un neatgūstams, ir ļoti svarīgi, lai kristieši būtu labi tā pārvaldnieki. Tāpēc mums vajadzētu attīstīt ieradumu izlietot laiku gudri, pievēršoties tam, kas ir svarīgs šajā dzīvē un nākamajā. Mums ir jāpārvalda laiks, balstoties uz to, ko Dieva Vārds mums atklāj kā svarīgu, jo, kad laiks reiz ir pagājis, to nav iespējams atjaunot. Ja mēs zaudējam naudu, mēs to varam atkal nopelnīt, varbūt pat vairāk, nekā sākumā pazaudējām. Ar laiku tā nav. Zaudēts mirklis ir mirklis, kas zaudēts uz mūžīgiem laikiem. Ir vieglāk izlietu olu dabūt atpakaļ čaumalā, nekā atgūt kaut mirkli no pagātnes. Tādējādi laiks ir viens no visdārgākajiem īpašumiem, ko Dievs mums ir devis. Cik tāpēc ir svarīgi, ka mēs attīstām ieradumu katru mums piešķirto mirkli izlietot vislietderīgāk.

“Mūsu laiks pieder Dievam. Katrs mirklis pieder Viņam, un mums ir visvinnīgākais pienākums uzlabot to Viņa godam. Par nevienu talantu, ko Viņš mums ir iedevis, Viņš neprasīs stingrāku pārskatu kā par mūsu laiku. Laika vērtība ir neaprēķināma. Kristus uzskatīja katru mirkli par dārgu, un tāpēc mums arī to vajadzētu par tādu uzskatīt. Dzīve ir pārāk īsa, lai to izniekotu. Mums ir tikai dažas pārbaudes dienas, kurās sagatavoties mūžībai. Mums nav laika, ko izniekot, nav laika, ko veltīt savtīgām izpriecām, nav laika izdabāt grēkam.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 342. lpp.)

“Rūpīgi raugiet, kā jūs dzīvojat, nedzīvojiet kā negudri, bet kā gudri, izmantojiet šo laiku, jo šīs dienas ir ļaunas” (Ef. 5:15, 16). Ko Pāvils mums šeit pasaka un kā mēs varam attiecināt šos vārdus uz savu pašreizējo situāciju? _____

Ieradums uzturēt veselīgu prātu, miesu un dvēseli

Mēs sākotnēji bijām radīti pilnīgi – mentāli, fiziski un garīgi. Protams, grēks to visu ir sa-grāvis. Labā evaņģēlija vēsts ir, ka Dievs atjauno mūsos to, kādi mēs sākotnēji bijām veidoti.

Izlasi Ap.d. 3:21 un Atkl. 21:1-5. Kāda cerība mums ir atrodama šajos pantos? Kā mums ir jādzīvo, gaidot šo galējo atjaunošanu? _____

Kristus nenogurdināmi strādāja, lai paceltu cilvēci garīgi, mentāli un fiziski, Viņš bija kā priekšgājējs galējai atjaunošanai laiku beigās.

Jēzus dziedinošā kalpošana pierāda, ka Dievs grib, lai mēs būtu tik veselīgi, cik vien iespējams, līdz pienāk gals. Tādējādi pārvaldnieki attīsta savus prāta, miesas un dvēseles ieradumus, lai veicinātu veselīgu dzīvesveidu.

Pirmkārt, prāts kļūst stiprāks, ja tas tiek vairāk izmantots. Izveido ieradumu piepildīt savu prātu ar to, “kas patiens, godājams, taisns un šķīsts, kas ir pievilcīgs un apbrīnojams – kas saistīts ar tikumu un ir slavējams” (Fil. 4:8). Šādas domas nes mieru (Jes. 26:3), un “dzīvību miesai dod rāms prāts” (Sak. 14:30). Veselīgi prāta ieradumi ļauj spēka citadelei darboties vislabākajos iespējamajos apstākļos.

Otrkārt, labi veselības ieradumi, tādi kā kustības un kārtīgs uzturs, norāda, ka mēs rūpējami par sevi. Piemēram, kustības samazina stresu un asinsspiedienu, uzlabo noskaņojumu un ir eliksīrs, kas cīnās pret novecošanu vairāk nekā jebkas cits, kas pieejams veikalu plauktos.

Treškārt, pārvaldnieks attīstīs labus ieradumus, lai uzmundrinātu dvēseli. Pacel savu dvēseli pie Dieva (Ps. 86:4, 5) un gaidi (Ps. 62:5). Tava dvēsele uzplauks “patiesībā, kurā tu jau dzīvo” (3. Jāņa 3) un tiks saglabāta “nevainojami .. mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai” (1. Tes. 5:23).

Padomājiet, kāda veida ieradumi jums ir un kā tie ietekmē jūsu garīgo, fizisko un mentālo veselību. Vai jums ir nepieciešamas kādas pārmaiņas, kas varētu palīdzēt uzlabot kādu no šīm jomām? Ko jums vajadzētu mainīt savā dzīvē un uz kādiem Bībeles apsolījumiem jūs varat balstīties, lai uzlabotu dzīves kvalitāti jau tagad, gaidot galējo atjaunošanu? _____

Pašdisciplīnas ieradums

Pašdisciplīna ir viena no vissvarīgākajām rakstura īpašībām, kāda var būt pārvaldniekam. “Dievs mums nav devis bailības garu, bet gan spēka, mīlestības un saprāta garu” (2. Tim. 1:7). Grieķu vārds “sophronismos”, kas tulkots kā “disciplīna”, atrodams tikai šajā pantā Jaunajā Derībā un ietver spēju līdzsvarot darāmo ar veselīgu prātu, kas nenovērsīsies no Dieva principiem. Pašdisciplīna var mums palīdzēt atšķirt labo no ļaunā (Ebr. 5:14), izprast nervus kutinošās situācijas mūsu priekšā un tomēr mierīgi un lēnprātīgi stāties pretī spiedienam un traucēkļiem, neskatoties uz iznākumu. Daniēls sekoja pareizajam par spiti lauvu bedrei – pretēji Simsonam, kas dzīvoja sev izdabājošu dzīvi un parādīja pavisam niecīgas savaldības vai veselīga sprieduma pazīmes. Jāzeps Potifara namā sekoja tam, kas ir pareizs, – pretēji Sālamanam, kas pielūdza citus dievus (1. Ķēn. 11:4, 5).

Izlasi 1. Kor. 9:24-27. Ko Pāvils šeit pasaka par pašdisciplīnu? Ko viņš pasaka tādu, no kā ir atkarīgs viss pašdisciplīnas jautājums? _____

“Pasaule ir padevusies izdabāšanai sev. Visapkārt ir maldi un pasakas. Ir savairojušies sātana slazdi, lai iznīcinātu dvēseles. Visiem, kas vēlas iegūt svētumu, bīstoties Dievu, ir jāmācās savaldības un paškontroles mācības. Ēstkāre un kaislības ir jātur pakļautībā augstākiem prāta spēkiem. Šī pašdisciplīna ir būtiska prāta spēkam un garīgajām izpratnes spējām, kas padara mūs spējīgus saprast un īstenot Dieva Vārda svētās patiesības.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 101. lpp.)

Pašdisciplīna uzlabojas, attīstot ieradumu. Dievs ir aicinājis jūs būt “svētiem visās savās dzīves gaitās” (1. Pēt. 1:15) un “vingrināt sevi dievbijībā” (1. Tim. 4:7). Pārvaldniekiem ir jābūt disciplinētiem un jātrenējas tādiem būt – tieši tāpat kā vīstalantīgākajiem atlētiem vai muziķiem. Dieva spēkā un ar pašu čaklām pūlēm mums ir jādisciplinē sevi lietās, kam patiešām ir nozīme.

Kā mēs varam iemācīties padoties Dieva spēkam, kurš vienīgais var iedot mums pašdisciplīnu, kas ir nepieciešama uzticīgiem un dievbijīgiem pārvaldniekiem kritušā un samaitātā pasaulē?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ēnohs un Noa bija izveidojuši ieradumu staigāt ar Dievu laikmetā, kad tikai nedaudzi palika uzticīgi galējību, materiālisma un vardarbības vidū (1. Moz. 5:24, 6:9). Viņi saprata un pieņēma Dieva žēlastību un tāpēc bija labi īpašumu un viņiem uzticēto uzdevumu pārvaldnieki.

Cauri visiem laikmetiem cilvēki ir staigājuši ar Dievu tieši tāpat, kā to darīja Ēnohs un Noa. Piemēram, Daniēls un viņa draugi "saprata, ka, lai stāvētu kā patiesās reliģijas pārstāvji pagānisma viltus reliģiju vidū, viņiem bija jābūt skaidram prātam un kristīgā rakstura pilnībai. Pats Dievs bija viņu skolotājs. Pastāvīgi lūdzot, apzinīgi mācoties un paturot prātā Neredzamo, viņi staigāja ar Dievu tā, kā to darīja Ēnohs." (Elena Vaita "Pravieši un ķēniņi", 486. lpp.)

"Staigāšana ar Dievu" definē, ko dara pārvaldnieks, tas ir, dzīvo katru dienu virs zemes kopā ar Dievu. Gudrs pārvaldnieks padarīs staigāšanu ar Dievu par ieradumu pasaules samaitātības vidū, jo tikai ar šādu savienību ar Dievu mēs varam tikt pasargāti no iekrišanas visur valdošajos ļaunumos.

Būt uzticīgam pārvaldniekam ietver visaptverošu dzīvi, kas sākas ar to, ka cilvēks ir saskaņā ar Dievu (Am. 3:3). Mums ir jāstaigā ar Kristu (Kol. 2:6), jāstaigā jaunā dzīvē (Rom. 6:4), jāstaigā mīlestībā (Ef. 5:2), jāstaigā gudrībā (Kol. 4:5), jāstaigā patiesībā (Ps. 86:11), jāstaigā gaismā (1. Jāņa 1:7), jāstaigā godīgumā (Sak. 19:1), jāstaigā Viņa likumā (2. Moz. 16:4), jāstaigā labos darbos (Ef. 2:10) un jāstaigā pa taisnu ceļu (Sak. 4:26).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Definējiet pazemību un paskaidrojiet tās lomu pārvaldnieka dzīvē (Mat. 11:29, Ef. 4:2, Fil. 2:3, Jēk. 4:10). Kāpēc pazemība ir tik svarīga mūsu staigāšanā ar Dievu? (Mih. 6:8)
2. Grupā pārrunājiet, kādos veidos mēs varam palīdzēt tiem mūsu vidū, kas ir iekrituši sliktos un pat sevi iznīcinošos ieradumos. Kā jūs kā vietējā draudze varat palīdzēt šiem cilvēkiem?
3. Nosauciet vēl citus labus ieradumus, kādiem vajadzētu piemist kristīgiem pārvaldniekiem! Sk., piemēram, Tit. 2:7, Ps. 119:172, Mat. 5:8.
4. Grupā pārrunājiet par laiku un laika noslēpumiem. Kāpēc šķiet, ka tas paiet tik ātri? Kā mēs vispār saprotam, kas ir laiks? Un, vissvarīgākais, kāpēc ir nepieciešams, ka mēs esam labi laika pārvaldnieki, ja mums, atrodoties virs zemes, ir iedots tik maz no tā?

NAMTURĪBAS REZULTĀTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Tīm. 3:1-9, Ec. 14:14, Fil. 4:4-13, Sak. 3:5, 1. Pēt. 2:11, 12, Mat. 7:23, 25:21.

ATMIŅAS PANTS:

“Esiet krietni, dzīvojot starp pagāniem, lai par tām lietām, kurās tie nosoda jūs kā ļaundarus, tie, vērodami jūsu labos darbus, slavē Dievu piemeklēšanas dienā” (1. Pēt. 2:12).

Kā pārvaldniekiem mums vajadzētu dzīvot kā tā Dieva lieciniekiem, kam mēs kalpojam, kas nozīmē, ka mums vajadzētu izplatīt spēcīgu ietekmi uz tiem, kas ir ap mums, – ietekmi uz labu.

Mūsu stāsts nav izolēts no pasaules ap mums. Tā vietā mums ir priekštiesība parādīt labāku dzīvesveidu tiem, kas nezina, kas mums ir iedots. Namturība ir uzplaukumu veicinoša rīcība, atsaucoties Dieva aicinājumam dzīvot dievbijīgu dzīvi. Dievs dod mums prasmes dzīvot citādu dzīvesveidu (2. Kor. 6:17), ko citi ievēros un izvaicās par to. Tāpēc mums ir teikts: “Svēti godājiet Kristu kā Kungu savās sirdīs, esiet vienmēr gatavi atbildēt ikvienam, kas prasa jums paskaidrojumu par cerību, kas mīt jūsos” (1. Pēt. 3:15).

Šajā pēdējā tēmā aplūkosim personīgus ieguvumus, garīgus iznākumus, veiksmīgus rezultātus, savu ietekmi un apmierinātības atslēgas namtura dzīvē, zinot, ka runa ir par “Kristu jūsos – dievišķās godības cerību” (Kol. 1:27).

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. martā.

Namturība un dievbijība

Dievbijība ir plašs temats. Dievbijīgi cilvēki dzīvo svētu dzīvesveidu (Tit. 1:1), kļūstot līdzīgi Kristum ar tādu nodošanās attieksmi un ar darbiem, kas Viņam ir patīkami (Ps. 4:3, Tit. 2:12). Dievbijība ir patiesas reliģijas pierādījums, un tai pieder mūžīgās dzīvības apsolījums. Ne filozofija, ne bagātība, slava, vara, ne arī piedzimšana labā ģimenē šādu apsolījumu nepiedāvā.

Izlasi 2. Tim. 3:1-9. No kā Pāvils šeit brīdina, kas ir tiešā veidā saistīts ar uzticīga namtura dzīvi?

Ījaba grāmata apraksta Ījaba raksturu un rīcību. Tā ilustrē, kā tiek atklāta dievbijīga dzīve – pat ciešanās. Tā arī parāda, cik ļoti sātans ienīst šādu dzīvesveidu. Pat Dievs atzīst, ka neviens cits nav tāds kā Ījabs ticības kvalitātes un dzīvesveida ziņā (Īj. 2:3).

“Ūca zemē bija kāds vīrs, vārdā Ījabs. Šis vīrs bija krietns un taisns, bijās Dieva un vairījās Jauna” (Īj. 1:1). Tādējādi mēs redzam vīru, kura ticība nebija tikai skaļi vārdi vai reliģiski rituāli, lai gan arī tos viņš darīja savā dzīvē (Īj. 1:5). Viņa dievbijība atklājās pilnīgi dievbijīgā dzīvē, pat šausmīgu pārbaudījumu vidū. Ja cilvēks ir dievbijīgs, tas nenozīmē, ka viņš ir pilnīgs, bet tikai to, ka mēs atspoguļojam pilnību paši savā jomā.

Izlasi Ec. 14:14. Ko šis pants stāsta tādu, kas liecina par šo cilvēku raksturu? Kas viņiem ir kopīgs, ko vajadzētu redzēt arī mūsos? _____

Namturība patiešām ir dievbijīgas dzīves izpausme. Uzticīgiem pārvaldniekiem nav tikai dievbijības forma. Viņi ir dievbijīgi, un šī dievbijība atklājas tajā, kā viņi dzīvo un kā viņi rīkojas ar to, ko Dievs viņiem ir uzticējis. Viņu ticība izpaužas ne tikai tajā, ko viņi dara, bet arī tajā, ko viņi nedara.

Apmierinātība

“Es tā nerunāju trūkuma spiests, jo esmu mācījies iztikt visādos apstākļos” (Fil. 4:11). Ja mums ir jābūt apmierinātiem un jāiztiek, lai arī kādos apstākļos mēs atrastos, no kurienes, galu galā, vajadzētu nākt šai apmierinātībai? _____

Rakstot Timotejam, Pāvils apraksta nepatīkamu cilvēku grupu, “kas .. dievbijību uzskata par veidu, kā tikt pie bagātības” (1. Tim. 6:5). Vai var būt labāks apraksts mūsdienu TV reklām-sastādītājiem par šo? Viņi pelna daudz naudas, stāstot klausītājiem, ka, ja viņi būs uzticīgi (un šī “uzticība” ietver viņu atbalstīšanu), tad arī kļūs bagāti. Bagātības pielīdzināšana uzticībai ir tikai vēl viena materiālisma izpausme, bet zem kristietības maskas.

Fakts ir tāds, ka dievbijībai nav nekā kopīga ar bagātību. Ja tā būtu, tad dažus pasaules nejaukākos cilvēkus vajadzētu uzskatīt par dievbijīgiem, jo viņi ir arī visbagātākie. Tā vietā Pāvils izsaka pretēju domu, ka “liels ieguvums ir dievbijība ar apmierinātību” (1. Tim. 6:6, NIV). Dievbijība ar apmierinātību jebkuros apstākļos ir vislielākā bagātība, jo Dieva žēlastība ir daudz vērtīgāka par finansiāliem ieguvumiem. Tādējādi mums vajadzētu būt apmierinātiem ar “ēdienu un apģērbu” (1. Tim. 6:8). Un vai nav vienalga, cik daudz mums ir, jo vienmēr taču var gribēties iegūt vēl vairāk.

“Apmierinātība jebkuros apstākļos ir liela māksla, garīgs noslēpums. Tā ir jāiemācās – un jāiemācās kā noslēpums. [...] Kristieša apmierinātība ir šis iekšējais saldaiss, mierīgais, žēlsirdīgais gars, kas brīvi pakļaujas Dieva gudrajai un tēvišķajai rīcībai jebkuros apstākļos un priecājas par to. [...] Tā ir dārgas svaidāmās eļļas trauciņš, kas ir ļoti mierinošs un noderīgs satrauktām sirdīm satraucošos laikos un apstākļos.” (Jeremiah Burroughs „The Rare Jewel of Christian Contentment”, pp. 1, 3)

Izlasi Rom. 8:28, Ebr. 13:5 un Fil. 4:4-13. Ko mēs šeit varam atrast, kas var palīdzēt mums dzīvot apmierinātu dzīvi? _____

Uzticība

Izlasi Sak. 3:5. Kāda svarīga vēsts šajā pantā, īpaši tā pēdējā daļā, ir mums par “nepaļaušanos” pašiem uz savu saprašānu? (Sk. arī Jes. 55:9, 1. Kor. 4:5, 13:12.) _____

Dieva pārvaldnieka moto un mērķis ir: “Paļaujies uz Kungu no visas sirds – uz paša sapratni vien nepalaidies!” (Sak. 3:5).

Protams, reizēm to ir vieglāk pateikt nekā izdarīt. Cik bieži mēs varam ar prātu ticēt Dievam un Viņa mīlestībai un rūpēm par mums, un tomēr būt slimīgi satraukti par kaut ko, kas ir mūsu priekšā? Reizēm nākotne var likties ļoti bailīga, vismaz mūsu iztēlē.

Kā tad mēs kā pārvaldnieki mācāmies uzticēties Dievam? Sperot soli ticībā un paklausot Kungam visā, ko mēs šobrīd darām. Uzticība ir prāta darbība, kas nav izsmeļama, tieši pretēji, jo vairāk mēs uzticamies Kungam, jo vairāk mūsu uzticība aug. Dzīvošana kā uzticīgam pārvaldniekam ir veids, kā izteikt savu uzticību Dievam. Šī uzticība ir pārvaldnieka pamats un motivējošais spēks, un tas kļūst redzams tajā, ko mēs darām.

“Uzticies Kungam no visas savas sirds.” Frāze “sava sirds” Rakstos vienmēr ir izmantota tēlaini. Tas nozīmē, ka mūsu lēmumi nāk no iekšējas morāles, kas veido to, kas mēs esam (Mat. 22:37). Tas ietver raksturu, motīvus, nodomus – pašu mūsu esības būtību.

Ir vieglāk uzticēties Dievam tajās lietās, ko tu nevari kontrolēt. Šajā ziņā mums nav citas izvēles, kā tikai uzticēties Viņam. Tā vietā patiesa uzticība “no sirds” rodas, kad mums ir jāizdara izvēle attiecībā uz kaut ko, ko mēs varam kontrolēt, un kad mūsu uzticība Dievam liks mums izvēlēties vienu vai citu ceļu.

Apustuļi ir ilustrācija uzticībai Dievam no visas sirds: “Viņi pēc savas būtības bija tik vāji un bezpalīdzīgi kā jebkurš no tiem, kas tagad ir iesaistīts darbā, bet viņi visu savu uzticību lika uz Kungu. Viņiem bija bagātība, bet tā sastāvēja no prāta un dvēseles kultūras. To var iegūt ikviens, kam Dievs būs pirmais, pēdējais un vislabākais visā.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 25. lpp.)

Tā ir patiesība, ka vieglāk ir uzticēties Dievam tajās lietās, ko mēs nevaram kontrolēt. Bet kā ir ar tām, ko mēs varam kontrolēt? Kādi lēmumi jums ir jāpieņem ikdienas dzīvē, kuros uzticība Dievam ir noteicošā, kādu ceļu jūs izvēlaties? _____

Mūsu ietekme

“Jo jūs reiz bijāt tumsa, bet tagad esat gaisma Kungā; dzīvojiet kā gaismas bērni!” (Ef. 5:8). Pāvils apraksta sirds pārveidošanu kā kaut ko tādu, kas ir visiem redzams. Staigājot gaismā (sk. 1. Jāņa 1:7, Jes. 30:21), mūsu kā pārvaldnieku ikdienas liecība būs ietekmīga gaisma tumšā pasaulē.

Jēzus teica: “ES ESMU pasaules gaisma” (Jāņa 8:12). Mēs atspoguļojam Dieva gaismu savā ikdienas publiskajā uzvedībā ar stabila rakstura palīdzību.

Kā mūsu namturība pagodina Dievu? Kāda ir mūsu rīcības ietekme uz citiem? Mat. 5:16, Tit. 2:7, 1. Pēt. 2:11, 12.

Namturība ir Dieva īpašumu pārvaldīšana, bet tā sniedzas tālāk par šo atbildību. Mūsu namturība notiek ģimeņu, kopienu, pasaules un Universa priekšā (1. Kor. 4:9). Namturība, kas tiek izdzīvota arī mūsu darbā, parāda ietekmi, kāda valstības principiem ir mūsu dzīvē. Tādējādi mēs varam ietekmēt citus. Mēs atklājam Kristu, esot laipni un tikumīgi, ko atzinīgi novērtē Radītājs.

Mūsu darba ētikai arī ir jāsaskan ar namturības vērtībām. Darba vieta ir viena no platformām, kur ir redzama taisna cilvēka namturība. “Kā gaismai Viņš liks tavai taisnībai aust un tavai tiesai kā dienvidū spīdēt!” (Ps. 37:6). Pārvaldnieka ietekme pat darbā vai profesijā nav “slēptuvē vai zem pūra” (Lūk. 11:33), bet tā ir redzama kā pilsēta kalnā (Mat. 5:14). Apzināti dzīvojot šādā veidā mājās vai darbā, jūs ietekmēsiet to cilvēku prātus un sirdis, kas ir ap jums.

“Visam dabā ir savs norādīts darbs, un neviens nekurn par savu stāvokli. Garīgos jautājumos katram vīrietim un sievietei ir sava īpašā darbības joma un acinājums. Interese, kādu prasa Dievs, būs proporcionāla uzticētā kapitāla daudzumam saskaņā ar Kristus dāvanas mēru. [...] Tagad ir jūsu laiks un priekštiesība parādīt rakstura stabilitāti, kas piešķirs jums patiesu morālu vērtību. Kristum ir tiesības uz jūsu kalpošanu. Pakļaujieties Viņam no visas sirds.” (Elena Vaita “This Day With God” 243. lpp.)

Kādu ietekmi tava darba ētika atklāj tiem, ar ko tu strādā, vai tiem, ko satiec mājās? Kāda veida vēsti par savu ticību tu viņiem nodod?

Vārdi, ko mēs gribam (un negribam) dzirdēt

Mēs esam svešinieki un ceļinieki virs zemes, un mūsu galamērķis ir pilnīgas, skaistas un mierpilnas Debesis (Ebr. 11:13, 14). Līdz tam mums ir jādzīvo šeit. Kristieša pasaules skatījums, īpaši kā tas ir atklāts lielajā cīņā, nepieļauj palikt neitrālam. Mēs vai nu dzīvojam Dievam, vai ienaidniekam. “Kas nav ar mani, tas ir pret mani, un, kas ar mani nesavāc, tas izkaisa” (Mat. 12:30). Tas, kurā pusē mēs atrodamies, būs skaidri un nepārprotami redzams tad, kad Viņš atnāks.

Kaut kādā brīdī pēc Kristus atgriešanās tie, kas apgalvo, ka seko Viņam, dzirdēs vienu no divām frāzēm. Kādas ir šīs frāzes un ko katra no tām nozīmē?

Mat. 25:21 _____

Mat. 7:23 _____

Kristus vārdi “Labi darīts!” ir visiepiecinošākie un jaukākie vārdi, ko pārvaldnieks jebkad būs dzirdējis. Dievišķa atzinība, kas izteikta par mūsu pūlēm pārvaldīt Viņa īpašumus, atnesīs neizsakāmu prieku par to, ka būsīm darījuši vislabāko saskaņā ar savām spējām, kā arī par to, ka glābšana ir sakņota nevis mūsu darbos Kristum, bet Viņa darbos mūsu labā (sk. Rom. 3:21, Rom. 4:6).

Uzticīga pārvaldnieka dzīve ir viņa ticības atspoguļojums. Mēģinājums glābties ar darbiem ir redzams to vārdos, kas centušies sevi attaisnot Dieva priekšā ar saviem darbiem (sk. Mat. 7:21, 22). Mat. 7:23 parāda, cik veltīga patiesībā ir šāda sevis attaisnošana.

“Kad Kristus sekotāji atdod Kungam atpakaļ to, kas Viņam pieder, viņi uzkrāj mantu, kas viņiem tiks dota, kad viņi dzirdēs vārdus: “Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Ieej sava Kunga priekā.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 523. lpp.)

Noslēgumā varam teikt, ka namturība ir dzīve, kurā divi vislielākie baušļi – mīlēt Dievu un mīlēt savu tuvāko – ir galvenais motivācijas un virzītājspēks visā, ko cilvēks dara.

Cik veiksmīgi tava personīgā dzīve un namturība, kas atklājas tavā dzīvē, atspoguļo šos divus vislielākos baušļus? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus nāca šajā pasaulē atklāt Dieva mīlestību. Viņa sekotājiem ir jāturpina darbs, ko Viņš ir iesācis. Centīsimies palīdzēt un stiprināt cits citu. Meklēt citu labumu ir veids, kā var atrast patiesu laimi. Cilvēks nedarbojas pretī pats savām interesēm, ja viņš mīl Dievu un savus līdzcilvēkus. Jo nesavtīgāks ir viņa gars, jo laimīgāks viņš ir, jo viņš piepilda Dieva nodomu viņa dzīvei.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 24., 25. lpp.)

“Kad vien draudzē ir dzīvība, tajā ir arī pieaugums un izaugsme. Tajā ir arī pastāvīga apmaiņa, ņemšana un došana, saņemšana un Kunga daļas atgriešana Viņam. Katram patiesam ticīgajam Dievs piešķir gaismu un svētību, un to ticīgais izplata uz citiem darbā, ko viņš dara Kungam. Dodot to, ko viņš ir saņēmis, viņa saņemšanas kapacitāte palielinās. Tiek radīta telpa svaigiem žēlastības un patiesības krājumiem. Viņš iegūst skaidrāku gaismu, vairāk zināšanu. No došanas un saņemšanas ir atkarīga draudzes dzīvība un augšana. Tas, kurš saņem, bet nekad nedod, drīz pārstāj saņemt. Ja patiesība no viņa neplūst uz citiem, viņš zaudē spēju saņemt. Mums ir jāsniedz tālāk Debesu labumus, ja mēs gribam saņemt jaunas svētības.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 36. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā uzticēšanās Kungam vada pie apmierinājuma? Ko prasa uzticēšanās Dievam no visas sirds (2. Kor. 10:5)? Kāpēc ir viegli teikt, “ka tiem, kas Dievu mīl un kas pēc Viņa iepriekšējā nodoma ir aicināti, viss nāk par labu” (Rom. 8:28), bet tam ir tik grūti ticēt? Tas ir, kāpēc mēs sakām, ka mēs uzticamies Dievam, un mēs patiešām uzticamies Viņam ar prātu, bet tomēr tik ļoti baidāmies no nākotnes?

2. Grupā salīdziniet atbildes uz šādiem jautājumiem: “Kāda ir jūsu namturības definīcija?” (Tā kā definīcijai jābūt lakoniskai, mēģiniet iekļauties 20 vārdos.) Otrs jautājums: “Kāpēc namturība ir svarīga kristieša dzīves daļa?”

3. Izlasiet vēlreiz Mat. 7:21-23. Kas šeit notiek? Kāpēc šie cilvēki to saka? Ko viņu vārdi atklāj par viņiem? Kā mēs varam būt droši, ka neiekrītam tāda paša veida sevis krāpšanā, pat ja mēs cenšamies būt labi pārvaldnieki, pat ja mēs cenšamies dzīvot ticības un paklausības dzīvi, pat ja mēs cenšamies darīt labus darbus Dieva vārdā?

4. Mēs sliecamies domāt par kristīgo ietekmi tikai personīgā līmenī. Bet kā ir ar vietējās draudzes līmeni? Kāda veida ietekme ir tavai draudzei vietējā sabiedrībā?

SATURS

I p p .

Materiālisma ietekme _____	5
Es redzu, es gribu, es paņemu _____	12
Dievs vai nauda? _____	19
Bēgšana no pasaules ceļiem _____	26
Pārvaldnieki pēc Ēdenes _____	33
Pārvaldnieka pazīmes _____	40
Godīgs pret Dievu _____	47
Desmitās tiesas ietekme _____	54
Pateicības upuri _____	61
Namturības loma _____	68
Parāds – ikdienas lēmums _____	75
Pārvaldnieka ieradumi _____	82
Namturības rezultāts _____	89